

Jamsai

ทรนง
เปรียบ
ดัง

ทดลองอ่าน **ของหวาน**

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

甜妻楚楚

หยางกวงฉิ่งจื่อ 陽光晴子 เขียน

คู่พิมพ์ฮา แปล

มากกว่ารัก

Jamsai
ทูลงอ่าน

Jamsai
ทูลงอ่าน

Jamsai
ทูลงอ่าน

ทูลงอ่าน
ขนมหวาน

ทูลงอ่าน
ขนมหวาน

ทูลงอ่าน
ขนมหวาน

หวานถึงใจ
甜妻楚楚
陽光晴子 ivery
ผู้ฝันหวาน แผล

www.jamsai.com

Jamsai

www.jamsai.com

Jamsai

คือทุกสิ่งที่มีชื่อมันใจใจไว้คู่กัน

"แค่นี้?!"

เขายกฝ่ามือขึ้นมาเช็ดปาก ก่อนโน้มตัวไปข้างหน้ากะทันหัน ดวงตาดอกท้อเรียวยาว ภายใต้แสงไฟคู่นั้นสะท้อนใบหน้าของนาง เขาถามด้วยน้ำเสียงแหบพร่าเปี่ยมเสน่ห์ "เจ้าต้องการอะไรเล่า ข้าจะตอบรับทุกสิ่งอย่างโดยไม่มีเงื่อนไขใด"

นางกลืนน้ำลายโดยไม่รู้ตัว คนผู้นี้กำลังเกี่ยวสาวอยู่รีรี สมควรตาย! กำลังย้วยวนซ้ำอยู่หรือไร ดูจากใบหน้าของเขาแล้วน่าจะอายุสักยี่สิบได้กระมัง เอ้อ อายุของคนสมัยโบราณ ข้ามองไม่ค่อยออกจริงๆ

ทว่าบุรุษผู้นี้ยังคงโน้มเข้ามาใกล้หูชินเทียนมากขึ้นเรื่อยๆ จวบจนตอนนี้เขาถึงขั้นป็น... ป็นขึ้นโต๊ะแล้ว!

มากกว่ารัก

ภรรยาเปรียบดั่งขหวาน

หยางกวงฉิงจื่อ เขียน ไล่ฝัวฮวา แปล

《甜妻楚楚》 Tian Qi Chu Chu
陽光晴子 Yang Guang Qing Zi 著
Copyright © 2017 Crescent Cultural Enterprise Ltd.
Thai translation copyright © 2019 Jamsai Publishing Co., Ltd.
Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan
All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2543-7

ภาพประกอบ 東方月

จัดพิมพ์โดย *Jamsai*

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 309 บาท

พินฟูว

กระดาษหนอนสายตา

ห่วงใยสายตาคูณ

www.greenread.com

คำนำ

สำหรับคนที่คิดถึงผลงานของท่านนักเขียน 'หยางกงจิงจื่อ' ครั้งนี้มากกว่ารักภาพผลงานเล่มใหม่ของท่านหยางกงจิงจื่อมาให้หายคิดถึงกันแล้วนะคะ โดย 'ภรรยาเปรียบดังของหวาน' เป็นนิยายที่ท่านนักอ่านได้อ่านแล้วจะต้องรู้สึกทิวอย่างแน่นอน เพราะแต่ละเมนูอาหารที่ 'ฉูชินเถียน' ทำออกมานั้นกระตุ้นน้ำย่อยในกระเพาะมากเลยคะ

และไม่ใช่ว่าจะรู้สึกทิวเท่านั้น ท่านนักอ่านจะต้องตกหลุมรัก 'ฝูอ๋อง' หรือ 'เว่ยหลันโจว' บุรุษที่แก่งคนนี่แน่นอน บุรุษเรื่องอื่นมาร้ายๆ ไม่ก็สายทะนุถนอม แต่สำหรับเรื่องนี้เห็นนางเอกถูกแก่งมากเท่าไร เขาก็จะมีความสุขมากเท่านั้นคะ

มาร่วมติดตามชีวิตของฉูชินเถียนที่ต้องอยู่บนเรือคณະทุต ว่าการเดินทางครั้งนี้จะราบรื่นไร้อุปสรรค ต้องพบเจอคลื่นลมฝนเช่นไร จะมีใครมาก่อความวุ่นวายอีกหรือไม่ ปลายทางจะเป็นความรักที่สมหวังหรือเปล่า หากท่านนักอ่านพร้อมที่จะเดินทางไปบนเรือหูล้านี้แล้ว เชิญพลิกหน้าต่อไปได้เลยคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * ลู่ซินเทียน แม่ครัวประจำจวนเสนาบดีเฉวียน มีฝีมือในการทำอาหารว่าง เป็นคนพูดจาตรงไปตรงมา
- * เว่ยหลันโจว หรือผู้่อ่ง เป็นลูกพี่ลูกน้องกับจักรพรรดิคนปัจจุบัน ขึ้นชื่อว่าป็นท่านอ๋องเจ้าสำราญ ไม่เอาจริงเอาจัง ที่จริงเป็นเจ้าของสำนักไร่ทุกข์
- * เว่ยหมิงยวน จักรพรรดิแห่งแคว้นฉงหนิง ท่าทางอ่อนแอหัวอ่อน เชื่อฟังพระพันปี
- * ท้าวป่าหง ประมุขแคว้นหนีดัน เป็นสหายสนิทของเว่ยหลันโจว อยากรปกครองแคว้นให้ก้าวหน้า
- * พระพันปี เป็นพระพันปีของแคว้นฉงหนิง นิสัยเผด็จการ บ้าอำนาจ มุ่งหวังอยากเป็นจักรพรรดินี
- * อัศวเสนาบดีเนี่ย อัศวเสนาบดีของแคว้นฉงหนิง คนของฝั่งตระกูลพระพันปี ละโมบโลกมาก

สำนักพิมพ์ใจ๋มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

7

ยามราตรีอันมืดมิด เรือขนาดใหญ่สามชั้นลำหนึ่งเคลื่อนตัวไปบนผืนน้ำอย่างช้าๆ

ผู้อ่องกับเสนาบดีเฉวียนที่อยู่บนเรือไหลวจนวน* ลำนี้ได้รับพระราชโองการจากจักรพรรดิให้ออกเดินทางในฐานะทูต ในช่วงฤดูใบไม้ผลิที่ดอกไม้เบ่งบาน เส้นทางน้ำครั้งนี้จะต้องผ่านตั้งแต่ลำคลองของเมืองหลวงลงสู่แม่น้ำและออกไปยังผืนสมุทรกว้างใหญ่ จุดหมายปลายทางก็คือแคว้นหนันตันซึ่งตั้งอยู่ทางตะวันตกเฉียงเหนือของแคว้นฉงหนิง ซึ่งคาดการณ์ว่าต้องใช้เวลานานหนึ่งถึงสองเดือน แต่ดูจากสถานการณ์ในปัจจุบันแล้วเป็นไปได้มากกว่าจะต้องเสียเวลานานกว่านั้น

เจ้านายคนที่หนึ่งอย่างเสนาบดีเฉวียนกำลังตีพิมพ์คำสั่งกับการเดินทางอย่างยิ่ง เขาตัดสินใจเลือกเดินทางในเส้นทางน้ำที่ค่อนข้างสบายตั้งแต่แรก

* เรือไหลวจนวน เรือขนาดใหญ่แบบหนึ่งของจีน มีหลายชั้น สร้างด้วยไม้

อยู่แล้ว ทั้งยังนำอนุ บ่าวรับใช้ รวมไปถึงคนครัวที่ตนเองชื่นชอบมาด้วยทั้งหมด ใช้การเดินทางไปทำงานให้เป็นการท่องเที่ยว

เจ้านายคนที่สองอย่างผู้อ่อนวัยหลันใจก็เป็นเจ้านายที่รักสนุกมีวโลก็ยเช่นเดียวกัน ในฐานะลูกพี่ลูกน้องของจักรพรรดิหนุ่ม ในการเดินทางครั้งนี้แม้เขาจะประดับสถานะเป็นรองหัวหน้าคณะราชทูตพิเศษเอาไว้ แต่ทุกคนภายในเมืองหลวงไม่มีผู้ใดเชื่อว่าบุคคลที่มีชื่อเสียงเลวร้ายเช่นเขาจะสามารถกระทำเรื่องจริงจังอะไรออกมาได้ เขาเองก็ร้องขอต่อจักรพรรดิหนุ่มอย่างไม่เห็นื่อความคาดหมายของทุกคนว่าเรือลำนี้จะต้องใหญ่โตและสะดวกสบาย ต้องมีอาหารเลิศรส มีความรื่นเริง ถึงขั้นหากอาศัยอยู่บนเรือจนเบื่อหน่ายแล้ว ก็สามารถขอเทียบฝั่งขึ้นไปเที่ยวเล่นสักหลายวันได้

โดยรวมคือเขามีข้อเรียกร้องมากมาย จักรพรรดิเองก็เอ่ยปากอนุญาตแล้ว ขุนนางทุกคนในราชสำนักต่างไม่คาดหวังอะไรมากมายกับผู้อ่อนขอเพียงเสนาบดีเฉยียนสามารถจัดการเรื่องทางการทูตครั้งนี้ได้เป็นอย่างดีก็พอ

แคว้นฉงหนิงเป็นแคว้นขนาดใหญ่ เรือที่คณะทูตเดินทางมาลำนี้ถือเป็นตัวแทนหน้าตาของแคว้น เมื่อรวมเข้ากับข้อเรียกร้องของผู้่อองความหรูหราโอ่อ่าบนเรือจึงนับได้ว่าไม่เป็นรองผู้ใด ชั้นบนสุดมีห้องโถงห้องนอน ห้องประชุม ชั้นกลางมีห้องรื่นเริงเพื่อการพักผ่อน ห้องชาห้องเดินหมาก ห้องครัว ส่วนชั้นล่างสุดมีไว้สำหรับเป็นที่พักอาศัยของบ่าวรับใช้รวมไปถึงห้องเก็บความเย็นเอาไว้จัดเก็บสุราและอาหาร

เรือออกเดินทางมาได้เกือบครึ่งเดือนแล้ว

ยามนี้ ภายในห้องครัวซึ่งครอบครองพื้นที่ของชั้นกลางไปไม่น้อย มือเล็กข้างหนึ่งวางตะเกียงน้ำมันลงบนผืนชวามนของเตาที่ก่อก้อนจากอิฐ แสงจากตะเกียงนี้ถือเป็นที่มาของแสงสว่างเพียงหนึ่งเดียวในที่นี้

บนเตาวางหม้อเหล็กใบใหญ่เอาไว้ มีเงาร่างเล็กๆ ร่างหนึ่งนั่งยองๆ อยู่ด้านหน้าเตา สายตามองไปยังใต้เตาอย่างตั้งใจ นางใช้ไม้เขี่ยไฟ ทำความสะอาดคราบเขม่าบริเวณหัวเตาอยู่ทุกวัน เพื่อที่จะได้ปรับความแรงของไฟได้อย่างสม่ำเสมอ ซึ่งการเรียงลำดับของฟืนใหม่ที่อยู่ใต้เตาก็ถือเป็นจุดสำคัญ

เมื่อเห็นเปลวเพลิงค่อยๆ ลุกโชนขึ้นมา นางถึงได้ผ่อนลมหายใจยาว การเป็นคนยุคโบราณถือว่าลำบากมากจริงๆ โดยเฉพาะสำหรับคนทำขนมตะวันตกที่ถนัดทำขนมหวานฝรั่งเศส หรือนางที่ถนัดทำขนมแบบจีนผสมตะวันตกแล้ว การไม่มีเตาอบที่สามารถปรับอุณหภูมิได้ก็คือปัญหาที่ใหญ่ที่สุด นางจึงได้แต่อาศัยการเพิ่มลดฟืนมาควบคุมความร้อนแทน

นางลุกขึ้นยืนแล้วเดินไปยังตู้ไม้ที่อยู่ข้างๆ ภายในนั้นวางชื้อวปุงรส และผงแป้งชนิดต่างๆ เอาไว้ไม่น้อย

นางหยิบแป้งออกมาชามหนึ่ง ใส่น้ำลงไปซ้าๆ หลังคนเบาๆ จนกลายเป็นก้อนแป้งแล้วก็หยิบเครื่องเทศชนิดหนึ่งในนั้นออกมาใส่ลงไป แล้วบีบนิ้วอีกสักพัก

เครื่องเทศเหล่านี้ถือเป็นผลงานชิ้นเลิศของนาง ตอนวันหยุดนางเคยออกไปตามหาเมล็ดพวกนี้มาจากตลาดในเมือง แล้วนำมาลองปลูกในพื้นที่เล็กๆ ด้านหลังเรือนบ่าวของจวนเสนาบดี เลียนแบบ

ความกระตือรือร้นของเงินหนง* ที่ลองชิมสมุนไพรน้ำร้อยชนิด ในที่สุด นางก็ตามหาเครื่องเทศที่คล้ายคลึงกับยุคปัจจุบันได้อย่างยากเย็น ทำให้เนื้อแป้งมีรสชาติมากกว่าเดิมได้

นางจำได้ว่าอิตาลี่มีขนมปังชนิดหนึ่งที่ใช้น้ำต้ม ตอนนี่จึงอยากลองทำดู นางเดินไปยังถึงเก็บความเย็นในตู้ไม้ขนาดใหญ่อีกตู้หนึ่งซึ่งเก็บวัตถุดิบทะเลสดใหม่เอาไว้ โดยหยิบพลาสติกที่ทำเรียบร้อยแล้วออกมาชิ้นหนึ่ง หลังลับจนละเอียดก็ใส่เกลือกับสุราลงไป ก่อนจะนำไปใส่ในก้อนแป้ง แล้วม้วนเป็นทรงกระบอก จากนั้นวางใส่ลงไปใต้น้ำเดือดที่ละชั้น

ชั้นต่อมาก็คือรอ และรับฟังเสียงก้อนแป้งกลิ้งไปมาอยู่ในหม้ออย่างเจี๊ยบๆ

เข้าสู่ช่วงฤดูใบไม้ผลิ ยามราตรียังคงหนาวเย็นอยู่ นางนั่งชิดกับเตาพลังถั่วมือและชิมรสชาติความอบอุ่น

ในที่สุด เมื่อเวลาผ่านไปพอสมควรแล้วนางก็ลุกขึ้นยืน ชั่วพริบตาที่เปิดฝาหม้อออก ไอร้อนผสานกับกลิ่นหอมก็แผ่ออกมา ภายในห้องครัวอวลไปด้วยกลิ่นหอม นางยิ้มน้อยๆ อุดใจไม่ไหวต้องสูดลมหายใจเข้าลึกๆ

นางหยิบขนมปังที่ราวกับเป็นปลาแหวกว่ายในหม้อขึ้นมาที่ละชั้น แล้วจัดวางลงในจานกลมอย่างสวยงาม

หลังเช็ดมือด้วยผ้าขนหนูแล้ว นางก็หยิบขนมปังขึ้นมากัดคำหนึ่ง แกวตพาลันสว่างไสวขึ้นทันใด ขนมปังนี้ไม่มีกลิ่นคาว มีเพียงรสชาติของปลาสดใหม่ ทั้งยังแฝงกลิ่นหอมของสุราบางๆ ชวนให้คนได้กลิ่นแล้ว

* เงินหนง เป็นหนึ่งในกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ในยุคสมัยก่อนประวัติศาสตร์ของจีน สอนให้คนรู้จักปลูกข้าวทำไร่นา และยังเสาะหาสมุนไพรเพื่อใช้รักษาโรคโดยทดลองกับตัวเองและบันทึกตำราสมุนไพรเอาไว้ ถือเป็นตำราการแพทย์เล่มแรกของจีน ตามตำนานของจีนเทพเงินหนงเป็นเทพแห่งการเกษตร เทพแห่งยา และการรักษา

ต้องน้ำลายสอ นางฟังพอใจผลการทดลองครั้งนี้เป็นอย่างมาก จึงลืมนรสขนมปังอย่างมีความสุข

เสนาบดีเฉียนเจ้านายของนางเป็นคนตะกละที่ให้ความสำคัญกับเรื่องกินผู้หนึ่ง เขาใช้เงินมือเติบไปกับอาหารเลิศรส มองฝีมือชั้นเลิศของแม่ครัวน้อยอย่างนางเป็นสมบัติล้ำค่า ถึงกับจัดให้นางพักอาศัยอยู่ในห้องชั้นกลางคนเดียว ไม่ต้องไปเบียดเสียดกับบ่าวรับใช้คนอื่นๆ

การระบายอากาศของห้องครัวบนเรือก็ทำออกมาดียิ่ง กลิ่นย่อมไม่มีทางลอยไปทางส่วนบนของเรือแน่ แต่จะพัดออกไปผ่านทางช่องระบายอากาศที่ชั้นล่างแทน

ดังนั้นต่อให้นางลอบคลำทางในความมืดมาทำอาหารว่างที่นี้ก็ไม่ต้องเป็นห่วงว่าจะถูกใครจับได้

นางนั่งอยู่หลังโต๊ะกลมพลางกัดขนมปังอ่อนนุ่มที่ละคำๆ พร้อมกับชมจันทร์ผ่านบานหน้าต่างไปด้วย

ในใจก็นับเวลาที่ได้ข้ามมิติมายังยุคโบราณแห่งนี้อยู่เงียบๆ... น่าจะประมาณสามปีเจ็ดเดือนได้แล้ว

เดิมทีโลกของนางเรียบง่ายอย่างมาก นางชอบทำขนม จนสามารถสอบใบประกาศมาได้มากมาย ถึงขั้นเคยข้ามน้ำข้ามทะเลไปฝึกที่โรงเรียนสอนทำขนมหวานของฝรั่งเศสมาแล้ว

การเดินทางครั้งนั้นนางยอมไม่คาดคิดว่าจะเกิดเรื่องขึ้น วันหนึ่งขณะที่นางไปขี่ม้าที่ป่าทางตอนใต้ของฝรั่งเศส จู่ๆ นางก็พบกับเด็กชายผู้หนึ่งโผล่พรวดออกมาบนทางภูเขาอย่างกะทันหัน เพื่อไม่ให้ม้าพุ่งชนเด็กชายผู้นั้น นางจึงเบี่ยงหัวม้าเพื่อเปลี่ยนทางอย่างรวดเร็ว นั่นจึงทำให้ม้า

สูญเสียการควบคุมไป ก่อนที่นางจะพลัดตกลงไปในหุบเขาพร้อมกับม้า และข้ามมิติมานับแต่นั้น กลายเป็นสาวใช้ชั้นสามของจวนเสนาบดีเฉวียน... อูซิ่นเถียน

โชคดีที่นางข้ามมิติมาพร้อมด้วยความสามารถเดิม วิชาทำขนมที่เรียนมามากมายจึงยังคงอยู่ทั้งหมด

แต่ภูมิหลังของเจ้าของร่างเดิมกลับคลุมเครืออย่างมาก แม้แต่ความทรงจำเองก็ยังสับสน นางที่เป็น 'ผู้มาอยู่อาศัยคนใหม่' ตามหาความทรงจำเรื่องบิดามารดาหรือคนในครอบครัวของเจ้าของร่างเดิมไม่พบเลยสักนิด รู้แค่เพียงว่านางไปเป็นสาวใช้ในสถานที่แล้วสถานที่เล่า สุดท้ายจึงมาเป็นสาวใช้ชั้นสามของจวนเสนาบดีเฉวียน นอกจากนี้ทุกๆ เดือนนางจะมีช่วงเวลาไม่กี่วันที่ตัวจะเย็นเฉียบไปทั้งร่าง เจ็บปวดเกินทนทน ทว่าเจ้าของร่างเดิมกลับมีความอดทนที่สูงมาก ยังคงทำงานอย่างว่าง่าย เมื่อรวมเข้ากับที่นางมีนิสัยเย็บขริม อายุน้อย บรรดาบ่าวรับใช้คนอื่นๆ จึงไปมาหาสู่กับนางอยู่เสมอ

เมื่อสามปีก่อนหน้านั้นเอง เจ้าของร่างเดิมเผลอไปติดหวัดเย็นเข้า จนมีไข้ขึ้นสูง ต้องนอนป่วยอยู่บนเตียง ไข้โรคประหลาดที่ทำให้ตัวเย็นไปทั้งร่างยังกำเริบขึ้นมาอย่างรุนแรงอีก ทั้งร่างราวกับแช่อยู่ในน้ำสลับกับไฟ กระทั่งยามตายก็ไม่มีผู้ใดมาอยู่เคียงข้าง วิญญาณยุคปัจจุบันอย่างนางจึงเข้ามาอยู่ในร่างที่ยังอายุไม่ครบสิบขวบที่มีรูปร่างผอมแห้งราวกับท่อนฟืนอย่างเฉียบๆ เช่นนี้เอง

ความตกใจ ความสับสน ความเจ็บปวด และความเสียใจในคราแรกค่อยๆ เลือนหายไปหมดสิ้นแล้วพร้อมกับวันเวลาที่ผ่านไป การมีชีวิตอยู่

ก็คือความเมตตาครั้งใหญ่ที่สุดที่พระเจ้ามอบให้กับนางแล้ว นางจึงเปลี่ยนมุมมองความคิดและพยายามกลายเป็นคนยุคโบราณผู้หนึ่ง

ในสายตาคนอื่นดูชินเยียนผู้เก็บตัวและเสียบขีมิค่อยๆ เปลี่ยนไป มีนิสัยรำเริงและมองโลกในแง่ดีแบบที่นางเคยมีอยู่แต่เดิมในโลกที่จากมา ทั้งยังไขว่คว้าโอกาสที่จะได้ทำงานในห้องครัวมากขึ้น คอยเป็นลูกมือ และมีท่าทางกระตือรือร้นอยากเรียนรู้ตลอดเวลา บางทีก็แสดงฝีมือบ้าง เป็นระยะๆ ให้บรรดาพ่อครัวอาวุโสเหล่านั้นได้เห็นพรสวรรค์ด้านการทำอาหารของนาง และยอมรับนางเป็นลูกศิษย์ ให้นางได้เข้าใกล้เตา ได้แสดงฝีมือทำอาหารว่างที่แปลกใหม่ที่ละชนิด จนในที่สุดนางก็ได้แสดงฝีมือออกมา ได้เปิดเผยตัวตนหน้าเสนาบดีเฉวียน สุดท้ายจึงกลายมาเป็นแม่ครัวอาหารว่าง

แน่นอนว่านางก็เคยเพื่อฝันถึงความรักอันสะเทือนเลื่อนลั่นอยู่บ้าง เช่นกัน จากสาวใช้กลายเป็นนายหญิง แต่ความเพื่อฝันสุดท้ายก็ยังเป็นแค่ความเพื่อฝัน

เสนาบดีเฉวียนคือบุรุษอายุสามสิบกว่าปีผู้หนึ่ง เขาเป็นคนหน้าตาดี ที่มีภรรยาที่อบอุ่นเป็นโขง นางไม่มีความสนใจคิดอยากเข้าร่วมด้วย แม้แต่น้อย พอดีกับที่เสนาบดีเฉวียนเองก็ค่อนข้างรักในฝีมือของนางมากกว่า ยินยอมให้นางที่นับได้ว่าหน้าตาอ่อนหวานอยู่ในห้องครัวอันแสนร้อนอบอ้าวนี้

ดูชินเยียนไม่รู้รู้สึกเสระใจแม้แต่น้อย เนื่องจากชื่อเสียงของเสนาบดีเฉวียนในหมู่คนภายนอกไม่ได้ดีอะไรเลย เขาเป็นคนสนิทของอัครเสนาบดีคนปัจจุบัน เรื่องเล็กเรื่องใหญ่ที่ได้รับคำสั่งมาให้จัดการ

มีหลายเรื่องที่อำมหิตเสียจนเปิดเผยไม่ได้ ชุมนางในราชสำนักที่หวาดกลัวเขาก็มีอยู่จำนวนไม่น้อย

แต่โชคดีที่ยามอยู่ในจวน เสนาบดีเฉื่อยฉึ่งนับว่าเป็นเจ้านายที่แยกแยะถูกผิดชัดเจน สามารถดูแลจวนได้อย่างเป็นระเบียบผู้หนึ่ง

ดังนั้นการเดินทางไปยังแคว้นหนีตันหนนี้ เมื่อนางได้รับเลือกให้ขึ้นเรือมาด้วยกัน ในใจนางจึงไม่ได้คิดอะไรมาก เพียงแค่อยอมรับอย่างว่างาย

แต่ผู้ที่นั่งเรือสำราญแล้วไม่เคยเมาเรือเช่นนาง กลับต้องมาสิ้นสภาพบนเรือโบราณที่ทั้งใหญ่โตหรูหราและหนักอึ้งลำนี้เสียแล้ว!

หลายวันที่ผ่านไปนางวิงเวียนศีรษะ ความอยากอาหารไม่มีเวลากินอาหารก็กินได้น้อย เมื่อครู่ท้องร้องขึ้นมา นางจึงได้แต่คลำทางมาหาอะไรกินแก้หิวที่ห้องครัวนี้

ดูชินเกียนปากกินขนมปัง ส่วนสายตาก็มองออกไปนอกหน้าต่างเงิบๆ ไม่รู้ว่าเรือเคลื่อนไปนานเท่าใด ยามนี้จึงมองไม่เห็นแสงจันทร์อีกต่อไปแล้ว

นางขมวดคิ้วครุ่นคิด เมื่อนึกอะไรขึ้นมาได้นางก็บิขนมปังออกเป็นชิ้นเล็กๆ แล้ววางลงบนจานอีกครั้ง...อีกครั้ง...และอีกครั้ง รวมแล้วบิออกมาได้สามสิบชิ้นเล็กๆ ซึ่งแทนเงินที่นางเก็บสะสมมาได้จนถึงตอนนั้ระยะห่างจากวันที่นางจะได้เป็นอิสระยังคงอีกยาวไกลนัก

"ว้าว! หอมชะมัดเลย นี่คืออะไรกัน"

ภายใต้แสงสลัวของตะเกียงน้ำมัน ใบหน้าคมคายไร้ตำหนิใบหน้าหนึ่งพลันประชิดเข้ามาใกล้อย่างกะทันหัน

ฉูซิ่นเถียนสะดุ้งตกใจ ขนมปังหลุดออกจากมือหล่นไปบนจาน นางถลิ่งตาใสไอบนหน้าที่อยู่ระดับเดียวกับสายตาตนเองก่อนจะตั้งนิ่งขึ้นไป บุรุษที่บุกเข้ามาใกล้มีท่าทางที่เป็นธรรมชาติยิ่ง ดวงตาดอกท้อที่ค่อนข้างเรียวยาวกวาดมองผ่านไอบนหน้ากลมที่ดูอ่อนวัยของนางอย่างรวดเร็ว ผิวของนางขาวมาก ดวงตากลมโตคู่หนึ่ง จมูกสั้นขึ้นน้อยๆ ริมฝีปากอึงเถา* แดงชุ่มชื้น อายุน่าจะประมาณสิบสองสิบสามปี กลิ่นอายความเป็นเด็กยังไม่จางหายไปทั้งหมด เป็นไอบนหน้าที่ชวนให้ผู้คนเอ็นดูไอบนหน้าหนึ่ง

เขายิ้ม ก่อนที่สายตาจะกลับไปจรดนิ่งอยู่บนจานอีกครั้ง "ตกลงนี่คืออะไรกันแน่"

ฉูซิ่นเถียนถึงได้สติกลับมา นางกลืนน้ำลายลงคอ "เจ้าเป็นผู้ใดกัน"
"แล้วเจ้าเล่าเป็นใครกัน สิ่งนี้ดูน่ากินไม่น้อย" เขากล่าวพร้อมยื่นมือขวาไปยังจาน

นางยื่นมือออกไปปกป้องขนมปังที่อยู่บนจานโดยไม่ต้องคิด "ข้าเป็นคนทำเอง"

เขามองไปยังห้องครัวที่มีตดสัวรอบด้าน ก่อนเดินไปทางขวา ยกเก้าอี้ตัวหนึ่งเดินกลับมาวางแล้วนั่งลงตรงหน้านางเสียเลย พร้อมกับยิ้มแยมมองนาง "ของสิ่งนี้น่าจะเป็นของที่เจ้า 'แอบ' ทำเสียมากกว่า ตึกตื้นค่อนข้างคุ้นเคยกับหนูตัวใหญ่อย่างเจ้าเสียได้" เขาจ้องเน้นเสียงหนักคำว่า 'แอบ' เป็นอย่างมาก

ไอบนหน้าอมชมพูของฉูซิ่นเถียนแดงระเรื่อขึ้นน้อยๆ กระจันนางก็ยัง

* อึงเถา หมายถึง ผลเชอร์รี่

ไม่ยอมรับว่าเขาพูดได้ถูกต้อง "ข้า...ข้าเป็นแม่ครัว เดิมทีก็สามารถเข้าออก และใช้วัตตฤติบของที่นี่ได้อย่างอิสระอยู่แล้ว"

เขาแสดงสีหน้าสงสัยออกมา "ข้าเองก็ทำงานอยู่บนเรือเช่นกัน ทำให้ไม่ถึงไม่เคยได้ยินมาก่อนว่าแม่ครัวสามารถเข้าออกที่นี่ได้ดีดึ้นเพียงนี้ เข้าใจแล้ว รอพຽ່งนี้เข้าข้าจะไปถามหัวหน้าดู"

นางกัตรีมเฝืปาก แม่เสนาบดีเฉวียนจะเป็นผู้ที่ชอบกินเพียงใด แต่พูดในอีกทางแล้ว เขาเองก็เป็นคนที่ใจแคบยิ่งนัก ต่อให้นางสามารถ ใช้วัตตฤติบได้ตามใจเพียงไร แต่ผู้ที่กินก็ไม่อาจเป็นนางได้อยู่ดี

"คือว่า...เจ้าอยากลองกินดูหรือไม่" นางพลันยิ้มกว้างออกมา ทั้งยัง ขยับเลื่อนจานกลมไปทางเขาเบาๆ

เขาเลิกคิ้วขึ้นมองนางโดยไม่กล่าววาจา

"อร่อยมากจริงๆ นะ" รอยยิ้มของข้าดูไม่กระตือรือร้นมากพอหรือ
คู่ชินเถียนพยายามทำให้ตนเองยิ้มยิงฟันออกมา

เขายังคงไม่ขยับ เอาแต่มองนางตาไม่กะพริบ

คนผู้นี้ใหญ่โตจึงเป็นเช่นนี้ เมื่อครูไม่ให้อิน เขาก็เอื้อมมือออกมา
ต้องการจะหยิบ ยามนี้ให้อินแล้ว เขากลับไม่หยิบไปเสียอย่างนั้น
คู่ชินเถียนต่อว่าอยู่ในใจ กระนั้นบนใบหน้าก็ยังไม่ลืมคงแหวดตาเป็นประกาย
เอาไว้ และมุมปากยกขึ้นเป็นรอยยิ้มกว้างอย่างสดใส

เขาเองก็ยิ้มแล้ว แต่ยังคงไม่ขยับมือ

นางยิ้มจนเกือบจะแข็งค้างอยู่แล้ว ช่างเถอะ! ไม่กินก็ช่างแล้ว!

คู่ชินเถียนหยิบขนมปังชิ้นเล็กชิ้นหนึ่งโยนใส่ปากตนเองเสียเลย

"นี่เป็นคำปิดปากหรือ" เขาหยิบขนมปังชิ้นเล็กชิ้นหนึ่งขึ้นมาโยนใส่ปาก

เลียนแบบนาง

"พรุฒ...แค่ๆ..." เศษขนมปังพลันติดคอจนนางสำลักไอขึ้นมา ไบหน้าอมชมพูแดงกำไปทั้งหน้า นางได้แต่ถลึงตามองเขาอย่างไม่พอใจ ทว่าไม่อาจหยุดอาการไอนี้ลงได้

เขากวาดตามองไปรอบๆ เมื่อเห็นกาน้ำชาวางอยู่บนเตาอีกตัวหนึ่ง จึงเดินไปหาแก้วน้ำแล้วเทน้ำกลับมาให้นาง

ฉูชินเถียนรับมาดื่มลงไปสามอีกเล็กๆ นางจึงหยุดไอได้เสียที ทว่าระยะเวลาสั้นๆ เพียงเท่านี้ เขาก็ยังสามารถกวาดทุกอย่าง ในจานกลมลงกระเพาะประดุจลมคิมหันต์พัดไปไม่ร่วงอย่างไรอย่างนั้น

"ขอบคุณสำหรับอาหาร"

เขาหลับศีรษะนางอย่างเป็นกันเองโดยไม่สนใจดวงตาที่เบิกกว้าง คู่่นั้น ก่อนหันกายเดินออกจากห้องครัว และหายไปจากสายตาของนาง ทั้งอย่างนี้

รอบด้านพลันเงียบส่งดลึง ฉูชินเถียนกะพริบตาปริบๆ มองดู จานกลมที่ว่างเปล่าตรงหน้า นี่ถือเป็นการยืนยันได้ว่าเมื่อครุ่นนี้มีคนเผลอมา จริงๆ ทั้งยังกินขนมปังของนางไปจนหมด มิใช่นางคิดไปเอง!

บุรุษผู้นั้นหน้าตาดีจริงๆ ทว่านางกลับไม่เคยเห็นชุดสีเข้มตลอดทั้งร่าง ที่เขาสวมใส่นั้นมาก่อน แม้ชุดนั้นจะไม่ได้ดูมีราคาอะไร แต่ก็ไม่ใช่ชุดที่ ป่าวรับใช้ผู้ติดตามบนเรือจะสวมใส่กันแน่นอน

เป็นผู้ใดกันนะ นางทำความสะอาดเตาไปพลางครุ่นคิดไปพลาง

หลังจัดการห้องครัวเสร็จเรียบร้อยและล้างปากง่าย ๆ แล้ว นางถึงได้ เดินถือตะเกียงน้ำมันกลับไปยังห้องนอนของตนเอง ภายในห้องมีเตียงเล็ก ๆ

หลังหนึ่ง ตู้อินซั๊ก แล้วก็มีโต๊ะเก้าอี้ชุดหนึ่ง นางตรวจดูซ้ำๆ ว่าประตูลงกลอนดีแน่แล้วจริงๆ นางก็เดินไปดูหน้าต่างที่เปิดอยู่ครึ่งหนึ่งซึ่งมีไม้แท่งหนึ่งตันเอาไว้ จวบจนแน่ใจว่าหน้าต่างไม่อาจเปิดออกกว้างกว่านี้ได้อีก นางจึงเดินไปยังเตียง

ลู่อินเถียนถอดเสื้อคลุมตัวนอกออก นางเป่าไฟในตะเกียงน้ำมันให้ดับ หลังนอนบนเตียงแล้ว นางก็ตะแคงร่างไปทางหน้าต่างแล้วมองดวงดาวที่เห็นได้จากข้างนอก

จากอายุของเจ้าของร่างเดิม ตอนนี้นางก็มีอายุได้สิบสามปีกว่าๆ แล้วจากใบหน้าของเด็กน้อยก็เริ่มจะเต็มอิม่นวลเนียนขึ้น การเจริญเติบโตทางร่างกายก็ดีเหมือนกัน บางที่อาจจะเป็นความงามที่มีมาตั้งแต่เกิดหรือไม่ก็อาจเกิดจากสามปีมานี้ที่นางข้ามมิติมา ด้วยของหวานที่ลองทำและกินเข้าไปก็มีอยู่ไม่น้อย

ลู่อินเถียนก้มหน้ามองหน้าอกที่แม้แต่ตอนนอนราบก็ยังมองเห็นส่วนที่นูนขึ้นมาได้ ก่อนจะทอดถอนใจ

คนที่อยู่บนเรือลำนี้มีจำนวนไม่น้อยเลยที่ให้ความสนใจกับนางไม่ว่าจะแววดตาที่นกระหายคู่นั้นของหัวหน้าพ่อครัวที่คอยมองตามนางอยู่เสมอ หรือจะรองหัวหน้าพ่อครัวที่ขอบมาใกล้ชิดนางเป็นประจำ ทั้งยังมีหัวหน้าพ่อบ้านตู้ที่ทุกครั้งที่เจอนางมักจะมีท่าทีกลืนน้ำลายอย่างกระหายอยากตลอดเวลา ชวนให้คนเห็นแล้วอยากจะทำจริงๆ ด้วยอายุของเขาก็ปาเข้าไปเกือบหกสิบปี สามารถเป็นปู่ของนางได้อยู่แล้ว

คนโบราณอายุสิบสี่สิบห้าก็แต่งงานมีลูกกันแล้ว แม้ดวงวิญญานของนางจะอายุสี่สิบกว่าปี ทว่ายามที่ถูกผู้คนจับจ้องเรือนร่างนุ่มนวล

ที่มีส่วนว่าโค้งร่างนี้ตลอดเวลาก็ทำให้นางรู้สึกแย่มากจริงๆ

โชคดีที่เป็นสามแย่งหนึ่ง อย่างน้อยคนพวกนั้นก็ยังมีควมหวาดเกรงกันเอง ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้าลงมือหนัก แต่พวกเขาจะรักษาระยะห่างเช่นนี้ต่อไปได้อีกนานเพียงใดนั้น...นางไม่รู้เลยจริงๆ

การเดินทางอันแสนน่าเบื่อใกล้จะมาถึงครึ่งเดือนแล้ว นางกลัวเหลือเกินว่าจะมีสักวันที่ใครบางคนทนไม่ไหวชิงลงมือจู่โจมนางเข้าจริงๆ ไม่ว่าจะนางจะเป็นคนยอมรับโชคชะตามากเพียงใด แต่ก็ยังรู้สึกอกสั่นขวัญผวาทุกวันอยู่ดี

เมื่อหลับตาลงนอนหลับไปหนึ่งคืน...วันใหม่ก็เริ่มต้นขึ้นอีกครั้ง

แสงสีทองของยามเช้าค่อยๆ เรือเรื่อขึ้นบนผืนราตรีอันไร้ขอบเขตอย่างตามใจชอบ จูซินเถียนยุ่งวุ่นวายอยู่ในห้องครัวที่มีความร้อน กลิ่นรวมถึงเสียงอันคุ้นเคยสราญกับเป็นฉากการแสดงคูกิ่งนันทา* อันโด่งดังของเกาหลี เสียงถ้วยชามกระทบกัน เสียงตะโกนโหวกเหวกเสียงสับเนื้อ เสียงน้ำไหลซู่ซ่า นี่ก็คือชีวิตประจำวันบนเรือของทุกคนในครัว

แม้จะคุ้นชินกับการที่รอบด้านไม่มีอุปกรณ์ทำครัวอันแสนสะดวกสบายและประณีตงดงาม ผู้คนที่เดินผ่านไปผ่านมาที่ล้วนมีแต่บุรุษสตรีที่แต่งกายด้วยชุดโบราณ แต่บางทีนางก็ยังมีความรู้สึกขัดแย้งเรื่องห้วงเวลานูนั่นอาจจะเป็นความคาดหวังอย่างหนึ่งของนาง คาดหวังว่าจะมีสักวันที่นางตื่นขึ้นมาแล้วได้กลับไปอยู่ในยุคปัจจุบันอีกครั้ง ทั้งสถานที่กับบุคคล

* การแสดงคูกิ่งนันทา (Cookin' NANTA) คือการแสดงอันดับหนึ่งจากประเทศเกาหลี เป็นโชว์ทำอาหารที่ผสมผสานกับท่าทางและเสียงเพลง บวกเข้ากับการสอดแทรกมุกตลกและศิลปะการแสดงระดับมืออาชีพ โดยผู้เริงราวทั้งหมดไว้ภายในห้องครัว และนำเครื่องใช้ในห้องครัวมาทำให้เกิดเป็นเสียงดนตรี

ที่อยู่ตรงหน้านี้ก็แค่ละครโนโทรทัศน์เท่านั้น...

ท่ามกลางความคิดที่ไหลผ่านไปนั้น จู่ๆ ก้นของนางก็ถูกคนลอบจับกะทันหัน ดึงสติของนางให้กลับมาในปัจจุบัน

มือที่หวดก่อนแบ่งของผู้อื่นเถียนพลันชะงัก หลังสุดลมหายใจเข้าลึกๆ นางก็เหลือบมองไปยังทัพพีใหญ่คันหนึ่งที่เสียบอยู่ในหม้อน้ำแกงเดือด ซึ่งอยู่ห่างจากนางไปสามก้าว โดยไม่มีความลังเลใดทั้งนั้น นางหยิบผ้าขนหนูที่อยู่ด้านข้างมาเช็ดมือส่งๆ ก่อนเดินก้าวยาวๆ ไปจับทัพพีใหญ่ที่ยังมีควันลอยออกมา แล้วเดินกลับมากล่าวชมชู้รองหัวหน้าพ่อครัวที่เมื่อครู่เพิ่งยื่นมือมาลวนลามนาง "หากท่านทำอีกหน ข้าจะไม่เกรงใจแล้ว"

ทว่าน้ำเสียงเด็ดๆ เมื่อรวมกับใบหน้าขาวกระจ่างอ่อนวัยแล้ว ความน่ากลัวก็ไม่มีเหลือเลยสักนิด กลับกันยังชวนให้รู้สึกน่ารักน่าเอ็นดู ทำให้รองหัวหน้าพ่อครัวยิ้มออกมา "เป็นอะไรไปเล่า ทำไมโฉมงามตัวน้อยถึงได้โมโหเพียงนี้"

รองหัวหน้าพ่อครัวมีอายุยังไม่ถึงยี่สิบปี เขาเป็นชายหนุ่มบ้ำกามผู้หนึ่ง เขาชอบหยอกเย้าสาวใช้บนเรือลำนี้้อย่างไรบ้างนั้นไม่พูดถึง เพราะต่อให้รู้ว่าผู้อื่นเถียนที่ตัวขาวนุ่จะแตะต้องไม่ได้ ด้วยมีผู้ที่ตำแหน่งสูงกว่าเขาอีกสองคนคิดครอบครองอยู่ แต่ตัวเขาก็ยังค้นหัวใจยุบยิบยากทานทนอยู่ดี เอาแต่คิดอยากแตะต้องนางอยู่เสมอ

มองดูรอบข้างแล้วเห็นว่าหัวหน้าพ่อครัวไม่อยู่ ทุกคนเองก็ต่างยุ่งวุ่นวายจนไม่ว่างมาสนใจทางนี้ เขาจึงไล่ต้อนนางไปตรงมุมที่ปลอดภัยอย่างheimheim

ผู้อื่นเถียนจำต้องก้าวถอยหลัง เดิมทีนางถือทัพพีเอาไว้เช่นนี้

ก็ไม่ได้คิดอยากลวกใส่คนจริงๆ เสียหน่อย แต่ยามนี้นางถูกไล่ต้อนจนมาอยู่แบบชิดกำแพงแล้ว หากไม่ใช้ป้องกันตัวก็คงไม่ได้

เห็นได้ชัดว่าสภาพทะเลของวันนี้ไม่ค่อยดีนัก ในทะเลมีคลื่นลูกใหญ่ตัวเรือเองก็โคลงเคลง ทำให้กระเพาะของนางพลอยโยกคลอนตามไปด้วย ใบหน้าหীনกามตรงหน้านั้นก็มาแก่งไแก่งไปมาตรงหน้านางอีก นางข่มกั้นความรู้สึกไม่ดีของกระเพาะอาหาร ก่อนจะสูดลมหายใจเข้าลึกๆ "ถอยไป!"

"สาวน้อย ละครแสร์จับเพื่อปล่อยยังต้องแสดงตอไปอีกนานแค่ไหน"

รองหัวหน้าพ่อครัวยื่นมือออกไปด้วยท่าที่หีนกระหาย เขาต้องการจับหน้าอกของนาง ว่าพริบตาต่อมา เขาก็เจ็บจนต้องร้องออกมา พร้อมกับหุดมือกลับไปอย่างรวดเร็ว หลังมองดูหลังมือซ้ายที่ร้อนลวกจนมีตุ่มน้ำขึ้นมาแล้วก็เงยหน้าขึ้น ถลิ่งตาใส่นางอย่างไม่อยากจะเชื่อ

"โทษซ้ำไม่ได้หรอกนะ เป็นท่านเข้ามาใกล้ซ้ำเอง" นางกำทัพพีแน่นพร้อมถลิ่งตาใส่เขา คนผู้นี้หลังคิดว่านางจะเหมือนสาวใช้คนอื่น ๆ ที่ปล่อยให้เขาหลนลามได้โดยไม่กล้าส่งเสียงหรือไร

มือขวาของรองหัวหน้าพ่อครัวจับข้อมือข้างที่กุมทัพพีของชูชินเถียนอย่างหยาบคาย "หากไม่โทษเจ้าแล้วจะให้โทษซ้ำหรือ หลังมือของซ้ำมีตุ่มน้ำขึ้นมาแล้ว ซ้ำจะทำงานได้อย่างไร!"

นางถลิ่งตาใส่เขา "ท่านยังจับมือของซ้ำได้อยู่ นี่ ไฉนจะทำงานไม่ได้เล่า ท่านเองก็ควรจะจดจำบทเรียนนี้ไว้ ดูแลมือตัวเองให้ดี ๆ เถอะ!"

ภายในห้องครัวอันกว้างใหญ่ บ่าวรับใช้มากมายต่างเดินผ่านไปมาอย่างร่วนวาย มีคนสะบัดทัพพี มีคนดูแลไฟ มีคนล้างถ้วยชาม แม้

การเคลือบไหวและเสียงของทั้งสองจะดังตูดสายตาพวกเขาได้ แต่พวกเขาก็ล้วนมองว่าไม่ใช่เรื่องของตนเอง เมื่อรวมเข้ากับที่รองหัวหน้าพ่อครัว เป็นเจ้านายคนที่สองของห้องครัวด้วยแล้ว พวกเขา ก็ยิ่งไม่มีทางช่วย ชูชินเถียนเรียกร้องความยุติธรรมเป็นอันขาด เพื่อหลีกเลี่ยงไม่ให้เรียกหาหยนะ มาใส่ตัว

อาการตอบสนองของคนเหล่านี้ทำให้ชูชินเถียนรู้สึกหนาวเหน็บ แต่นางก็โทษพวกเขาไม่ได้ ในเมื่อกลุ่มคนเหล่านี้มีอยู่หลายคนที่ไม่เคย ทำงานอยู่ภายในเจวนเสนาบดีมาก่อน รวมไปถึงรองหัวหน้าพ่อครัว ที่กักฟันกรอดจ้องหน้านางอยู่ในยามนี้ด้วย

อีกทั้งเสนาบดีเฉียนก็เป็นคนที่รักหน้าตาตนเอง บรรดาแม่บ้าน หรือลูกจ้างที่สูงอายุหน่อยเขาล้วนไม่พามาด้วย จงใจเลือกเฟ้นแต่ พวกที่อายุน้อยและหน้าตาดีหน่อยมา พวกเขา กับชูชินเถียนยอม ไม่สนิทสนมกัน ทั้งยังกระจางตีว่าหัวหน้าพ่อครัว รองหัวหน้าพ่อครัว หรือ แม้แต่หัวหน้าพ่อบ้านตู้ต่างก็สนใจนาง กลุ่มคนเหล่านี้จึงมีทั้งผู้ที่โอ้อวด แล้วก็มีที่จิตใจห่างเหินไปเพราะไม่อยากมีปัญหามาจากการชิ่งแหวะกับนาง ด้วยเหตุนี้หลังออกเรือมาได้ไม่นาน นางก็กลายเป็นตัวคนเดียวเสียอย่างนั้น

รองหัวหน้าพ่อครัวเองก็มองจุดนี้ออกนานแล้ว ความกล้าจึงยิ่ง เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ

เขาจับมือนางแน่นพลางยิ้มเย็นกล่าว "สาวน้อย ข้ารู้ว่าเจ้า ทำอาหารว่างเก่งมาก แต่ถ้าเจ้าลงมือกับข้าก่อน ข้าเองก็ทำให้มือเจ้า พิจารได้เช่นกัน แล้วดูซิว่าท่านเสนาบดีเฉียนจะยังคิดอยากกินอาหารว่าง ที่เจ้า..."

คนผู้เฒ่ามองเรื่องราวต่างๆ ได้ไม่กระจ่างแจ้งนัก ถึงยามนั้นยังไม่รู้เลยว่า ผู้ที่ตายจะเป็นผู้ใดกันแน่ นางอยากพูดขมขู่ แต่ตัวเรือที่โคลงเคลงน้อยๆ อยู่ตลอดเวลาทำให้นางยิ่งคลื่นเหียนมากขึ้นทุกที

"พวกเจ้าทำอะไรกันอยู่!"

ที่ประตูพลันมีเสียงไม่สบอารมณ์ของหัวหน้าพ่อบ้านตูดตั้งขึ้น ทั้งสองคนหันไปมองอย่างรวดเร็ว ก่อนจะได้เห็นหัวหน้าพ่อบ้านตูดที่จอมนมทั้งสองข้างล้วนหงอกขาวกับหัวหน้าพ่อครัวร่างสูงผิวคล้ำ เดินเข้ามาหาพร้อมกัน

รองหัวหน้าพ่อครัวต้องปล่อยมือลูซินเทียนอย่างช่วยไม่ได้ เขาไม่ลืมกัดฟันกล่าวอีกประโยค "พอถึงแคว้นหนี่ตัน ข้าจะขอตัวเจ้าจากท่านเสนาบดีเฉียนทันที"

"โธ่!" เสียงดังขึ้นคราหนึ่ง นางทนมไม่ไหวอ้าปากอาเจียนใส่รองหัวหน้าพ่อครัว...

สกปรกจะตายอยู่แล้ว! รองหัวหน้าพ่อครัวรีบเช็ดเศษอาหารและคราบน้ำเหนียวๆ บนใบหน้าออกด้วยสีหน้าเขียวคล้ำ

ลูซินเทียนผลึกเขาออกไปนานแล้ว นางโยนทัพพีในมือทิ้งไป แล้วรีบหยิบหม้อใบเล็กขึ้นมาพลงชุกหน้าลงไปอาเจียนทันที

ขณะที่หัวหน้าพ่อบ้านยังนั่งอึ้งอยู่ หัวหน้าพ่อครัวก็รีบเดินผ่านเขา หลังหยิบผ้าสะอาดผืนหนึ่งมาชุบน้ำแล้ว เขาก็เดินมาอยู่ข้างกายลูซินเทียน พลงยื่นผ้าให้นาง "ไม่เป็นอะไรใช่ไหม"

นางรับผ้ามา ทว่าตอนที่กำลังจะกล่าว 'ขอบคุณ' นางก็สังเกตเห็นดวงตาของหัวหน้าพ่อครัวกำลังจับจ้องมายังหน้าอกที่ 'มากลั่นเกินไป'

ของนาง มือชนดกข้างหนึ่งโอบรอบเอวนาง ทำที่เป็นช่วยพยุง แต่มือกลับ
ลอบยื่นขึ้นไปข้างบน ขณะที่ปากกล่าวคำพูดจริงจังกับรองหัวหน้าพ่อครัว
ที่กำลังเข็ดหน้าว่า "นับจากวันนี้ไป เจ้าก็อยู่ให้ห่างจากสาวใช้แต่ผู้น้อย
หากยังทำตัวไม่ดีอีก ระวังข้าจะแจ้งเรื่องเจ้าไปยังท่านเสนาบดี"

รองหัวหน้าพ่อครัวไม่กล้าพูดจาท่ออีก สีหน้าดูไม่ได้เลยสักนิด

หัวหน้าพ่อครัวมองไปยังหัวหน้าพ่อบ้านตู้ ก่อนมองบุคคลที่อยู่ใน
อ้อมแขนอย่างเป็นกังวลอีกครั้ง "ตั้งแต่สาวใช้แซ่ฉู่ขึ้นเรือมาก็เมาเรือ
มาโดยตลอด ข้าจะพญางนางกลับไปพักผ่อนที่ห้องก่อน ประเดี๋ยวค่อยไปหา
หัวหน้าพ่อบ้านเพื่อพูดคุยเรื่องที่ทำนผู้ต้องไม่พอใจในอาหารด้วยกัน"

"ไม่จำเป็น ข้าพญางนางไปเอง เจ้าควรเตรียมอาหารเช้าของ
บรรดาเจ้านายไม่ใช่หรือ" มือหนึ่งของหัวหน้าพ่อบ้านผู้จับข้อมือ
ฉู่ชินเถียนเอาไว้ ต้องการจะดึงตัวนางมา

"ข้าไม่มีทางทำให้เวลากินอาหารเช้าของเจ้านายทั้งสองต้องล่าช้าแน่"
หัวหน้าพ่อครัวไม่คิดอยากปล่อยมือแต่อย่างใด ในใจก็คิดว่า *ตาเด่าลามกนี้*
อายุปาไปเท่าไรแล้ว เป็นคางคกแล้วยังคิดอยากกินเนื้อห่านฟ้าอีก

เมื่อเห็นพวกเขากำลังจะทะเลาะกันแล้ว ฉู่ชินเถียนก็สลับร่าง
หลุดออกจากการเหนี่ยวรั้งของทั้งสองคน "ข้ากลับห้องเองได้เจ้าคะ
ทั้งสองท่านจัดการธุระของตนเองไปเถิด"

นางเดินจากไปอย่างรวดเร็ว ตอนที่เดินผ่านประตูก็ยังได้ยินเสียง
วิพากษ์วิจารณ์เล็กๆ น้อยๆ จากคนอื่นๆ

"เหอะ เสแสร้งเก่งนักนะ"

"ใช่แล้ว ในห้องครัวไม่ได้มีนางเป็นสาวใช้อยู่ผู้เดียวเสียหน่อย

เจ้านายต้องตาในฝีมือทำอาหารของนาง นางก็เลยไม่เห็นผู้ใดอยู่ในสายตา แม้แต่กับหัวหน้าพ่อครัว กับหัวหน้าพ่อบ้านตุ้ก็ยังคงคิดดูถูก!"

ภายในห้องครัวก็มีการต่อสู้ชิงดีชิงเด่นกันอยู่ ฉูชินเถียนคร้านจะให้ความสนใจแล้ว แต่หากมีผู้ใดกล้าเอาเปรียบนางล่ะก็ นางไม่มีวันยอมอย่างแน่นอน!

ฉูชินเถียนกลับไปห้องพักด้วยจิตใจอันว่าวุ่น คาดไม่ถึงว่ายังไม่ทันปิดประตู ก็มีเงาร่างหนึ่งผลุบเข้ามาในห้องอย่างไม่คาดฝันแล้ว

ยามนี้แสงแดดลอดผ่านบานหน้าต่างเข้ามาแล้ว นางมองไปยังหัวหน้าพ่อบ้านตุ้ที่เข้ามาในห้องอย่างประหลาดใจ เมื่อเห็นเขาลงกลอนประตูต่อ สีหน้านางก็เปลี่ยนไปทันควัน "หัวหน้าพ่อบ้านตุ้มีธุระอะไรหรือ พวกเราออกไปคุยกันข้างนอกเถาะเจ้าคะ"

เมื่อเห็นเขาเดินเข้ามาใกล้ นางก็รีบร้อนหลบไปยังฝั่งขวาของประตู ฝืนใช้โต๊ะเก้าอี้ชุดเล็กมาขวางกั้นระหว่างทั้งสองคนเอาไว้ อย่างน้อยก็ดีกว่าไม่ทำอะไรเลย "ออกไปนะ! ไม่อย่างนั้นข้าจะตะโกนเรียกคนแล้ว"

"ไม่ต้องตะโกนไปหรอก สาวใช้แซ่ฉู่ ข้าจะเฝ้าดูเจ้าเป็นอยู่อย่างดี การเดินทางไปแคว้นหนี่ตันยังเหลืออีกหนึ่งเดือนกว่า คาดว่าเสนาบดีเฉวียนยังต้องใช้เวลาลอยอยู่ในแคว้นหนี่ตันอีกอย่างน้อยสองถึงสามเดือน วันเวลายาวนานเพียงนี้ ไม่ต้องพูดถึงหัวหน้าหรือรองหัวหน้าพ่อครัวเลย ยังมีบ่าวรับใช้อีกไม่รู้ตั้งเท่าไรที่สนใจเจ้าอยู่ แต่ขอเพียงเจ้ากลายเป็นคนของข้า ผู้ใดยังจะกล้าแตะต้องเจ้าอีก ไซ้หรือไม'" เขายิ้มจนตาหยี พลางเดินวนอ้อมโต๊ะตัวเล็กกับนาง

อุชินเถียนไรรู้ว่าจากเธอน้อย นางพูดได้เพียงว่าชีวิตประจำวันบนเรือช่างแห่งแล้งยิ่ง บรรดาเจ้านายยังมีความรื่นเริงหลากหลายแบบ แต่หลังจากที่บ่าวรับใช้ทำงานเสร็จแล้วยังจะทำสิ่งใดได้อีก บุษยยอมมีอารมณ์ทางเพศพลุ่งพล่าน ส่วนสตรีก็ทำตัวให้ง่ายสักหน่อย ทว่านางไม่คิดอยากจะเป็นหนึ่งในนั้นจริงๆ

อุชินเถียนเดินไปกล่าวไป "หัวหน้าพ่อบ้านผู้มีภรรยาที่บอบในจวนอยู่ห้าคนจริงหรือไม่ นี่เป็นแค่สิ่งที่ภายนอกรับรู้ หน้าที่ติดตามท่านมาด้วยคุณคล้ายกับมืออยู่ผู้เดียว แต่เบื้องหลังนั้น คาดว่าในบรรดาสาวใช้ก็ต้องมีคนของท่านอย่างน้อยสามคน" ความจริงแล้วที่นางคิดอยากพูดคือท่านแก่แล้วยังบ้ากาม เช่นนี้ยังไม่เพียงพอให้ผลิตเพลินอีกหรือ!

"แล้วอย่างไรเล่า ข้าเป็นคนช่วยจัดการธุระแทนได้เท่า ช่างกายมีสตรีคอยปรนนิบัติเป็นเรื่องที่สมควรอยู่แล้ว นอกจากนี้ หากข้าต้องการขอแม่ครัวผู้หนึ่งจากใต้เท้า ใต้เท้าเองก็ไม่มีทางไม่มอบให้ข้าแน่" เขาเริ่มรู้สึกวาติระเก้อชุดเล็กตรงหน้าช่างขวางมือขวางเท้าเสียจริง เขาจึงยืนอยู่เฉยๆ โดยไม่ขยับ "ข้ารู้ว่าเจ้าเก็บเงินเพื่อไถ่ตัวเองอยู่ แต่เจ้าอย่าได้ใส่ชื่อเงินไปเลย ในปีนั้น ใต้เท้าซื้อเจ้าเข้ามาก็ใช้เงินแค่ห้าตำลึงเท่านั้น แต่นี้ใต้เท้ากลับต้องการให้เจ้าเก็บเงินถึงห้าสิบตำลึงเพื่อจะไถ่ตัวเอง รอเจ้าเก็บเงินได้ครบห้าสิบตำลึงแล้ว เจ้าแน่ใจหรือว่าจะหลุดพ้นจากสถานะบ่าวได้จริงๆ"

เมื่อศัตรูไม่ขยับ นางก็ไม่เดินต่อแล้ว "ใต้เท้ารับปากข้าแล้ว"

"เจ้าคิดว่าใต้เท้าเป็นคนเช่นไรกัน คนดี? คนดีที่ถูกเขาฆ่าตายไปนั้น กลับมืออยู่ไม่น้อย" แววดาหีนกามของเขายังคงจับจ้องไปที่หน้าอกของ

ดูชินเถียนที่กระเพื่อมขึ้นลงน้อยๆ เพราะอาการหอบหายใจ "แน่นอนว่า
ในเรือลำนี้ยังมีเจ้านายอยู่อีกคนหนึ่ง ซึ่งก็คือผู้่ออง ทว่าข้างกายเขาก
ก็มีโฉมงามที่พระพันปีทรงส่งมาให้ติดตามอีกหลายคนเช่นกัน เขาไม่มีทาง
เห็นเจ้าอู่ในสายตาแน่"

"ไม่เห็นอยู่ในสายตาเป็นเรื่องของเขา ไม่รบกวนให้หัวหน้าพ่อบ้านตู่
ต้องเปลืองแรงใจแล้วเจ้าคะ" นางอดทนที่จะไม่ยกมือขึ้นมาปิดบังหน้าอก
ทว่าหัวหน้าพ่อบ้านตู่กลับมองเสียจนหัวใจคันคะเยอแล้ว เขา
เลียมริมฝีปากอย่างอดไม่ได้ "ข้ากำลังเตือนเจ้าเซียวนะว่าย่าได้มีความคิด
จะบายบินเป็นหงส์เลย เดินเรือมาได้ไม่กี่วันก็มีสาวใช้ไม่น้อยคอยหาโอกาส
ไปเดินวนเวียนอยู่รอบตัวผู้่ออง มีหลายคนที่ได้ปรนนิบัติตอนนอน แต่
เช้าวันต่อมาก็ถูกโบกมือไล่ออกมาแล้ว ไม่ได้รับประโยชน์ใดเลยสักนิด"
กล่าวจบ เขาพลันยื่นมือยาวมาจะจับตัวนาง

ดูชินเถียนกลับเคลื่อนไหวได้รวดเร็วกว่า นางกระโดดขึ้นไปบนเตียง
อย่างว่องไว พริ้วมยื่นมือไปหยิบกรรไกรจากกล่องเข็มกับด้ายที่อยู่ใต้เตียง
ขึ้นมา ปลายแหลมจ่ออยู่ที่ฝ่ามือตนเอง "หากหัวหน้าพ่อบ้านยังไม่ยอม
ออกไป ข้าจะแทงมือตนเอง แต่ข้าจะบอกได้เท่านั้นว่าท่านเป็นคนแทงข้า"

แม้น้ำเสียงของนางจะยังหวานนุ่ม แต่ดวงตาสีกระจ่างคู่นั้นกลับ
ทอประกายเย็นเยียบอย่างที่ไม่เข้ากับอายุ หัวหน้าพ่อบ้านตู่มองออกว่า
นางจะต้องทำตามที่พูดแน่นอน

"ข้าออกไปก็พอแล้ว เจ้าพักผ่อนดีๆ เถอะ" สีหน้าเขาเปลี่ยนไป
เซียวคล้า ตระหนักดีว่าเสนาบดีเฉวียนขึ้นชอบฝีมือของดูชินเถียน
มากเพียงใด ระยะเวลาเดินเรือยังอีกยาวนาน เขาไม่เชื่อว่าตนเอง

จะกำราบนางไม่ได้!

ทันทีที่เขาเปิดประตูเดินออกไป นางก็พุ่งเข้าไปปิดประตูกลลอน
ทันควัน ก่อนหันหลังแนบกับกำแพงแล้วผ่อนลมหายใจยาวออกมา

อุชินเถียนไม่ใช่คนที่จะใช้ชีวิตอย่างสะดวกสบายได้ หลังพักผ่อน
ไปได้ครึ่งชั่วโมง* นางก็ต้องกลับไปยุ่งวุ่นวายที่ห้องครัวอย่างเหน็ดเหนื่อย
อีกครั้ง

เรื่องก่อนหน้านี้คล้ายไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน เสียงกระซิบกระซาบ
ในมุมต่างๆ กลายเป็นเรื่องของผู้ต้องไปแล้ว คนผู้นี้ยังถือเป็นหัวข้อที่ทุกคน
วิพากษ์วิจารณ์ถึงมากที่สุดนับตั้งแต่พวกเขาขึ้นเรือมา

เขาวิตถารสำสอน เอ้อระเหยลอยชาย ทะเลาะวิวาทเล่นพนัน
ชื่อเสียงเลวร้ายจนเป็นที่ประจักษ์ชัด เป็นคนสำคัญที่นักเล่านิทาน
ทั่วเมืองหลงนำมาเล่าขานกันมากที่สุด ด้วยเหตุนี้ ขอแค่เป็นผู้ที่มีชีวิต
อยู่ในเมืองหลง ไม่มีผู้ใดเลยที่จะไม่รู้เรื่องชีวิตและความเหลวไหลของเขา

บิดาของเขาผู้ต้องคนก่อนเป็นพระอนุชาที่จักรพรรดิพระองค์ก่อน
รักถนอมมากที่สุด ก่อนที่จักรพรรดิพระองค์ก่อนจะจากไป ผู้ต้องคนก่อน
ก็ได้รับความไม่ไว้วางใจให้คอยช่วยเหลือจักรพรรดิพระองค์ใหม่จนกลายเป็น
เชลจิ้งจ่อง**

อย่างไรก็ตาม ตำแหน่งของจักรพรรดิออกจะน่าดึงดูดจนเกินไป
เขาจึงก่อกบฏแย่งชิงบัลลังก์ สุดท้ายก็ถูกสังหาร

เป็นเพราะได้รับบารมีมาจากตอนที่จักรพรรดิพระองค์ก่อนยังมีชีวิตอยู่

* ชั่วโมง เป็นหน่วยนับเวลาของจีนในสมัยโบราณ เท่ากับ 2 ชั่วโมง ครึ่งชั่วโมงจึงเท่ากับ 1 ชั่วโมง

** เชลจิ้งจ่อง แปลว่าต้องผู้สำเร็จราชการ เป็นคำเรียกชินอ่องผู้ทำหน้าที่แทนหรือเป็นตัวแทนของจักรพรรดิ
ในยามที่ไม่อาจบริหารราชการได้ตามปกติ บางครั้งผู้สำเร็จราชการอาจเป็นพระพันปี ฮองเฮา หรือขุนนางใหญ่
ที่ทรงอำนาจ

เคยมีพระราชโองการที่จะไม่ยกเลิกและริบบรรดาศักดิ์คืน จักรพรรดิที่สืบทอดตำแหน่งต่อมานั้นจึงให้บุตรชายเพียงคนเดียวของเขาเว่ยหลันโจว รับผิดชอบต่อตำแหน่งบรรดาศักดิ์ต่อมา ได้ดีมีดื่อกับชีวิตสูงศักดิ์ของชนชั้นอ่อง

แต่เว่ยหลันโจวในฐานะทายาทของขุนนางกบฏกลับไม่รู้สำนึกเลยสักนิดเดียว เขายังคงกินดื่ม เที่ยว เล่นพนัน ทำทุกอย่าง โหมงามในจวน หากไม่กินพันทกก็กินร้อย

การออกเดินทางไปยังแคว้นหนันตันคราวนี้ พอได้รู้ว่าเขาก็เป็นหนึ่งในคณะทูตด้วย ก็มีสาวใช้อ่อนเยาว์หลายคนบนเรือที่ใจเด่นระรัว พวกนางเคยได้ยินมาว่าคุณชายเจ้าสำราญอย่างเขาหน้าตาดีมาก ถือเป็นบุรุษรูปงามที่หาได้ยากยิ่งบนโลกนี้ ทั้งได้ยินมาว่าเขาจะใจกว้างกับโหมงามเป็นอย่างมาก มักมอบเงินทองและเครื่องประดับให้ชุดใหญ่อยู่เสมอ

ลู่อินเถียนไม่คิดอยากสร้างความสัมพันธ์อันดีกับบุรุษประเภทนี้ อยู่แล้ว นางเพียงอยากรีบเก็บเงินเพื่อให้ตนเองได้รับอิสระอีกครั้ง

นางทำอาหารว่างแบบจีนชนิดหนึ่งเสร็จอย่างรวดเร็ว ก่อนให้บ่าวชายที่รับหน้าที่ส่งอาหารยกออกไป แต่ก็มักจะมีสาวใช้ใส่ชื่อที่คิดอยากเข้าไปอยู่ในสายตาของผู้สูงศักดิ์เผลอมาให้เห็นอยู่เสมอ นางจึงได้เห็นสาวใช้ผู้นั้นเดินเข้าไปยัดเศษเงินใส่ในมือของบ่าวชาย

บ่าวชายผงกศีรษะยิ้มรับ ก่อนที่ทั้งสองจะเดินออกจากห้องครัวไปด้วยกัน

ตามหลักแล้ว บ่าวรับใช้ที่อยู่ในชั้นนี้ไม่สามารถไปเดินอยู่ในชั้นที่เจ้านายทั้งสองพักอยู่ได้ แต่หากมีคนอื่นคอยช่วยเหลือก็ยังสามารถเข้าไปสัมผัสใกล้ชิดๆ ได้เช่นกัน แต่เป้าหมายนี้ใช้ได้เฉพาะกับผู้อย่างผู้ไร้กฎระเบียบ

เท่านั้น กับเสนาบดีเฉวียนจะทำเช่นนี้ไม่ได้เป็นอันขาด

และที่ป่าวชายผงกศัระกะก็เป็นการบอกว่าผู้่อองไม่ได้กินอาหารพร้อมกับเสนาบดีเฉวียน สาวใช้ผู้นั้นจึงมีโอกาสนให้ไขว่คว้าได้

อย่างไรก็ตามผ่านไปเพียงไม่นาน สาวใช้ผู้นั้นก็เดินคอตกกลับมาอย่างหุดหู่ เห็นได้ชัดว่าผู้่อองไม่ถูกใจนาง จึงไม่ได้รั้งนางไว้ปรนนิบัติภายในห้องคร้วพลันมีเสียงหัวเราะเย้ยหยันเบาๆ ดังมา

ลู่อินเถียนเพียงแค่ชุกตัวอยู่ในพื้นที่ทำงานของตนเองเงียบๆ นางเตรียมอาหารว่างยามบ่ายกับยามเย็น ทั้งยังต้องศึกษาค้นคว้าอาหารว่างชนิดใหม่ๆ ตลอดทั้งวันนางล้วนอยู่แต่ในห้องคร้ว

ทว่าเมื่อเทียบกันแล้ว งานของนางกลับค่อนข้างฝ่อนคลายกว่าผู้อื่น การเตรียมและปรุงอาหารบนเรือเป็นงานที่หนักนามากจริงๆ อาหารของบรรดาเจ้านายต้องทำอย่างประณีตยิ่ง กับข้าวและน้ำแกงหลายอย่างล้วนกำหนดมาก่อนแล้วอย่างชัดเจน หลังพวกเขาทำเสร็จมื่อหนึ่งก็แทบจะต้องเริ่มเตรียมอาหารมื่อถัดไปทันที

บางที่นี้อาจจะเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้บางคนรู้สึกชดหุดตาลู่อินเถียนก็เป็นได้ ด้วยนางมีหน้าที่รับผิดชอบอาหารว่างของพวกเจ้านายเท่านั้น ขณะที่ป่าวรับใช้กลับไม่จำเป็นต้องกินอาหารว่าง เมื่อรวมเข้ากับที่นางมักจะมีทำที่ฝ่อนคลาย บนโต๊ะเบื่องหน้าไม่ต้องเจอความมัน จึงทำให้คนอื่นๆ เกิดความรู้สึกคิดไปเองว่านางมีเวลาว่างมากก็เป็นได้

แต่ไม่ว่าจะพบเจอแววดาอิจฉาริษา หรือแววดาหีนกระหยาของหัวหน้าพ่อคร้วกับรองหัวหน้าพ่อคร้ว ลู่อินเถียนก็ล้วนไม่ใส่ใจทั้งสิ้น เนื่องจากยามนี้นางต้องผจญอยู่กับอาการเมาเรือซึ่งรบกวนชีวิตนาง

อย่างร้ายกาจ หลายครั้งที่เมื่อกลิ่นน้ำแกงต่างๆ หรือกลิ่นอาหารอบหนึ่ง ลอยแผ่กระจายไปทั่วห้อง มักจะทำให้นางคลื่นไส้อยู่เสมอ นางพยายาม อุดกลิ่นแล้วอุดกลิ่นอีกจนสุดความสามารถ ก่อนจะอดทนมาถึงตอนเย็นได้ ในที่สุด

หลังเตรียมอาหารว่างเสร็จ นางก็ยกถังน้ำอุ่นมาด้วยถังหนึ่ง พลังลากร่างอันเหนื่อยล้ากลับไปห้อง ซ้ำระกายเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็นอนหลับไป

ระหว่างนั้นประตูห้องของนางก็ถูกเคาะอยู่หลายครั้ง แม้แต่ที่หน้าต่าง ก็ยังปรากฏเงาดำ มีคนเคาะเบาๆ แล้วผลึก แต่นางกลับทำเป็นไม่ได้ยิน ในที่สุดเสียงเหล่านั้นก็สงบลงเสียที ให้นางได้นอนหลับสนิท

เป็นเพราะทั้งวันยังไม่ได้กินอะไร กลางดึก นางจึงถูกเสียงครวญคราง ของกระเพาะปลุกให้ตื่นขึ้นอีกครั้ง

โครกครากๆ

นางถอนหายใจยาวพลังลมตามาขึ้น แล้วหยิบตะเกียงน้ำมัน แอบเดินไปยังห้องครัวอีกครั้ง หลังย่องวนวายอยู่ครู่หนึ่ง ขนมแป้งอบผิงกั้ว* เค็มสดใหม่เรียงง่ายถาดหนึ่งก็เป็นอันเสร็จสิ้น ในตอนที่นางนั่งลงกินนั้น...

น้ำเสียงกักหัวเราะก็ดังขึ้น "หนูตัวใหญ่อย่างเจ้าตรงเวลาน่าดูเลยนี่"

นางกัดลงไปคำหนึ่ง แล้วก็ต้องสำลักอีกครั้ง "พรวด แค่นี้..."

บุรุษที่เผลอมาโดยไร้สัมเสียดช่วยตบหลังให้นางหลายหน "จริงๆ เลย ทุกครั้งที่สาว ๆ เห็นข้ามักจะมีท่าที่ลุ่มหลงเหม่อลอย มีแค่เจ้านี้แหละ ที่มักจะไอสำลัก"

* ผิงกั้ว หมายถึง แอบเบ็ด

จากนั้นเขาก็รินน้ำชาให้นางเหมือนเดิม ก่อนจะสะดุ้งตกหลุมยาว
นั่งลงอย่างสบายใจ ยื่นมือไปย้ายจานมาไว้ตรงหน้าเขา จากนั้นก็จุ่ม
ขนมแป้งอบผิงกั่วเค็ม กัดไปหนึ่งคำ ดวงตาเขาก็สว่างวาบขึ้นทันใด

"นั่น...แค่ เป็น...ของข้า แค่นี้?" นางยื่นมือออกไปหมายปกป้อง
อาหารมัจจุรณของตนเองอย่างอารมณ์เสีย แต่สนใจที่แขนนางยาวไม่พอ
บุรุษผู้นั้นถือเป็นนักกินผู้หนึ่ง เขากินไปผงกศีรษะไป ทั้งยังไม่
ลืมกล่าวขอบคุณ "อืม อาหารชนิดนี้พิเศษมากจริงๆ ให้รสเปรี้ยวหวาน
ของผลไม้ เข้ากับความเค็มได้อย่างพอเหมาะ กินแล้วสดชื่นไม่เลี่ยนเลย
กินเวลานี้กำลังดีทีเดียว"

เพียงไม่นานเขาก็กินขนมแป้งอบผิงกั่วหมดโดยไม่เหลือสักชิ้น
สภาพตอกินของคนผู้นี้ก็ยิ่งสว่างอย่างมาก ชูขึ้นเทียบถึงกับมองเพลिन
จนลืมเรียกให้เขาหยุดกินได้แล้ว สุดท้ายตรงหน้าก็เหลือเพียงจานเปล่า
อีกครั้ง

สองมือนางกำเป็นหมัดแน่นพร้อมถลึงตาใส่เขา นางกดข่ม
อารมณ์โกรธเอาไว้แล้วกล่าวออกไป "ไม่เกินไปหน่อยหรือ นี่เป็นของที่ข้า
ทำขึ้นอย่างยากลำบาก"

เขาผงกศีรษะอย่างสบายใจและผ่อนคลาย พร้อมยื่นมือออกไป
หยิบผ้าเช็ดมือที่ดูสะอาดผืนหนึ่งมาเช็ด "อืม ลำบากเจ้าแล้ว"

นางเบิกตากว้าง "แค่นี้?!"

เขายกผ้าเช็ดมือขึ้นมาเช็ดปาก ก่อนโน้มตัวไปข้างหน้ากะทันหัน
ดวงตาดอกท้อ* เรียวยาวภายใต้แสงไฟคู่นั้นสะท้อนใบหน้าของนาง

* ดวงตาดอกท้อ เป็นชื่อลักษณะดวงตาเจ้าเสน่ห์ซึ่งงามได้รูปเหมือนกลีบดอกท้อ ตาโตเรียวยาว หางตาโค้งงอ
แพขนตานานยาว ในทางนรลัทธิถือว่าเป็นลักษณะดวงตาของคนเจ้าชู้

เขาถามด้วยน้ำเสียงแหบพร่าเปี่ยมเสน่ห์ "เจ้าต้องการอะไรเล่า ข้าจะตอบรับทุกสิ่งอย่างโดยไม่มีเงื่อนไขใด"

นางกลืนน้ำลายโดยไม่รู้ตัว คนผู้นี้กำลังเกี่ยวสาวอยู่รีนี้ สมควรตาย! กำลังย้วยวนเข้าอยู่หรือไร ดูจากใบหน้าของเขาแล้วน่าจะอายุสักยี่สิบได้ กระมัง เฮ้อ อายุของคนสมัยโบราณ ข้ามองไม่ค่อยออกจริงๆ

ทว่าบุรุษผู้นี้ยังคงโน้มเข้ามาใกล้ลู่อูชินเถียนมากขึ้นเรื่อยๆ จวบจนตอนนี้เขาถึงขั้นป็น...ป็นขึ้นโต๊ะแล้ว! เมื่อมองเห็นใบหน้าคมคายจนจะแนบชิดกับใบหน้านางอยู่แล้วนั้น โดยไม่แม้แต่จะหยุดคิด ลู่อูชินเถียนพลันเอนร่างไปข้างหลังทันใด ทว่านางกลับลืมนึกไปว่าเก้าอี้ที่นั่งอยู่ที่นี่ไม่มีพนักพิง ทันทีที่ไม่มีอะไรมารองรับหลัง นางก็เอนล้มลงไปที่เสียงโครมดังขึ้น ทั้งคนทั้งเก้าอี้ลงไปกองอยู่กับพื้นพร้อมกัน

"โอ๊ย!" นางร้องออกมาอย่างเจ็บปวด

"เสียงอะไรกัน"

ข้างนอกห้องครัวพลันมีเสียงดังตามมา ตอนที่นางสะดุ้งขึ้นด้วยสีหน้าตกใจ แสงตะเกียงในห้องครัวก็ดับวูบลง ภายในห้องครัวตกอยู่ในความมืดกะทันหัน

ข้างนอกห้องครัวมีเสียงฝีเท้าดังมา แสงตะเกียงดวงหนึ่งก็พลอยขยับไหวไปด้วย

แย่แล้ว! หากถูกเจอตัวก็แย่แล้ว! นางตัวแข็งอยู่ที่เดิม มือพลันถูกคนคว้าจับ นางถูกดึงตัวไปอยู่ในอ้อมกอดของใครบางคน นางถลึงตาใส่คนในความมืดที่มองเห็นใบหน้าได้ไม่ชัดแต่แรกแล้วอย่างลนลาน "ผู้ใดกัน"

"นอกจากข้าแล้วจะยังเป็นผู้ใดได้อีก" น้ำเสียงทุ้มต่ำของบุรุษที่คุ้นเคย

แฝงไปด้วยอากาศกลัวหัวเราะ

นางยังอยากจะทำอะไรต่ออีก แต่ฝ่ามืออุ่นร้อนของเขากลับปิดปากนางทันที แล้วตระกองกอดนางพาเดินไปหยุดอยู่อีกมุมห้องครัว

ชั่วขณะต่อมาก็มีองครักษ์สองคนถือตะเกียงน้ำมันสองเล่มเข้ามาข้างใน พวกเขาเพียงมองสำรวจอย่างส่งๆ ก่อนจากไป

รอบด้านตกลงสู่ความมืดอีกครั้ง อุชินเถียนผ่อนลมหายใจออกมา นางอยากจะทำกับบุรุษที่กอดตนเองออกไป แต่เขากลับกอดนางแน่นขึ้นเสียอย่างนั้น พร้อมกล่าวเสียงเบา "ยังไปไม่ไกล"

"อ้อ" นางได้แต่อยู่นิ่งๆ อย่างว่าง่าย

เมื่อร่างกายอยู่ในความมืด สัมผัสทั้งหมดล้วนเปลี่ยนแปลงเป็นเฉียบคมยิ่ง นางสามารถสัมผัสได้ถึงจังหวะหัวใจที่เต้นอย่างสม่ำเสมอภายใต้แผ่นอกกว้าง รวมไปถึงท่อนแขนกำยำของเขากำออบกอดนางอยู่

เขากระจ่างมาโดยตลอดว่าถึงแม้นางจะอายุยังน้อยแต่ร่างกายกลับเจริญเติบโตได้ดีมาก กระนั้นเขาก็คิดไม่ถึงว่าความรู้สึกต่อนอกอดนางเอาไว้จะดีเพียงนี้ ตัวคนนุ่มนวลราวกับซาลาเปาเนื้อลูกเล็กที่เพิ่งนึ่งเสร็จบนร่างเองก็มีกลิ่นแป้งจางๆ ตอนที่นางหายใจเข้าออกถี่กระชั้นด้วยความเป็นกังวล ความอวบอ้วนของเด็กสาวที่คอยกอดแนบกับหน้าอกเขาเป็นระยะๆ ยิ่งเป็นรสชาติที่งดงามมาก

"ยังเดินไปไม่ไกลอีกหรือ นานมากแล้วนะ" อุชินเถียนใช้นิ้วจิ้มเขาอย่างอดไม่อยู่พยางค์ตามเสียงเบา

มุมปากเขาหยักยกขึ้น ลมหายใจอุ่นร้อนอยู่ข้างหูนาง กล่าวด้วยน้ำเสียงแหบพร่า "ความจริงเดินไปไกลมากแล้ว แต่เหมือนเจ้าจะหลับไป"

ข้าถึงได้ไม่กล้าขยับ"

ฉูซิ่นเถียนพลันนั่งอึ้งไป ก่อนจะผลึกเขาออกอย่างแรงด้วยความโมโห
เจ้าคนเห็นกามนี้ ในสถานการณ์เช่นนี้ข้ายังจะหลับอีกหรือ!

ชั่วขณะต่อมา เสียงก้องแก๊งๆ ก็ดังขึ้นกะทันหัน คล้ายเป็นเสียงหม้อ
หล่นลงพื้น เป็นเพราะการผลึกของข้าหรือเปล่า

สวรรค์! องค์กรักษสองคนนั้นจะย้อนกลับมาอีกหรือไม่ นางตกใจ
จนไม่กล้าขยับ

บุรุษผู้นั้นก็นิ่งเงียบ แต่เขาที่มองเห็นในความมืดได้นั้นกลับสามารถ
มองเห็นความหงุดหงิดและความไม่สบายใจในดวงตาคู่กลมคู่นั้นของนาง
ได้อย่างชัดเจน เขามกกลิ่นเสียงหัวเราะไว้โดยไม่พูดอะไร

รอบด้านนิ่งเงียบอยู่อีกครู่ใหญ่ ไม่มีผู้ใดมาอีกเช่นกัน เห็นได้ชัดว่า
บรรดาเวรตรวจตรายามกลางคืนเหล่านั้นเดินไปถึงอีกฝั่งหนึ่งแล้ว

ดวงตาของฉูซิ่นเถียนเองก็คืนชินกับความมืดแล้ว นางสามารถ
มองเห็นตำแหน่งที่บุรุษผู้นั้นอยู่ได้แล้ว ซึ่งอยู่ห่างจากนางเพียงสามก้าว
เท่านั้น "น่าจะไม่มีอะไรแล้วกระมัง"

เขาผงกศีรษะ

ฉูซิ่นเถียนถึงได้คลำความมืดเดินไปจนถึงหน้าเตาไฟ และ
นำตะเกียงน้ำมันที่นางวางไว้ข้างบนมาจุดสว่าง ทว่ากลับพบว่าหม้อและ
ฝาหม้อที่หล่นเสียงดังก้องแก๊งเมื่อครู่นี้อยู่ห่างจากพวกเขาไปช่วงหนึ่ง
จากระยะห่างและความสูงของตำแหน่งที่บุรุษผู้นั้นยืนอยู่ในตอนนี้
ไม่มีทางสัมผัสได้แน่

ดวงตานางมีโทสะผุดวาบขึ้น "เจ้าจงใจไปชนมัน!" นางเดินไปทาง

หม้อและฝาหม้ออย่างโมโห แล้วนั่งยองๆ เพื่อเก็บของที่อยู่บนพื้นมาจัดวาง ให้เรียบร้อยอีกครั้ง

เขาเองก็เดินตามมาด้วย "เจ้ากล่าวหากันเกินไปแล้ว ยามนี้มีดีเพียงนี้ ใครจะรู้ว่ามီးอะไรอยู่ข้างหลังบ้าง นอกจากนี้ ข้าเองก็ยังไม่ถึงว่า เรี่ยวแรงเจ้าจะมากเพียงนี้ ข้าถูกผลักไปไกลเพียงนั้น โสเซไปตั้งหลายก้าว เป็นเพราะข้ายังตัวเองเอาไว้หรือได้ถึงไต่โดนของพวกนี้เข้าไป ก่อนจะสะดุ้งเดินกลับมาข้างหน้าอีกหลายก้าวโดยไม่รู้ตัว ที่นี้มีตสนิทเช่นนี้ ข้าจะไปรู้ได้อย่างไรว่าต้องเดินไปทางไหน" บนใบหน้าคมคายแสดงสีหน้าตัดพ้อที่ถูกกล่าวหาอย่างไม่เป็นธรรม

ก็จริง ยามนั้นมีดีเพียงนั้น อีกทั้งแรงของข้าก็ไม่ใช่น้อยจริงๆ

"ขอโทษด้วย ข้าใส่ร้ายเจ้าเกินไป" นางกล่าวอย่างกระอักกระอ่วน
ขอโทษง่ายตายเพียงนี้เชียว? บุรุษผู้นั้นนิ่งอึ้งไป ก่อนยิ้มออกมา
"ไม่เป็นไร พวกเราเก็บข้าวของกันเถิด พรุ่งนี้เข้ายังต้องทำงานอีก"

"ตกลง" นางผงกศีรษะ

ทั้งสองคนช่วยกันทำให้ห้องครัวกลับคืนสู่สภาพเดิมอย่างรวดเร็ว และเงียบเงียบ ชูชินเทียนมองดูเขาคิดอยากจะพูดอะไร ทว่าเขากลับยิ้มกล่าวขึ้นมาก่อน "คืนพรุ่งนี้เจอกัน"

2

คืนพวงนี้? ไม่เพียงเท่านั้น! ยังมีคืนที่สอง ที่สาม ที่สี่ หลายคืนติดต่อกัน บุรุษที่กินดื่มเปล่าๆ ผู้นี้มักจะปรากฏตัวตรงเวลาในตอนที่น่างทำมือตึกเสร็จเรียบร้อยเสมอ หากไม่ได้อยู่ในยุคโบราณ นางคงนึกสงสัยว่าภายในห้องครัวได้ติดตั้งกล้องแอบถ่ายเอาไว้หรือไม่

ทุกครั้งที่มาเขามักจะเอาแต่ยิ้มแยม้พูดคุยเพียงไม่กี่ประโยคส่วนใหญ่คือ 'นี่คืออะไร' 'พิเศษมาก!' 'อร่อยเกินไปแล้ว!' จากนั้นพอกินเสร็จก็จะสะบัดก้นจากไปทันที

เขามาแย่งกินชัดๆ! แม้คำวัตฤติบนางจะไม่ได้เป็นผู้ออก แต่นางก็ต้องเปลืองเวลาและกำลัง นี้ออกจะไม่ยุติธรรมเกินไปแล้ว

คืนนี้ อุชินเถียนมองดูบุรุษผู้นั้นกำลังกินฮั่นเป่า* ซึ่งนางใช้หมั่นโถวขวานำไปทอดเป็นขนมปัง ตรงกลางใส่เนื้อวัวทอด แต่งกวา

* ฮั่นเป่า หมายถึงแฮมเบอร์เกอร์

มะเขือเทศ และไข่ลงไป นางผงกศีรษะภายใต้แสงตะเกียงน้ำมัน พร้อมกล่าว "นี่! เจ้ามากินเปล่าๆ ติดกันหลายคืนแล้ว หากข้าคิดเก็บค่าใช้จ่ายจากเจ้า คงไม่เกินเลยไปจริงหรือไม่"

บุรุษผู้นั้นเขมือบของกินที่เพิ่งทำเสร็จใหม่ๆ ในมือไปค่าใหญ่ หลังเคี้ยวแล้วเขาก็กลืนลงไปด้วยความพอใจ จากนั้นจึงดื่มน้ำผลไม้คั้นไปอีกอีกหนึ่ง แล้วถึงได้เงยหน้าขึ้นมองนาง "เจ้าอยากหาเงิน?"

นางผงกศีรษะ "มีเงินถึงจะทำเรื่องที่ยอยากทำได้"

"เจ้าไม่ได้เป็นแค่บ่าวหรือทาสหรือ จะอยากทำเรื่องของตัวเองอยากทำได้อย่างไร นอกเสียจากว่า...เจ้าอยากเก็บเงินไปไถ่ตัว?" เขาเลิกคิ้วเขมมองดูนาง

นางไม่ได้ปฏิเสธ แล้วก็ไม่ได้หลบเลี่ยงแววตาที่แฝงไปด้วยความประหลาดใจของเขา การข้ามมิติมายังยุคโบราณ เรื่องที่ทำให้นางรู้สึกพ่ายแพ้มากที่สุดก็คือการไม่อาจจัดการชีวิตตนเองได้ *สัญญาชายตัวเบาอะไรกัน!*

"ถึงเจ้าจะจริงจัง แต่เจ้าก็เป็นแค่สาวใช้ผู้หนึ่งเท่านั้น ดีไม่ดีกระทั่งตัวหนังสือยังรู้จักแค่ไม่กี่ตัว หลังเจ้าไถ่ตัวแล้วคิดจะทำอะไรเล่า" เขาเกิดความรู้สึกสนใจขึ้นมากะทันหัน

"นั่นเป็นเรื่องของข้า ข้าแค่อยากถามเจ้าว่าเจ้ากินของที่ข้าทำการจ่ายเป็นสิ่งที่สมเหตุสมผลจริงหรือไม่" นางมองเขาอย่างจริงจัง

เขากัดอาหารเลิศรสในมือไปอีกค่าใหญ่ ดวงตาดอกท่อนำมองเหลือบมองดวงตาสว่างใสวไรกระจ่างคลุมของนางค่อนั้น นึกไม่ถึงว่าแววตาของนางจะแฝงความหนักแน่นเอาไว้ด้วย

เขากินหมดภายในไม่กี่คำ ก่อนดื่มน้ำผลไม้ตามไปด้วย แล้วชี้ไปที่ ส่วนของนางส่วนนั้น

"นี่เป็นของข้า" นางหยิบขึ้นมากินอย่างอารมณ์เสีย ทุกๆ คืบนางต้อง ทำเพิ่มให้เขาอีกหนึ่งส่วน นี่ก็ไม่ถึงว่าเขาจะยังกล้าหมายตาส่วนของนางอีก!

เขาเองก็ไม่กล่าวอะไร แค่มองดูนางกินอาหารส่วนนั้นไปจนหมด อย่างเงิบๆ แล้วถึงได้พูดเข้าประเด็น "ข้าไม่มีเงิน แต่รู้ริชาแพทย์เล็กน้อย สามารถช่วยตรวจให้เจ้าได้" เขาตบหน้าอกตนเองอย่างมั่นใจ ก่อน กะพริบตาวิบวับให้นาง

เอ่อ แม้จะตัดสินคนจากหน้าตาไม่ได้ แต่ว่า...นางพิจารณาดูเขา ตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า แล้วมองจากปลายเท้าขึ้นไปยังใบหน้าคมคาย ที่กำลังแสดงสีหน้ากระหยิ่มได้ใจ ปลายคางเขายังเชิดสูงขึ้นไปเรื่อยๆ "ช่างเถอะ"

เขาเบิกตากว้างทันใด "สาวน้อย เจ้าไม่เชื่อ? มาเถอะๆ ข้าจะจับชีพจร ให้เจ้าเอง"

พูดว่าจะทำก็ทำจริงๆ เขาดึงมือของนางไปจับชีพจร ตั้งสมาธิแน่นแน่ ดูจริงจังแตกต่างจากวันอื่นๆ

นางนึกขันเล็กน้อย ทำทางเช่นนี้ของเขามองดูแล้วนับว่าดูดีไม่น้อย ทว่าหลังจากนั้นคิ้วของเขากลับขมวดเข้าหากันแน่นขึ้นไปเรื่อยๆ แววตา ที่มองดูนางแฝงไปด้วยความเคร่งเครียด หัวใจของนางเองก็แกว่งไกว ขึ้นมา

"จู่ๆ เหตุใดอายุน้อยๆ จึงป่วยเป็นพิษเห็บมันต์ได้เล่า" จู่ๆ เขาก็ นึกขึ้นได้ว่าตอนที่เขาอายุสิบสามเคยติดตามท่านอาจารย์ไปตรวจ

คนไข้ตัวน้อยอายุสามสี่ขวบผู้หนึ่ง พิษเหมนันต์บนร่างของคนผู้นั้นได้รับมาจากมารดา ทุกปีท่านอาจารย์ของเขาจะต้องไปตรวจซ้ำหนึ่งครั้ง

"พิษเหมนันต์?" นางอึ้งไป หรือว่าทุกครั้งที่ยังร่างเย็นเฉียบเป็นปีศาจน้ำแข็งจะเป็นเพราะสาเหตุนี้?

"อย่าบอกว่าคุณไม่รู้เรื่อง ทุกๆ เดือนจะมีช่วงเวลาหนึ่งที่มีมือเท้าเย็นเฉียบ ไม่ว่าจะทำอะไรก็ไม่อุ่น ยิ่งกลางดึกยิ่งหนาวจนถึงขั้นตัวลั่นอยู่ตลอดเวลาใช่หรือไม่" เขาขมวดคิ้วกล่าว

นางผงกศีรษะอย่างโง่งม ก่อนมองเขาอีกครั้ง นึกไม่ถึงว่าเขาจะพอมือมีมืออยู่บ้างจริงๆ

"ดูจากท่าทางงุนงงของเจ้าแล้ว คิดว่าข้ารู้จักแต่किनจริงๆ หรือไร" เขายิ้มพลางเคาะศีรษะนางเบาๆ

ลูซินเถียนถึงได้สติกลับมา ก่อนจะปิดมือเขาออกอย่างอารมณ์เสีย "เคาะลงมาเช่นนี้ประเดี๋ยวข้าก็โง่หрок"

"เจ้าเองก็ดูไม่ค่อยฉลาดอยู่แล้ว เกิดมามีหน้าตาชื่อป้อ" เขาไม่เชื่อฟังที่นางพูดเลยสักนิด หนนี้ถึงกับขยี้ศีรษะนาง จงใจทำให้เรื้อนผมที่มัดเป็นมวยของนางยุ่งเหยิง

"นี่! เจ้าจะทำเกินไปแล้วนะ" นางตีมือเขาตืดๆ กันสองครั้งอย่างโมโห

แรงมือของนางไม่เบา ทำให้เขาขมวดคิ้ว "เจ้าแรงมากเพียงนี้ ตกกลางอายุเท่าไรกันแน่"

ลูซินเถียนถึงตาใส่เขาอย่างไม่สบอารมณ์ "สิบสามได้กระมัง" เมื่อเห็นเขาใช้สายตาที่เหมือนกับมองคนปัญญาอ่อนมองมาที่ตน

อู๋ซินเถียนจึงบ่นปาก "ตั้งแต่ข้าจำความได้ก็ถูกขายไปมาระหว่างพวกพ่อค้าทาส อายุน้อยเกินจะทำอะไรได้ จึงถูกขายทิ้งไปอีกหน วันเกิดก็ถูกเปลี่ยนไปตามใจ"

เขาแสดงสีหน้าเห็นใจออกมา "จู้ๆ เด็กที่น่าสงสาร"

นางไหวไห่ "ก็ยังมี ข้าได้ใช้ชีวิตตัวคนเดียวโดยไม่ต้องเป็นห่วงใคร"

เขาพลันมองนางด้วยใบหน้าจริงจัง "เด็กดี ยอมรับชะตากรรมเพียงนี้ ข้านับถือเจ้าแล้ว!" เขาเคาะศีรษะนางอีกครั้ง เพียงแต่หนนี้ลงมืออ่อนโยนมากขึ้นอย่างเห็นได้ชัด "คืนพรุ่งนี้ข้าสามารถเอายามาให้เจ้าได้ จำไว้ว่าต้องกินยาให้ตรงเวลา กินครั้งละหนึ่งเม็ด ทั้งยังต้องกินไปอีกหลายปี ไม่อาจขาดตอนได้ มิฉะนั้นฤทธิ์ยาจะไร้ผลไปทันที"

"หลายปี?" อู๋ซินเถียนถามอย่างตกใจ

เขาลูบปลายคาง "ใช่แล้ว หากต้องการแก้พิษหมันต์ของเจ้าก็ต้องใช้เวลานานเพียงนี้ พิษสลักลึกเข้ากระดูกไปแล้ว เวลาน้อยกว่าสามปีห้าปีแก้พิษนี้ไม่ได้หรอก"

อู๋ซินเถียนกัดริมฝีปาก ตรวจโรคถือเป็นเรื่องหนึ่ง จำยากก็นับเป็นอีกเรื่อง "ข้า...ข้าไม่มีเงินหรอก ช่างเถอะ ถึงอย่างไรหลายสิบปีมานี้ก็ไม่ใช่นอนมาได้หรอกหรือ...โอ๊ย!"

บุรุษผู้นั้นพลันยื่นมือออกมาตีตหน้าผากอู๋ซินเถียน เร็วแรงนั้นไม่เบาเลย ทำให้นางเจ็บจนร้องโอดโอยออกมา

พอเห็นนางร้อง เขาก็ขมวดคิ้วมุ่น พลังยื่นมือออกไปช่วยนาง นวดหน้าผาก "ใครใช้ให้เจ้าพูดจาไม่รู้จักรักคิดเช่นนี้ หากยังไม่แก้พิษหมันต์อีก เจ้าอดทนต่อไปอีกไม่กี่ปี ตัวเจ้าก็ได้แต่นอนอยู่บนเตียงแล้ว ยังจะ

ทำเรื่องที่เขาคิดอยากทำได้อีกหรือ"

ลู่อินเถียนพลันไร้คำโต้แย้ง กระนั้นความห่วงใยในคำพูดของเขานางก็ฟังออกแล้วเช่นกัน แม้หน้าผากจะยังเจ็บอยู่บ้าง แต่นางไม่อาจไม่ยอมรับว่ามือที่นิ้วดอยู่ของเขาอบอุ่นอย่างยิ่ง ไม่ทำให้คนรู้สึกรังเกียจเลยแม้แต่น้อย ทั้งยังให้ความอบอุ่นไปถึงหัวใจอย่างที่หาคำมาอธิบายไม่ได้

"อย่างไรก็ตาม ยาเหล่านี้จะไม่คิดเงินชั่วคราว ขอแค่เจ้าเตรียมอาหารมื้อดึกเพิ่มให้ข้าหนึ่งส่วนก็พอ ส่วนเรื่องในภายหลัง...ค่อยว่ากันอีกที" เมื่อเห็นว่ารอยแดงบนหน้าผากนางจางลงไปบ้างแล้ว เขาก็ยิ้มแย้มพลางปล่อยมือในที่สุด

ลู่อินเถียนเอ่ยถามเขา "เจ้าเป็นหมอที่ติดตามมาบนเรือหรือ"

เขายิ้มออกมา "ไม่ใช่ ข้าเป็นแค่บ่าวรับใช้ข้างกายท่านหมอ เรียนไปได้ครึ่งทางก็ซีเกียดแล้ว" เห็นนางเบิกตากว้างขึ้นมากะทันหัน รอยยิ้มบนใบหน้าของเขาก็ยิ่งกว้างขึ้น "สบายใจได้ วิชาแพทย์ของข้ารักษาโรคนี้ให้เจ้าได้ไม่มีปัญหาอะไรแน่ แล้วก็ไม่มีทางจ่ายยาผิดให้เจ้าด้วย"

นางได้แต่ผงกศีรษะอีกครั้ง

เขาชะงักไปเล็กน้อยก่อนกล่าวต่อ "เจ้าจัดการเก็บกวาดให้เรียบร้อย แล้วรีบกลับห้องไป อ้อ จริงด้วย ลืมบอกเจ้า ตอนที่เจ้ามายังห้องครัวมีคนผู้หนึ่งแอบตามเจ้ามาด้วย แต่เขาถูกข้าใช้ไม้กระบองฟาดท้ายทอยเขาไปคนหนึ่ง หมดสติไปแล้ว หากเจ้าคิดอยากขอขอบคุณข้าก็ง่ายดายมาก แค่เพิ่มอาหารคืนพรุ่งนี้เป็นเท่าตัว"

เขาสงรอยยิ้มที่มากเพียงพอจะหว่านเสน่ห์สตรีทุกคนให้กับลู่อินเถียน มองดูนางจับจ้องอย่างนิ่งอึ้งแล้วเขาก็เดินจากไปอย่างพึงพอใจ

พอเขาเดินจากไปฉูฉินเถียนถึงได้สติกลับมาจริงๆ ไบหน้านางแดงกำ มือกุมหัวใจที่เต้นระรัว คนผู้นี้เป็นมารร้าย เป็นปีศาจร้ายตัวโตๆ โดยแท้ อยู่ดีๆ จะมาโปรยเสน่ห์ใส่นางทำไมกัน!

นางสยดดำในใจไม่กี่ประโยค ก่อนรีบจัดการเก็บกวาดที่นี้จนเสร็จ แล้วถือตะเกียงน้ำมันเดินออกจากห้องครัวไป

ยามดึก บนเรือมีทางเดินเหลืออยู่เพียงไม่กี่แห่งที่บนเพดานแขวนโคมไฟเอาไว้ มีบางแห่งที่มีดมิดอย่างมาก เฉกเช่นทางเดินยาวที่จะพาฉูฉินเถียนกลับไปยังห้องพักสายนี้ เมื่อนางเดินไปได้สักพักก็มองเห็นเงาร่างหนึ่งนอนฟูบอยู่กับพื้น...แน่ะนี่ไม่ไหวติง

ทันทีที่นางนั่งยองลงไปก็ได้กลิ่นสุราเหม็นหึ่งโชยออกมาจากร่างที่สลบไสล หลังลดตะเกียงน้ำมันลงต่ำกว่าเดิม นางก็มองเห็นไบหน้าของอีกฝ่ายชัดเจน...รองหัวหน้าพ่อครัว!

ฉูฉินเถียนสังเกตอย่างละเอียด เห็นบริเวณหลังศีรษะมีก้อนบวมเป่ง อยู่ก่อนหนึ่งดังคาด ทว่านางกลับไม่รู้สึกรู้สึกละเลยสักนิด นางเพียงลุกขึ้นยืนแล้วเดินข้ามตัวเขาจากไป

วันรุ่งขึ้น ภายในห้องครัวยังคงยุ่งวุ่นวายเหมือนที่ผ่านมา ทุกคนต่างยุ่งอยู่กับงานในมือตนเอง มีเพียงรองหัวหน้าพ่อครัวที่ดูจิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัวอย่างเห็นได้ชัด มีหลายหนที่เขาหันกลับมามองหาเงาร่างของฉูฉินเถียน ถึงขั้นเดินไปมาอยู่ตรงหน้านางแล้วทำท่าอยากจะทำอะไรบางอย่าง มือก็คอยคลำก้อนที่ปวดบวมขึ้นมาทางด้านหลังศีรษะ แต่พอเห็นนางมีไบหน้าสงสวย เขาก็ได้แต่ขมวดคิ้วจากไป เป็นเช่นนี้

ครึ่งแล้วครึ่งเล่า

อุชินเถียนย่อมรู้ว่ารองหัวหน้าพ่อครัวอยากจะทำอะไร แต่นางเองก็กระจางซัดดีว่าการแสร้งทำตัวไม่รู้เรื่องรู้ราวเช่นนี้จึงจะเป็นแผนการรับมือที่ดีที่สุด

หนนี้ เขาเดินมาหยุดอยู่เบื้องหน้านางอีกครั้ง ในที่สุดก็เปิดปากถามอย่างทนไม่ไหว "เมื่อคืนกลางดึก ตอนเจ้ามาที่ห้องครัวได้พบเจอผู้ใดหรือไม่"

"กลางดึก? ข้ากำลังหลับอยู่เจ้าคะ รองหัวหน้าพ่อครัวมองคนผิดแล้วกระมัง" นางแสดงสีหน้าว่าไม่เข้าใจ

รองหัวหน้าพ่อครัวขมวดคิ้วแน่น เขาถลึงตาใส่แววดาสงสัยคุณั้นของนาง ที่จริงเขาก็เริ่มรู้สึกสับสนขึ้นมาบ้างแล้วจริงๆ เมื่อคืนเขาอยู่ในสภาพกรึ่มๆ หรือว่าเขาจะมองผิดไปจริงๆ? เป็นไปไม่ได้! หลังศีระของเขาที่บวมปูดขึ้นมาเป็นข้อยืนยันได้อย่างดี

"เจ้ายังจะทำงานต่อหรือไม่ ข้าบอกไม่ให้เจ้าหาเรื่องนางแล้วนี่" หัวหน้าพ่อครัวทนไม่ไหวถึงกับเดินมาต่อว่า

บรรยากาศกดดันผู้คนที่นี่ทำให้รองหัวหน้าพ่อครัวต้องเดินจากไปด้วยความอัดอั้นใจ

หัวหน้าพ่อครัวหันกลับมาอึม่น้อยๆ ให้นาง "ข้าจะปกป้องตัวเองไม่ว่าเรื่องใดก็ล้วนยกข้าขึ้นมาพูดได้ทั้งนั้น เข้าใจหรือไม่"

นางผงกศีรษะเสียบๆ โดยไม่กล่าวอะไร

ถึงจะไม่อยากยอมรับเพียงใด แต่พอมองดูสีหน้าอันหลากหลายของผู้คนรอบด้านซึ่งเต็มไปด้วยเจตนาร้าย เย้ยหยัน บ้างก็ไม่พอใจแล้ว... นางถึงกับเฝ้ารอให้ช่วงเวลากลางคืนมาถึงเร็วๆ อย่างน้อยในสถานที่

เช่นเดียวกัน ภายใต้แสงตะเกียงน้ำมันเพียงดวงเดียว ยามดวงตาของ
คนผู้นั้นมองมาที่นางก็มักปรากฏรอยยิ้มกว้าง นั่นทำให้นางรู้สึกสบายใจนัก
นาง...นับว่ามีสหายแล้วใช่หรือไม่

วันนี้กาลเวลาที่ไม่ได้เคลื่อนผ่านไปอย่างยากเย็นนัก ในสมองของนาง
คอยครุ่นคิดอยู่ตลอดเวลาว่าจะทำอาหารมื้อดีอะไรให้เขากินดี

ในที่สุด หนึ่งในวันที่วุ่นวายจบลง ชูชินเถียนนอนอยู่บนเตียง
โดยที่นอนไม่หลับอยู่บ้าง แต่นางยังคงบังคับให้ตนเองหลับ จนกระทั่ง
'ถึงเวลานั้น' นางก็ตื่นขึ้นมาเอง

ชูชินเถียนสวมเสื้อคลุมตัวนอกอย่างรวดเร็ว นางเปิดประตูห้อง
ออกไปมองสำรวจซ้ายขวาเพื่อยืนยันว่าไม่มีผู้ใดแน่แล้วก่อน หลังจากนั้น
จึงได้ถือตะเกียงน้ำมันและเดินออกจากห้องนอนไปอย่างรวดเร็ว

คืนนี้ เมฆบนท้องฟ้าดูหนากว่าทุกวัน บริเวณทางเดินยาวจึงมืดสนิท
เงาร่างสีดำสองร่างยืนนิ่งอยู่ตรงนั้น

"นี่เป็นของที่ท่านต้องสั่งไว้ขอรับ ส่วนยาในตำรับยานี้ก็มีวิธีทำ
ที่ไม่ง่าย อย่างเร็วสุดก็ต้องใช้เวลาห้าวันจึงจะส่งมาได้ขอรับ"

"ไม่เป็นไร ถึงตอนนั้นค่อยส่งยาไปที่จวนขุนนางท้องถิ่นเมืองเงินโจว..."

เสียงของบุรุษที่พูดอยู่พลันชะงักไปกะทันหัน เขาชูมือขึ้นมา
บุรุษอีกคนก็ทะยานร่างไปยังเรือลำเล็กที่อยู่ข้างตัวเรือแล้ว ก่อนจะ
หายไปในความมืดอย่างรวดเร็ว

ในเวลาเดียวกัน ชูชินเถียนก็ถือตะเกียงเดินตรงมา เมื่อมองเห็น
บุรุษผู้หนึ่งยืนอยู่บนทางเดินยาวแล้ว ฝึให้นางก็เร่งรีบขึ้น กระทั่งมองเห็น

ใบหน้าที่ดูคุ้นเคยใบหน้านั้น ริมฝีปากสีแดงของนางจึงหยักโค้งขึ้น นางเดินต่อไปข้างหน้าพลางกตเสียดเสียงลงต่ำ "ทำไมเจ้าถึงมายืนอยู่ตรงนี้ได้เล่า ข้าก็หลงคิดไปว่าเข้ามาเร็วแล้วแท้ๆ กลับกลายเป็นเจ้ามาเร็วกว่าข้าเสียอีก"

"เจ้ามาเร็วแล้วละ แต่คืนนี้ข้าหิวเป็นพิเศษจึงได้มาถึงก่อน" เขาเองก็ยิ้มตอบกลับมา

อุฐินเถียนผงกศิระชะเงี้ยวๆ พลางชี้นิ้วไปทางห้องครัว เขาจับตะเกียงน้ำมันในมือนางมาถือ ทั้งสองคนเดินไปยังห้องครัวด้วยกัน

เขามองดูนางใช้พื้นเพียงไม่กี่ท่อนจุดไฟขึ้นมา หลังจากนั้นก็ใช้วัตถุดิบที่เตรียมเสร็จไปแล้วตั้งแต่ตอนเช้ามาจัดการอบอย่างง่ายๆ ครึ่งชั่วโมงต่อมานางก็ยกอาหารชนิดใหม่ที่ดูดีทั้งสีกลิ่นทั้งส่งกลิ่นหอมออกมาแล้ว แต่เวลาส่วนใหญ่สายตาของเขาล้วนจับจ้องอยู่บนร่างของนาง แสงสว่างอ่อนโยนของตะเกียงน้ำมันทำให้เรื้อนผมและใบหน้าของนางอาบย้อมไปด้วยแสงนวลตาชั้นหนึ่ง ทำให้นางแลดูงดงามและน่าลุ่มหลงเป็นพิเศษ

คล้ายสัมผัสได้ถึงสายตาของเขา อุฐินเถียนจึงเงยหน้าขึ้นมามองเขาอยู่หลายหน เมื่อเขายิ้ม นางก็จะยิ้มตอบไปเช่นกัน

ในพื้นที่เงี้ยวๆ พลันมีบรรยากาศอบอุ่นโอบล้อมไว้

คืนนี้อาหารที่นางทำออกมาคือฮั่นเป่าข้าวไส้ผักและกุ่มฝอยฉบับปรับปรุง เมื่อก่อนยามนางทำอาหารตะวันตกแบบเร่งด่วนเช่นนี้ ล้วนแต่ใช้ขนมปัง หมันโถว หรือไม่กี่แป้งย่างมาห่อใส่ ทว่าหนี่นางกลับนำข้าวมาทอดเป็นแผ่นสีเหลืองทอง ซึ่งมันทำให้รสชาติยิ่งเข้มข้นขึ้น

เพราะว่าเป็นอาหารมื้อดีก นางจึงทำฮั่นเป่าออกมาไม่มาก ด้วย

พิจารณาถึงปริมาณการกินของบุรุษสตรีแล้ว นางจึงทำให้เขาสองชั้น

มองดูเขากินอย่างมีความสุข ฉูชินเถียนเองก็รู้สึกว่าการมีอาหารมื้อดี
ของคืนนี้ดูอร่อยเป็นพิเศษทีเดียว

เขาเป็นคนที่รู้จักตอบแทน หลังดื่มน้ำชาที่นางเตรียมไว้ซึ่งช่วยให้
นอนหลับสบายแล้ว เขาก็นำขวดยาทรงน้ำเต้าสองขวดเล็กจากสาบเสื่อ
ออกมาวางลงบนโต๊ะ "ฟังให้ดี สิ่งนี้คือ..."

นางฟังอย่างตั้งใจ และที่น่าประหลาดใจก็คือนอกจากเขาจะเอา
ยาลูกกลอนรักษาพิษเห็บมาให้นางแล้ว เขายังเอายาแก้เมาเรือ
มาให้นางด้วย เมื่อได้ยินเขาพูดถึงข้อควรระวังในการกินยาแต่ละวันแล้ว
หัวใจนางก็รู้สึกอบอุ่นอย่างบอกไม่ถูก เขาเป็นคนละเอียดอ่อนและ
เอาใจใส่ผู้อื่นมากกว่าที่นางคิดไว้มากนัก ตอนที่นางกำลังจะเอ่ยปาก
กล่าวขอบคุณ ก็เห็นเขากล่าวด้วยสีหน้าจริงจัง...

"เจ้าห้ามให้ผู้อื่นเห็นยาของเจ้า เพราะข้าก็ตกอยู่ในสถานการณ์
ที่เหมือนกันกับเจ้า"

ฉูชินเถียนมีสีหน้าสงสัย "พวกเรามีสถานการณ์อะไรที่เหมือนกัน
หรือ"

เขายิ้มออกมา ก่อนกะพริบตาข้างหนึ่งให้นาง "เจ้าแอบทำมื่อเด็ก
ข้าแอบทำยาลูกกลอน เข้าใจหรือไม่"

สีหน้าฉูชินเถียนพลันอึดอัดใจเป็นอย่างมาก นางพิมพ์ปาฏิเศ
"ข้า... ข้าไม่ได้แอบทำเสียหน่อย ข้าได้รับอนุญาตให้ใช้วัตถุพิเศษ
ของที่นี่ได้จริงๆ"

กระนั้นนางก็ไม่อาจว่ากล่าวอะไรเขาได้ เพราะเขาก็ต้องแอบทำ

ยาลูกกลอนเพื่อนางเช่นกัน แต่ว่าการลอบทำเช่นนั้นไม่ดียิ่งนัก

"อนุญาตเจ้า? แปลกนัก เสนาบดีเฉยเย็นไม่ใช่คนใจกว้างอะไร หรือว่า..." เขาถลึงตาใส่นาง "เขาปฏิบัติต่อเจ้าอย่างเป็นทางการเป็นพิเศษมากหรือ" แวดตากรุ่มกริมของเขาตวัดมองไปยังร่างกายที่เติบโตมาอย่างดีของนาง คราหนึ่งอย่างรวดเร็ว

อุชินเถียนโมให้ขึ้นมาทันใด "พูดจาเหลวไหลอะไรกัน เสนาบดีเฉยเย็น ไม่ได้คิดกับข้าเช่นนั้นเสียหน่อย เขาเห็นแก่มือของข้า ไฉนเลยจะมีความคิดเลวร้ายเช่นเจ้า"

"อาหารและสังวาสล้วนคือชีวิต เป็นความคิดเลวร้ายเสียที่ไหนกัน ยิ่งไปกว่านั้น สภาพเช่นนี้ของเจ้า ไม่ว่าจะตรงไหนก็ล้วนนุ่มนิ่มไปเสียหมด นามองยิ่งนัก หากเขาจะปฏิบัติต่อเจ้าอย่างเป็นทางการพิเศษก็นับว่าปกติยิ่ง" เขาพลันโน้มตัวเข้ามาใกล้ มองประเมินใบหน้านวลเนียนอมชมพู ดูจุกๆที่น้ำผึ้งที่คล้ายกำลังดึงดูดให้ผู้คนตกลงไปของนางอย่างตั้งใจ เขาถึงกับยื่นมือออกไปอย่างอดไม่อยู่ กระทั่งเห็นนางถลึงตาใส่ มือของเขาจึงเลื่อนขึ้นไปข้างบนในพริบตา เปลี่ยนไปลูบศีรษะนางแทนพร้อมกับยิ้มกล่าว "เจ้าน่ารักมากจริงๆ"

คนผู้นี้กำลังเกี่ยวข้องกับหรือไร นางปิดมือเขาทิ้งอย่างอารมณ์เสีย "อย่าได้มาแตะต้อง บုรุษสตรีห้ามใกล้ชิดกัน"

เขาส่งเสียงไม่เชื่อออกมาพลาบเกลือกกลับไปนั่งข้างหลัง "ไม่จริงกระมัง แม่ครัวน้อยๆ เช่นเจ้าก็อยากแสดงเป็นแม่นางที่ชอบปิดบังความรู้สึกหรือ"

"มิใช่เสียหน่อย แต่บုรุษสตรีแตกต่างกัน"

"แล้วพวกเราไม่ใช่อยู่ด้วยกันตามลำพังภายในห้องเดียวกัน"

ข้ายังอยู่ด้วยกันติดต่อกันมาหลายคืนแล้วหรือหรือ" เขาถามกลับมาอย่างเต็มปากเต็มคำ

เอ๋อ นางจ้องตาเขาเขม็ง โดยที่โต้แย้งไม่ได้สักครั้งคำ

มองดูนางโมโหจนแค้นปกป้องจากการไม่ได้รับความเป็นธรรมแล้ว เขาก็อดหัวเราะออกมาไม่ได้ "สว่น้อย คำว่า 'บุรุษสตรีแตกต่างกัน' ไม่เหมาะจะใช้กับสว่น้อยเช่นเจ้าหรือ จริงสิ คือนี่ยังมีผู้ใดอยู่แถวห้องพักของเจ้าอีกหรือไม่ เจ้าต้องคอยระมัดระวังให้ดี ๆ ด้วย"

"เจ้ารู้ได้อย่างไรว่าห้องนอนของข้าอยู่ที่ใด ข้าเองก็อยากจะถามเจ้าตั้งแต่หนก่อนแล้ว"

เขาไหวไหล่ "มีวันหนึ่งที่ข้าทำงานอยู่ บังเอิญเห็นเจ้าเดินเข้าไปในห้องนั้นพอดี เดิมยังคิดอยากตะโกนเรียกเจ้า แต่เกรงว่าผู้อื่นจะคิดมากเข้า หากพวกเขามองเห็นเจ้าเป็นหนามยอกอกขึ้นมา เช่นนั้นก็ไม่ได้แล้ว"

"ผู้ใดจะคิดมากกัน" ฉูซิ่นเถียงถามได้ตรงประเด็นยิ่ง

เมื่อเห็นมือของบุรุษตรงหน้ากำลังจะยื่นมาตีหน้าผากตนเองอีกครั้ง หนนี้ฉูซิ่นเถียงก็หลบเลี่ยงอย่างรวดเร็ว ไม่เปิดโอกาสให้เขาทำได้สำเร็จ

เขากัดฟัน ชี้อบหน้าที่เปี่ยมเสน่ห์อันล้นเหลือซึ่งมีผลต่อบุรุษ สตรีเด็ก และคนชราของตนเอง "เจ้าอยากให้ข้าผู้เป็นหมอตระวดดวงตาคุณี่ของเจ้าด้วยหรือไม่ บนเรือลำนี้มีสตรีเก้าในเก้าส่วนที่ดวงตาล้วนแปะอยู่บนร่างกายข้า"

"ฮ่าๆ เจ้าหลงตัวเองยิ่งนัก ผู้ที่ข้าได้ยินมาไม่ใช่เจ้านี่ ถึงแม้ว่าเจ้าจะพอนับได้ว่าหน้าตาดีจริงๆ ก็เถอะ" ฉูซิ่นเถียงกล่าวอย่างตรงไปตรงมา ยิ่ง

เดิมทีก่อนที่นางจะข้ามมิติมาก็เคยเห็นคนหน้าตาดีมาามากแล้ว โดยเฉพาะตอนที่อยู่โรงเรียนสอนทำอาหารฝรั่งเศส นางเคยเจอชายหนุ่มหน้าตาดีผมสีทองตาสีฟ้าเดินอยู่เต็มท้องถนนไปหมด ซึ่งพวกเขาทำให้นางหาได้วันไหนไหวไปกับชายหนุ่มโบราณตรงหน้านี้

เขาขมวดคิ้ว "ไม่ใช่ซ้ำแล้วจะเป็นผู้ใด อ้อ ผู้่อ่งไซหรือไม๊ คนผู้นั้นวันๆ เอาแต่โอบกอดสาวงาม ขลุ่ยอยู่แต่ชั้นบน ไฉนเลยจะเปี่ยมเสน่ห์เหมือนข้า อีกทั้งข้ายังเดินไปมาทั่วเรือได้ด้วย"

"เจ้ามีเสน่ห์แล้วอย่างไร" นางถาม

"หมายความว่าอย่างไร" เขาฟังไม่เข้าใจอย่างหาได้ยากยิ่ง

"ผู้อื่นเขาไม่มีเสน่ห์สู้เจ้า แต่ยังคงเป็นทานอ่องผู้สูงส่ง แล้วเจ้าเล่าเป็นแค่บ่าวรับใช้ข้างกายทานหมอบไปตลอดชีวิตก็พอใจแล้วหรือ" จู๋จู่อุชินเถียนก็รู้สึกโกรธขึ้นมา

เขาแค้นเสียดงล่าวล้อเล่น "ผู้จักพอเพียงเป็นหนทางแห่งความสุขเจ้าไม่เคยได้ยินบ้างหรือ"

"อย่างเจ้าเรียกว่ารักษบายจนคร้านจะทำงานต่างหาก! วิชาแพทย์เรียนไปได้ครึ่งหนึ่งแล้วแท้ๆ เหตุใดจึงไม่กราบอาจารย์แล้วตั้งใจศึกษาต่อไป บุรุษควรจะประสบความสำเร็จ เหตุใดเจ้าจึงพอใจกับชีวิตงายตายเพียงนี้" จู๋จู่อุชินเถียนบ่นต่อว่า ท่าทางจริงจังเช่นนี้ก็เพราะมุ่งหวังให้อีกฝ่ายได้ดี

จู๋จู่อุชินเถียนโมโหจนสองแก้มบองขึ้นมาแล้ว ท่าทางน่ารักเช่นนี้ของนางทำให้เขายิ่งย้มกว้างมากขึ้น "บิดามารดาข้ายังไม่ว่าอะไรเลย เจ้าจะมาสนใจทำไม หรือเจ้าอยากจะเป็นภรรยาของข้า?"

เขายิ้มตาเหยี่ยพลางลุกขึ้นยืน ก่อนจะเดินไปอยู่ข้างกายนาง ขยับหมუნ ทั้งคนและเก้าอี้ให้หันมาเผชิญหน้ากับเขาอย่างง่ายดาย จากนั้นจึงโน้มตัวลง กัดตัวนางเอาไว้ระหว่างเขากับเก้าอี้

ดูชินเฉียนเงยหน้ามองบุรุษที่โน้มตัวลงมา นางพลันยื่นมือออกไป ดันหน้าอกเขาทันทีโดยไม่ต้องคิด "หังๆ ที่เจ้าสามารถพูดคุยกับข้าได้ แต่เหตุใดจึงต้องทำให้ตัวเจ้าดูกะล่อนปลิ้นปล้อนเช่นนั้นด้วย ประเดี๋ยว ข้าก็รังเกียจเจ้าหรอก"

ดวงตามองสบกัน นัยน์ตาของนางใสกระจ่างดุจสายน้ำ ส่วน เขาก็จ้องมองนางด้วยสายตาที่มีอารมณ์อันสลับซับซ้อน ผ่านไปครู่ใหญ่ เขาก็ยิ้มออกมาแล้วเหยียดกายขึ้น

"เด็กโง่ อย่างข้าเรียกใกล้ชิดสนิทสนมหรอก" ถูกนางต่อว่าว่า กะล่อนปลิ้นปล้อนเช่นนั้น เขากลับไม่ถือสาเลยแม้แต่น้อย กลับกันยังนั่งลง บนโต๊ะอย่างได้ใจยิ่ง ทั้งมองมาที่นางจากมุมสูง

"เจ้าจะอธิบายเช่นนี้ได้ แต่ข้าอยากจะถามเจ้าอย่างจริงจังสักคำ เป็นบ่าวรับใช้อยู่ข้างหลังผู้อื่นไปตลอดชีวิตมันดีนักหรือ เจ้าคิดให้ดีๆ หากเป็นหมอกก็สามารถช่วยเหลือผู้คน สามารถช่วยเหลือคนไร้อำนาจ และยากจน ทั้งเจ้าเองยังสามารถเป็นนายของตนเองได้ นี่ดีเพียงใดกัน ทำไมเจ้าจะต้องทำให้ชีวิตของตัวเองต้องเสียเปล่าเช่นนี้ด้วย" นาง หันมโห่ทั้งหมดหงิดจริงๆ

เขากอดแขนพวงผดุงใจขึ้นสูง กวาดตามองนางขึ้นๆ ลงๆ หนหนึ่ง ก่อนสายศีรษะ "เจ้าพูดจาโตกว่าอายุเกินไปหรือไม่ ยังเป็นแค่เด็กน้อย อยู่แท้ๆ"

"บุรุษก็เหมือนสตรี ควรจะจัดการชีวิตตนเองได้จึงจะถูกต้อง" จู่ๆ นางก็รู้สึกยอมไม่ได้ขึ้นมา "ทั้งๆ ที่เจ้ามีโอกาสมากกว่าข้าแท้ๆ แต่กลับไม่รู้จักรทำให้ชีวิตก้าวหน้าเช่นนี้เสียได้ ช่างน่าชังเกินไปแล้วจริงๆ!"

นางลุกขึ้นยืนแล้วเก็บกวาดโต๊ะด้วยความรู้สึกที่อัดอั้น ทั้งยังตักน้ำจากอ่างใบใหญ่ด้านข้างมาล้างจาน

เขาขมวดคิ้วเดินมาอยู่ข้างหลังนางพลงเอ่ยถามเสียงเบา "เจ้าโกรธแล้วหรือ"

"เปล่า ข้าไม่ใช่ภรรยาเจ้า เจ้ายินดีตกต่ำ...ไม่สิ พอใจในสิ่งที่มี นั่นก็ถือเป็นสิ่งที่เจ้าเลือกเอง ข้าจะไปโกรธอะไรได้เล่า" นางแค้โกรธตนเอง โกรธบุคคลมายับยั้งที่บุรุษเป็นใหญ่และสตรีถูกดูถูกเช่นนี้ โกรธที่ยามนางข้ามมิติมาแล้วกลายเป็นแค่เด็กหญิงอายุสิบขวบที่ไม่มีบิดามารดาและไม่มีผู้ใดให้พึ่งพาได้ นางโกรธที่ตนเองไม่สามารถต่อต้านอะไรได้ทั้งนั้น ได้แต่ยอมถูกผูกมัดอยู่ในชีวิตบ่าวเช่นนี้โดยไม่อาจหนีพ้นได้

เมื่อนึกถึงความแค้นใจที่พูดออกมาไม่ได้มากมายนี้ ขอบตานั้นก็แดงก่ำขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้

คิ้วเข้มของเขาขมวดเข้าหากัน "จะร้องไห้หรือ"

"เปล่าเสียหน่อย ข้าแค่ออกแรงล้างจานมากเกินไป น้ำเลยกระเด็นเข้าตา" นางยกมือขึ้นขยี้ตาโดยไม่ทันคิด ถึงกับลืมไปว่าบนมือตนเองมีฟองอยู่ เมื่อขยี้ไปเช่นนี้ก็ทำให้แสบตา น้ำตาไหลพานทะเล็ดออกมาจริงๆ "โอ้จริงๆ! มือมีแต่น้ำฝักเจ้าเจียว* ยังจะไปขยี้ตาอีก!"

เขาต่อว่าอย่างโมโหพร้อมกับรีบหยิบผ้าสะอาดมาชุบน้ำ ช่วยนาง

* เจ้าเจียว เป็นไม้ยืนต้นชนิดหนึ่ง กิ่งมีหนาม ใบอ่อนรูปนก ซอคอกเป็นพวง ดอกสีเหลืองอ่อน ผลเป็นฝักแบนสีน้ำตาล ใช้ซีกฝักผ่า และทำความสะอาดร่างกายต่างสมุนไพรได้

เซ็ดน้ำตาอย่างแผ่วเบา เขาเคลื่อนไหวมืออย่างระมัดระวังมาก

ไม่รู้ว่าเป็นเพราะความอ่อนโยนนี้นี้หรือไม่ที่สัมผัสถูกกลไกหยาดน้ำตา น้ำตาของนางจึงหยุดไหลไม่ได้โดยสิ้นเชิง ในความเป็นจริงแล้ว นับตั้งแต่ นางมาอยู่ในยุคโบราณ นางก็คอยใช้ชีวิตอย่างระมัดระวังมาโดยตลอด ด้วยเกรงว่าผู้อื่นจะสังเกตเห็นความแตกต่างของนาง ภายหลังจึงไม่กล้า ปล่อยให้ตนเองปลดปล่อยอารมณ์ออกมาจนหมดสิ้น

"นี่เป็นน้ำฝักเจ้าเจียวอะไรกัน แสบตาเพียงนี้เสียหรือ" เสียงของเขาลนลานขึ้นมาแล้ว

"ข้าไม่เป็นอะไรหรอก" น้ำเสียงนางแหบพร่า ส่วนหยาดน้ำตาก็ยังคงหลังรินลงมา

เขาเคาะศีรษะนางเบาๆ "เจ้าจะทำตัวเข้มแข็งไปทำไม ก็แค่อยากร่องให้มีไซหรือ แต่ร่องให้แค่พอดีก็พอ อยาร่องมากเกินไป มันไม่ดีต่อดวงตา" เขาไม่เคยปลอบสตรีผู้หนึ่งเช่นนี้มาก่อน ในความเป็นจริงแล้ว หากมีสตรีคนใดกล้าหลังน้ำตาดักหยดหนึ่งต่อหน้าเขา สตรีผู้นั้นก็จะถูกคนลากตัวออกไปทันที แต่เมื่อเห็นสวาน้อยตรงหน้าร่องให้เสียใจเพียงนี้ หัวใจของเขากลับเจ็บปวดขึ้นมาเสียอย่างนั้น

ลูซินเทียนควบคุมน้ำตาไม่ได้ การระบายน้ำตาออกมาครั้งนี้นับว่าอยู่เหนือความคาดหมายของนางโดยสิ้นเชิง

เห็นลูซินเทียนร่องให้เสียใจถึงเพียงนี้ เขาก็ไม่รู้จะทำอย่างไรแล้วจริงๆ "สมควรตาย เลิกร่องได้แล้ว อย่างมากข้าก็แค่ตั้งใจเรียนวิชาแพทย์ให้ดี... ดีหรือไม่"

คำต่อว่าที่แผ่ไปด้วยการร้องขอประโยชน์นี้ทำให้ลูซินเทียนหลุดหัวเราะ

ออกมาทั้งน้ำตา "ต่อให้ข้าร้องจนน้ำตาแห้งเหือดก็ไม่เห็นเกี่ยวอะไรกับที่เจ้าบอกจะเรียนวิชาแพทย์เลย"

เขาแสดงใบหน้าใส่ชื่อ ทว่ามีมือไม่ได้ว่าง ยังคงถือผ้าผืนเล็กช่วยลู่อินเทียนเซ็ดคราบน้ำตาบนใบหน้าให้ "ไม่ใช่ว่าเจ้าเริ่มตาแดงตอนที่พูดว่าข้ายินยอมตกตัวเองหรือ ข้าเข้าใจแล้ว เจ้าอยากเป็นภรรยาของข้าใช่หรือไม่ แต่ข้าพอใจในสิ่งที่มี ไม่รู้จักความก้าวหน้า ทำให้เจ้าฟังพามาไม่ได้ เจ้าถึงได้ร้องไห้เสียใจ ข้าเข้าใจทุกอย่างแล้ว"

นางถลิ่งตาใส่เขาด้วยดวงตาซึ่งคลอด้วยหยดน้ำ คนผู้นี้ไปเอาความมั่นใจมาจากที่ใดกัน หน้าด้านหน้าทนเกินไปหรือไม่!

เขายังคงถามด้วยใบหน้าใส่ชื่อ "ข้าพูดผิดหรือ"

ลู่อินเทียนกล่าวอย่างไม่พอใจ "ผิดมากถึงมากที่สุด หากเจ้ายังพูดจาเหลวไหลอีก คึนพรงนี้ไม่ต้องมากินแล้ว ฮี!"

เขาพลันยิ้มออกมาอีกครั้ง กะพริบตาวิบวับให้นางอีกหน ก่อนลูบไล้แก้มนุ่มน่มของนางหนึ่งที "ในที่สุดก็มีแรงต่อว่าคนแล้ววี เจ้าเก็บกวาดที่นี้ไปเถอะ วันนี้ข้าถูกน้ำตาของคนบางคนทำให้เหนื่อยยิ่งนัก ต้องขอตัวกลับไปนอนก่อนแล้ว"

ลู่อินเทียนมองดูเขาขัดผ้าผืนเล็กใส่มือนางอย่างหนึ่งอึ้ง ก่อนจะเงยหน้ามองดูเขาหมุนร่างเดินจากไป คนผู้นี้ไม่ได้เลวร้ายจริงๆ นางยกมือขึ้นลูบแก้มตนเอง ไม่สิ เมื่อครู่เขาอาศัยโอกาสลอบกินเต้าหู้* นางแล้วใช่หรือไม่

* กินเต้าหู้ หมายถึงการลวนลามหรือแตะอึ้ง

ท้องฟ้าใสกระจ่าง เรือเคลื่อนตัวต่อไปเรื่อยๆ

ภายในชั้นบนอันหรูหราโอ่อ่า บนเสาประตูลักลายนี้นั่งมาหลายผืน โบกสะบัดไปตามแรงลม นักดนตรีหญิงรูปโฉมงดงามหกคนกำลังบรรเลงพิน ด้านหน้ามีตั้งนุ้มราวกับเตียงตั้งอยู่ตัวหนึ่ง เสนาบดีเฉียวนงอนตะแคงร่าง อยู่บนนั้นอย่างผ่อนคลาย ในอ้อมกอดยังมีอนุโณมงามที่เขาชื่นชอบที่สุด ผู้หนึ่งคอยอิงแอบแนบชิด

เบื้องหน้าของเสนาบดีเฉียวนงมีโต๊ะกลมเล็กตัวหนึ่งซึ่งประดับอัญมณีไว้ จำนวนมาก บนนั้นจัดวางอาหารว่างอันประณีตและสุราเลิศรสเอาไว้

อนุโณมงามในอ้อมกอดเขาลุกขึ้นเดินไปข้างหน้า หยิบจอกสุรา ผั่งอัญมณีจอกหนึ่งขึ้นมา แล้วกลับมานั่งลงข้างกายเขา

เสนาบดีเฉียวนงโอบกอดนางไว้พลางดื่มสุราหมักที่อยู่ในมือขานุ้ม ดุจต้นหอมของนางไปหนึ่งอีก ก่อนยิ้มน้อยๆ มองดูบรรดาโฉมงามที่กำลัง บรรเลงพินเหล่านั้น

ในยามนั้น องครักษ์ผู้หนึ่งก็เดินเข้ามาประสาณมีเอกล่าว "ใต้ทำ สาวใช้แต่หมู่มาแล้วขอรับ"

เสนาบดีเฉียวนงโบกมือให้บรรดานักดนตรีหญิงเหล่านั้น พวกนาง ลุกขึ้นยืนแล้วถอยออกไปทันที อนุโณมงามในอ้อมกอดของเขาเองก็ลุกขึ้นนั่ง แต่เสนาบดีเฉียวนงยังคงรักษาท่าที่นอนตะแคงอย่างเกียจคร้านตามเดิม มองดูชู้ชืนเถียนเดินเข้ามา

นางเดินเข้าไปคารวะ มองดูเสนาบดีเฉียวนงผู้มีหน้าตาสุภาพเรียบร้อย ด้วยสีหน้าเคารพนอบน้อม ไม่รู้ว่าเหตุใดเขาจึงเรียกตัวนางมายังห้องชั้นบน อย่างกะทันหันเช่นนี้

"ตั้งแต่วันพรุ่งนี้เป็นต้นไป ปริมาณและชนิดของอาหารว่าง ตอนมือเที่ยงให้เจ้าทำเพิ่มขึ้นเล็กน้อย นี่เป็นคำสั่งของผู้ต้อง นอกจากนั้น..."

เขามองดูสาวใช้ที่คอยปรนนิบัติอยู่ด้านข้างคราหนึ่ง

สาวใช้ผู้นั้นเดินขึ้นหน้ามา นำถุงเงินใบเล็กมอบให้ผู้ชชินเถียนทันที

"นั่นก็เป็นของผู้ต้องประทานให้เจ้า" เขากล่าว

ผู้ชชินเถียนเปิดความยินดีเอาไว้มิได้ นางโพล่งปากกล่าว "ดีจริง เอ่อ..."

นางมองดูเสนาบดีเฉวียนที่จู่ๆ ก็หัวเราะออกมาอย่างกระอักกระอ่วน แม้แต่โฉมงามข้างกายเขาก็ก้มหน้าหัวเราะด้วย

ทั้งสาวใช้ที่ถอยกลับไปอยู่ด้านข้าง และบ่าวชายสองคนที่ยืนรอปรนนิบัติอยู่อีกด้านหนึ่ง เมื่อสายตาของทั้งสามคนมองสบกันแล้วก็ผลจากไปอย่างรวดเร็ว ยามที่ผู้ต้องประทานเงินก้อนนี้ให้ พวกเขาเองก็อยู่ด้วย ทั้งที่ผู้ต้องโยนถุงเงินหนักอึ้งมาให้แท้ๆ อย่างน้อยก็น่าจะมีหลายสิบบาทถึง ทว่าตอนนี้กลับเหลือแค่เศษเงินถุงเล็กๆ เท่านั้น แน่نونว่าเรื่องนี้พวกเขาไม่มีความกล้าจะพูดออกมา

เสนาบดีเฉวียนมองดูผู้ชชินเถียนที่อยู่ในชุดกระโปรงสีฟ้าอ่อน เขารู้ว่าเด็กสาวผู้นี้เป็นคนรักเงินมากเพียงใด แล้วก็กระจ่างดีว่านางคิดอยากไถ่ตัวมากแค่ไหน อย่างไรก็ตามหากไม่พูดถึงเรื่องที่ตอนนี้ เขาชมชอบฝีมือการทำอาหารของนาง เขาเชื่อว่าอีกไม่เกินสองปีรูปโฉมของนางย่อมไม่มีทางแพ้โฉมงามที่อยู่ข้างกายเขาในยามนี้ ถึงตอนนั้นก็ให้นางกลายเป็นคนของเขา ซึ่งถือเป็นเรื่องที่อยู่ในการคำนวณของเขาแล้ว

ที่ผ่านมาเขาจึงผ่อนปรนให้ผู้ชชินเถียนเสมอมา เขายิ้มมองนาง

"ผู้ต้องขึ้นชออาหารว่างของเจ้ามาก และชีวิตบนเรือก็ไม่มีอะไรรื่นเริงอะไรมากมาย เขาเพลิดเพลินมาเดือนหนึ่งแล้ว ยามนี้จึงไม่มีความรู้สึกแปลกใหม่อะไรอีก ทุกวันล้วนนอนถึงตอนบ่าย ตื่นขึ้นมาก็ล้วนได้กินอาหารทะเลเลิศรสจนรู้สึกเบื่อมากแล้ว เขาชอบของแปลกใหม่ เจ้าเองก็ตื่นเปลี่ยนร่างกายใจเพิ่มสักหน่อย วันหน้ารางวัลที่ได้จะต้องมีมากขึ้นแน่นอน"

"เจ้าคะ" อุชินเถียนผงกศิระชะตอบรับอย่างมีความสุข

อนุโณมงามที่อยู่ด้านข้างเห็นความสนใจของเสนาบดีเฉวียนอยู่บนร่างของอุชินเถียนทั้งหมด นางจึงเอนซบไปในอ้อมกอดเขาอย่างอดอดอ่อน กล่าวด้วยน้ำเสียงขอละ "ได้เท่า ท่านลืมเรื่องของข้าไปแล้วหรือเจ้าคะ"

เขาก็มหันหน้าจุมพิตบนหน้าผากนาง ก่อนเงยหน้ามองอุชินเถียนผู้ชาวกระฉ่างบริสุทธิ์อีกครั้ง "ที่เรียกเจ้ามายังมีอีกเรื่องหนึ่ง เมื่อไม่กี่วันก่อน ปิงกัน* รสเปรี้ยวๆ หวานๆ กินคู่ข้าวที่เจ้าทำมา นางชอบมาก กระตือรือร้นอยากจะศึกษาจากเจ้า"

อุชินเถียนคิดแล้วผงกศิระชะ "นั่นคือปิงกันโรยน้ำตาลผสมนาว ทำไม่ยากเจ้าคะ แต่การควบคุมไฟค่อนข้างยาก"

อุชินเถียนอธิบายเรื่องการใช้ไข น้ำตาล น้ำมัน แป้ง และวัตถุดิบต่างๆ มาผสมกันทำเป็นก้อนแป้ง แล้วแบ่งแป้งออกเป็นก้อนเล็กๆ กดจนแบน แล้วนำไปอบ หลังทำเสร็จก็นำไปวางไว้ให้เย็นจากนั้นจึงบอกถึงขั้นตอนการผสมผงน้ำตาลกับน้ำมะนาวว่าต้องผสมอย่างไร แล้วเอามาโรยบนปิงกัน

* ปิงกัน เป็นคำเรียกกรรมา ของขนมปังกรอบ คุกกี้ หรือขนมจำพวกแป้งที่มีความกรอบ

อีกทีหนึ่ง... ชูชินเถียนอธิบายอย่างละเอียดยิ่ง แต่เมื่อเห็นแววตา กระสับกระส่ายหงุดหงิดของอนุโณมงามผู้นั้น นางก็เข้าใจว่าอีกฝ่าย เพียงแค่พูดออกมาอย่างนั้นเอง นึกอยากประจบประแจงเสนาบดีเฉียนเท่านั้น

"ฟังดูไม่ยากเท่าไร แต่ว่าไฟ?" อนุโณมงามกัตรีมฝีปากแดงแล้ง มองไปยังชูชินเถียน

"เรื่องนี้ต้องอาศัยประสบการณ์เท่านั้นจริงๆ เจ้าคะ อธิบายได้ยากนัก" ชูชินเถียนพูดตรงไปตรงมายิ่ง ในเมื่อไม่ว่าอย่างไรที่นี่ก็ไม่มีเตาอบ ไม่อาจ คาดเตาความร้อนได้ หากไฟของเตาแรงเกินไปหรือร้อนไม่พอ ปิ้งกัน ที่อบออกมาก็อาจจะไหม้หรืออาจไม่สุก กินไม่ได้อีก

"เรื่องนี้..." อนุโณมงามมองไปที่เสนาบดีเฉียนอย่างอดอ้อนอีกครั้ง พลางกะพริบตาปริบๆ

เสนาบดีเฉียนหัวเราะเสียงดังออกมา "เอาเถอะ งานหยาบกระด้าง เช่นนั้นไยต้องให้เจ้าทำเองด้วย อยากกินก็บอกให้สาวใช้แหม้ชู่ไปทำ ก็พอแล้ว เจ้าคอยปรนนิบัติข้าดีๆ ก็พอ"

"ข้าเองก็อยากเจ้าคะ แต่ที่ผ่านมาได้ทำล้วนมอบเวลาส่วนใหญ่ ให้กับผู้่ออง มีบางทีที่ได้ทำจะเก็บตัวอยู่คนเดียวในห้อง ต้องการให้ข้า นั่งอยู่ในห้องโถงแทนได้ทำเพื่ออยู่เป็นเพื่อนผู้่ออง ที่นั่นข้ากลับเห็นผู้่ออง โอบกอดสาวน้อยสองคนไม่ปล่อย ข้าเห็นแล้วไม่ใช่แค่เบื่อหน่าย ยังรู้สึก คิดถึงได้ทำอีกด้วย ได้ทำจะให้ข้าปรนนิบัติท่านตอนไหนเจ้าคะ" นาง ยู่ปากแดง ดวงตาคู้งามมองเขาอย่างตัดพ้อ

การอดอ้อนของอนุโณมงามยังนับว่ามีความพอดีอยู่ อย่างไรก็ตาม

บุรุษที่อยู่ตรงหน้าก็หาใช่บุคคลธรรมดา เนื่องจากเขาถนัดประจบประแจง
หาผลประโยชน์ ถึงได้ปั่นปายจากตระกูลบัณฑิตขึ้นมาจนถึงจุดนี้ได้
เขาใช้ตำแหน่งหน้าที่การงานมาแย่งชิงผลประโยชน์ เวลาเข้าออกจวน
ก็รักษาหน้าตาถึง กระทั่งบ่าวรับใช้ที่คอยปรนนิบัติข้างกายก็ต้อง
หน้าตาสะอาดสะอ้าน รูปร่างค่อนข้างดี

หนนี้ที่เสนาบดีเฉวียนออกมาทำงาน แม้นางจะรูปโฉมงดงาม
เพียงนี้แล้ว แต่บนเรือก็มีอยู่แล้วเจ็ดแปดคน ไหนจะบรรดานักดนตรีหญิง
อีก หากคิดอยากมีพื้นที่ข้างกายเขา นางจะต้องวางตัวอย่างระมัดระวัง
อย่าทำให้เขารำคาญไปเสียก่อน

ที่แท้โฉมงามผู้นี้ก็กำลังประจบประแจงอยู่นี่เอง นึกไม่ถึงเลยว่า
จะนำเข้ามาเป็นข้ออ้าง ดูชินตึ่ยนยืนนิ่งอยู่ที่เดิมแล้วพิมพ์่าอยู่ในใจ

เสนาบดีเฉวียนกุมมือทั้งสองข้างของอนุโฉมงาม "ทางเมืองหลวง
ฝากฝังเข้ามาไม่น้อย ข้าจะต้องคอยตอบรับสาร ต้องเขียนบางอย่าง
และส่งนกพิราบสื่อสารกลับไป" เขาอุบได้มืออ่อนนุ่มของนาง "เอาล่ะ
ไหนว่ามาซิว่าเมื่อคืนผู้ต้องเป็นอย่างไรบ้าง"

"เขาโอบสวามน้อยสองคน ทั้งหอมทั้งกอดอยู่ตลอดคืน สุราดื่มไป
หลายไห จวบจนกลางดึกถึงได้ให้สวามน้อยทั้งสองพุงกลับห้องไป
อย่างเมามาย คาดว่าคงตื่นตอนที่พ้นยามบ่ายไปแล้ว" อนุโฉมงามตัดพ้อ
อย่างอดไม่ได้ "ฝ่าบาททรงเลือกคนเช่นนี้มาทำงานร่วมกับใต้เท้า ไม่รู้ว่
พระองค์ทรงวางแผนอะไรอยู่"

เสนาบดีเฉวียนเพียงยิ้มไม่พูดจา เรื่องราวในนี้ยังมีแผนการของ
พระพันปีกับอัครเสนาบดีอยู่ด้วย เพียงแต่ว่าสตรีผู้หนึ่งไม่จำเป็นต้อง

รู้เรื่องมากเพียงนั้น

อนุโณมงามผู้ไม่รู้เรื่องรู้ราวยังคงกล่าวอวดฉลาดอีกครั้ง "หรือฝ่าบาท ทรงหวั่นเกรงผู้ต้อง? ในเมืองหลวงไม่ได้มีทำเลลือว่าเจ้าสำนักไร้ทุกข์ก็คือ เขาหรือหรือ สำนักไร้ทุกข์สำนักนี้ก็คือสำนักชาวยุทธ์ที่ผู้ต้องสร้างขึ้นมา เพื่อวางแผนแก้แค้นให้ผู้ต้องคนก่อน?"

เมื่อได้ยินเช่นนั้น เสนาบดีเฉวียนก็พนมมอกจากจุมุกพลางเอ่ย อย่างดูแคลน "ผู้ต้องก็เป็นแค่ท่านเองเจ้าสำราญเท่านั้น ไฉนจะมีความสามารถได้ คำเล่าลือก็เป็นแค่เรื่องโกหก มีแต่เด็กโง่งเช่นเจ้า ท่านนั้นแหละที่คิดจริงจัง"

กระนั้นเสนาบดีเฉวียนก็ขึ้นชอบสตรีผู้โง่งม เพราะที่เขาต้องการ ก็คือร่างกายกับการปรนนิบัติของพวกนาง ไหวพริบกับความฉลาด ล้วนไม่จำเป็น เขาก็มหันหน้าลงจุมพิตริมฝีปากของโณมงามในอ้อมกอด ซึ่งอยู่ปากกล่าววว่า "ข้าไม่เชื่อ"

อุชินเถียนไว้ว่าจาไปโดยสิ้นเชิง ต่อให้นางจะเห็นด้วยกับคำพูดของ เสนาบดีเฉวียน แต่ไม่เห็นจำเป็นต้องปล่อยนางทิ้งไว้เป็นผู้ชม ต้องคอยดู เขากับอนุโณมงามสนทนาอยู่ตรงนี้เลยนี่

แต่ไรมาชื่อเสียงของ 'สำนักไร้ทุกข์' ในเมืองหลวงนั้นเรียกได้ว่า ไม่มีผู้ใดไม่รู้จัก นั่นเป็นสำนักที่มีไว้เพื่อแก้ปัญหาให้ผู้คนโดยเฉพาะ ตั้งแต่ เรื่องเล็กอย่างแอบฟังความลับของผู้อื่น ไปจนถึงเรื่องใหญ่อย่างการฆ่า ล้างตระกูล ขอแค่เสนอจำนวนเงินที่เจ้าสำนักไร้ทุกข์ซึ่งพอใจได้ รับรองว่า ผู้ว่าจ้างจะไร้เรื่องทุกข์ใจแน่นอน แล้วก็เป็นเพราะมีการรับรองความสำเร็จ เช่นนี้ จึงกลายเป็นปัญหาที่ใหญ่ที่สุดของราชสำนักและชาวยุทธ์ ราชสำนัก

ก็หาทางสกัดการลงมือไม่ได้ ชาวยุทธก็ไม่เป็นที่ต้องการอีก ทว่าก็ยังไม่เคย
มีผู้ใดพบเห็นเจ้าสำนักไร้ทุกข์มาก่อน

และก็ไม่รู้ว่าคำเล่าลือที่ว่าเจ้าสำนักไร้ทุกข์สกุลเว่ยนั้นเริ่มขึ้น
ตั้งแต่เมื่อใด เป็นเพราะไม่มีเรื่องที่เขาทำไม่ได้ คนในยุทธภพที่เคารพเขา
จึงเรียกขานเขาเป็น 'เทพเจ้าแซ่เว่ย' ส่วนคนที่เกลียดเขาก็ด่าทอเขาว่า
'ปีศาจแซ่เว่ย' ชาวลือแพร่หลายไปมา ถึงกับพูดกันว่าคนสกุลเว่ยผู้นี้ก็คือ
ผู้อ่องเว่ยหลังใจ

จูชินเถียนจำได้แม่นยำนักว่ายามนั้นตอนที่นางได้ยินประโยคนี้
ที่ลานด้านหลังจวนเสนาบดี อากการตอบสนองของบ่าวรับใช้รอบกายนาง
ล้วนเหมือนกันยิ่ง...

'ผู้อ่องเป็นเจ้าสำนักไร้ทุกข์ นี่เป็นเรื่องตลกที่สุดไนใต้หล้าแล้ว?
ฮ่าๆๆ...'

'หากเขาเป็นเจ้าสำนักไร้ทุกข์ ข้าก็เป็นจักรพรรดิแล้วละ! ฮ่าๆๆ...'

จูชินเถียนไม่เคยพบผู้อ่องมาก่อน แต่นางเคยได้ยินว่าผู้อ่องเป็น
ผู้มัวโลภก็รักสนุก แล้วก็เคยได้ยินเรื่องราวต่างๆ ของสำนักไร้ทุกข์
ที่สามารถทำได้ทุกอย่าง ผู้ที่สามารถจับสองคนนี้มาวางอยู่ด้วยกันได้นั้น
ทำให้นางคิดว่าสมองของคนผู้นั้นมีรู มินาซ่า...ยังเป็นรูที่ไม่เล็กเสียด้วย

เสนาบดีเฉียนที่พูดคุ้ยหัวร่อต่อกระซิกกับอนุโณมงามอยู่นั้น ในที่สุด
ก็เห็น 'ขอนไม้' ที่เริ่มเหม่อลอยก่อนนี้ได้เสียที เขาจึงโบกมือสั่งให้นางล่าถอย
ออกไป

3

ฉูซิ่นเถียนกลับมาที่ห้องครัวและเริ่มต้นทำงาน ตอนที่อาการเมาเรือเริ่มกลับมาอีกครั้ง นางถึงนึกขึ้นได้ว่าตนเองลืมกินยา ทว่าเมื่อนึกถึงถุงเงินเล็กๆ ที่ยัดอยู่ในسابเสื้อ อารมณ์ของนางก็ดีขึ้นทันที อาการคลื่นไส้อาเจียนก็ดีขึ้นไม่น้อย เพียงแต่สีหน้าของบรรดาบ่าวรับใช้คนอื่นๆ ในห้องครัวที่ฉูซิ่นเถียนต้องเผชิญหน้าด้วยนั้นยังคงทำให้นางรู้สึกอึดอัดอยู่ดี

"ซี! คนบางคนช่างมีความสามารถยิ่งนัก ทำแค่อาหารว่างก็มีของรางวัลเป็นพิเศษแล้ว"

"แม้นางจะทำอาหารว่างด้วยตัวเอง แต่ภายในห้องครัวยังมีงานบางอย่างที่ไม่ใช่นางคนเดียวทำเสียหน่อย หรือไม่ควรรนำออกมาแบ่งให้ทุกคนหน่อยหรือ ช่างไม่รู้จักรับปันจริงๆ"

"ใช่แล้ว ได้ยินมาว่าผู้่อังใจกว้างอย่างมาก บางทีรอจนพวกเราไปถึงแล้ววันนี้ต้น นางก็คงหยิบถุงเงินใบใหญ่ออกมา หลุดพ้นจาก

สถานะบ่าวไปแล้ว"

เสียงซุบซิบนินทาครอบด้านยังคงมีอยู่ตลอดทั้งวัน และคอยดั่งขึ้นที่ด้านหลังชูชินเถียนตลอดเวลา

กับอาการอิจฉาริษยาและเป็นเด็กน้อยเช่นนี้ ชูชินเถียนไม่เก็บมาคิดมากเลยแม้แต่บ่อย

ในความเป็นจริง นับตั้งแต่วันที่เสนาบดีเฉียนต้องตาในฝีมือของนางกระทั่งพ่อครัวชราที่ก่อนหน้านี้เป็นมิตรกับนางก็มีท่าทีที่เปลี่ยนไปแล้ว แม้แต่เรื่องที่น่างได้ออกเดินทางไปแล้ววันอื่น เขาก็ไม่ให้นางแย่งตำแหน่งของเขาไป

ชูชินเถียนไม่อาจชี้แจงอะไรได้ ด้วยลำดับชั้นในยุคโบราณทำให้บ่าวรับใช้ที่อยู่ชั้นล่างต่างพยายามหาวิธีปีนปายขึ้นไปข้างบนจนสุดความสามารถด้วยกันทั้งสิ้น ซึ่งนางสามารถเข้าใจได้ นอกจากนี้นางเองก็เชื่อมั่นว่าตนเองจะหนีไปจากสถานที่ซึ่งเต็มไปด้วยการแก่งแย่งชิงดีกันแห่งนี้ได้อย่างแน่นอน ด้วยเหตุนี้นางจึงไม่มีทางจงใจประจบประแจงผู้อื่นแล้วก็ไม่ยอมอดทนเพื่อส่วนรวมด้วย

ชูชินเถียนทำงานอย่างระมัดระวังไปจนเสร็จ ในที่สุดก็ผ่านไปอีกหนึ่งวัน

ยามนี้เป็นเวลากลางดึกอีกครั้ง ภายใต้แสงไฟสีเหลืองสลัว ห้องครัวกว้างใหญ่แสนเงียบสงัดกลายเป็นโลกใบเล็กอันอบอุ่น แต่ชูชินเถียนรู้ว่ารอบผ่านไปอีกสักพักก็จะมีคนเดินเข้ามา เมื่อคิดมาถึงตรงนี้นางก็ยิ้มออกมาแล้ว

ถึงแม้เขาจะกะล่อนไปเสียหน่อย ชอบเบาะแคะศีรษะนาง บางทีก็ตีตหน้าผากทำให้นางเจ็บ หนกก่อนยังแอบลูบแก้มของนางไปหนหนึ่ง แต่นอกจากนี้ก็ไม่ค่อยมีท่าทางที่ไม่สง่างามอะไรอีก อย่างน้อยเขาก็ไม่ทำให้นางรู้สึกไม่สบายใจ

ระหว่างที่ครุ่นคิด นางก็วางอาหารมื้อดึกสองที่ลงบนโต๊ะ แล้วใช้ผ้าอุ่นเช็ดมือ ตอนที่นางกำลังจะกัดแป้งห่อไส้แบบจีนซึ่งใช้ผักสดใหม่กับเนื้อย่างมาเป็นไส้นั่นเอง เกร่างสูงใหญ่่างหนึ่งก็มานั่งประจำที่อย่างรวดเร็ว หลังหยิบผ้าอุ่นบนโต๊ะมาเช็ดมือ เขาก็หยิบของที่เค็มมองดูก็น่ากินขึ้นมา กัดไปคำโต ดวงตาดอกท่อนำมองคุณันยิ้มตาหยีอีกครั้ง

เขากินไปพลางถามถึงวัตถุประสงค์ในอาหารไปพลาง แค่นี้ก็คำก็กินจนหมดเกลี้ยง ก่อนจะหยิบผ้าเช็ดหน้าขึ้นมาเช็ดปากอย่างพึงพอใจ แล้วยิ้มมองนาง "ข้าได้ยินมาว่าวันนี้เจ้าได้รางวัลจากผู้่อง?"

เรื่องนี้อีกแล้ว! นางกลอกตามองบนทันที "บนเรือไม่มีเรื่องอื่นให้คุยแล้วจริงๆ หรือไร ก็แค่เงินถุงเล็กๆ ถุงหนึ่งเท่านั้น ทำราวกับว่าข้าได้มาหลายสิบหลายร้อยตำลึงอย่างไรอย่างนั้น"

นาย้นตาดีดาของเขามีประกายประหลาดใจวาบผ่าน แต่ก็กลับมาเป็นปกติอย่างรวดเร็ว "ใช่หรือ ข้าเองก็คิดว่ามีอย่างน้อยห้าหรือสิบตำลึงเสียอีก ได้ยินมาว่าผู้่องเป็นผู้ไม่เห็นเงินเป็นเงินผู้หนึ่งนี่"

"ผู้ใดจะรู้เล่า บางทีเขาอาจจะควักเงินออกมามอบให้โฉมงามไปหมดแล้ว ถึงได้โยนเศษที่เหลือมาให้แม่ครัวอย่างข้า แต่..." นางยิ้มให้เขา "แค่นี้ข้าก็ตีใจมากแล้ว"

แต่ข้าไม่ดีใจ! เขาเม้มปากแน่น

"เจ้ารู้ได้อย่างไรว่าเขามอบเงินให้โฉมงามไปหมด" เขาหยิบพาน้ำชาที่วางอยู่ข้างๆ ขึ้นมารินชาร้อนถ้วยหนึ่งให้ตนเอง ภายในอากาศมีกลิ่นหอมของชาที่แฝงไปด้วยกลิ่นผลไม้เข้มข้นขึ้นมาทันควัน

ฉูซิ่นเถียนเคี้ยวอาหารในปาก หลังกลืนลงท้องแล้วถึงได้กล่าว "จะไม่รู้ได้อย่างไร ภายในห้องครัวที่พูดคุยกันมากที่สุดก็คือหลังผู้่อองขึ้นเรือมาแล้ว เขาจุ่มพิตโฉมงามคนไหนบ้าง โอบกอดซ้ายชวาคี้คักทุกคืนจริงๆ เลย เขาไม่กลัวว่าจะหักโหมมากเกินไปจนตัวเองอ่อนปวกเปียกกลายเป็นขันทิป้างหรือ"

"พุด! แค่กๆ แค่ก..." เขาสำลักไออย่างรุนแรง พร้อมถลึงตาใส่นางอย่างไม่สบอารมณ์ "แค่กๆ..."

ฉูซิ่นเถียนเพิ่งจะตระหนักได้ว่าที่นี่เป็นยุคโบราณ บทสนทนาระหว่างบุรุษสตรีไม่ได้เปิดกว้างเช่นในปัจจุบัน คำว่า 'อ่อนปวกเปียก' จากปากนางนั้น สำหรับบุรุษยุคโบราณแล้วคงมองว่าไร้ยางอายหรือไม่ก็ขั้วญกล้าเกินไป

สีหน้าฉูซิ่นเถียนกระอักกระอ่วนยิ่ง นางเดินไปข้างหลังเขาแล้วช่วยตบหลังให้ "ขอภัย ซ้าลี้มไปว่าตนเองกำลังคุยกับบุรุษอยู่"

เขาหยุดไอนทันที ก่อนจะหันกลับไปถลึงตาใส่นางอย่างทนไม่ไหว "ซ้าดูเหมือนสตรีหรือ!"

ฉูซิ่นเถียนพยายามกลั้นหัวเราะ ก่อนจะเดินกลับไปนั่งลงบนเก้าอี้ฝั่งตรงข้าม "ไม่เหมือน เพียงแต่เจ้าหน้าตาตียิ่งนัก ดีกว่าสตรีหลายคนทีเดียว" นางเองก็ไม่ประหัดคำชมแม้แต่น้อย ทั้งยังจ้องมองเขาอย่างตั้งใจอีกด้วย

เขามีควมเข้มทั้งสองข้าง ดวงตาดอกท้อเรียวยาวคูงามตึงตูดผู้คน เป็นอย่างมาก เมื่อรวมเข้ากับจุมูกโตงรั้น ริมฝีปากหยักที่รูปทรงค่อนข้างดูดี อันหนึ่ง ผิวเขาขาวเนียนกระจ่าง แม้แต่รูขุมขนเล็กๆ ยังมองไม่เห็น บางที อาจจะได้ยิ่งกว่าสภาพผิวของนางเสียด้วยซ้ำ แม้นางจะมองไบหน้านี้ มาเกือบครึ่งเดือนแล้ว แต่ยังไม่มองก็ยิ่งดูดีจริง ๆ

คำพูดนี้ทำให้เขาดีใจอย่างเห็นได้ชัด ไบหน้าเปี่ยมเสน่ห์พลัน ยิ้มกว้าง "ถือว่าเจ้ารู้จักพูดอยู่ แต่ข้ายังคงประหลาดใจนักกว่าเหตุใด คำวิจารณ์ที่เจ้ามีต่อผู้่อ่งจึงแย่งเพียงนั้น"

"คำวิจารณ์ไม่ได้แย่ง เพียงแต่ข้ารู้สึกว่าคุณ่อ่งเอาเปรียบสถานะดี ๆ ที่สวรรค์มอบให้เขา" อู๋ซิ่นเถียนตอบตรงไปตรงมา

"หมายความว่าอย่างไรกัน คุณ่อ่งคนก่อนเป็นขุนนางกบฏผู้หนึ่ง เจ้า กลับรู้สึกว่าคุณ่อ่งชายของเขามีสถานะที่ดีกว่าอย่างนั้นหรือ" ร่างกายของเขา พลันโน้มมาข้างหน้า สีหน้ากระตือรือร้นยิ่ง

อู๋ซิ่นเถียนครุ่นคิดอย่างตั้งใจ "การมีบิดาเป็นกบฏมิใช่ความผิดของเขา เสียหน่อย มนุษย์ไม่สามารถเลือกบิดามารดาได้ นับประสาอะไรกับเขา ที่ยังได้รับสืบทอดบรรดาศักดิ์ตามเดิม ได้เป็นคนที่มีทั้งเงินและอำนาจ เช่นนี้ เขาก็ควรจะเป็นคนที่ดีมากกว่า" ผู้หนึ่งลื

"ดังนั้น...เจ้าคิดว่าเขาเป็นคนเลว?" เขาถามกลับหลังจากสัมผัส ความคิดของอู๋ซิ่นเถียนได้

"ผู้ที่กินดื่ม เทียว เล่นพนันจะเป็นคนดีหรือ" นางเองก็ถามกลับไปตรง ๆ เช่นกัน

เขาไหวไหล่ "บางทีเขาอาจจะทุกขใจอยู่ก็ได้ คนทั้งครอบครัว

นอกจากเขาแล้ว คนอื่นๆ ล้วนถูกสังหารและเนรเทศ ที่ดินศักดิ์นาทางตัวเอง ก็ถูกฝ่าบาทริบคืน เขาอยู่ที่เมืองหลวงก็ต้องถูกผู้อื่นคอยจับตามอง เป็นอ่องเกียจคร้านที่ไม่ม้งานทำ นอกจากนี้ใช้ชีวิตเป็นคุณชายเจ้าสำราญแล้ว เขายังจะทำอะไรได้อีก"

"เขาสามารถบ่มเพาะสิ่งดีๆ ขึ้นมาได้ ทำเรื่องดีๆ อย่างการช่วยเหลือผู้ที่ยากแฉและลำบากได้ มีเรื่องมีสาระมากมายที่เขากระทำได้ เหตุใดจะต้องทำตัวตกต่ำเป็นคนไร้ค่าเพียงนั้น" ฉูชินเถียนไม่เห็นด้วย

"คนไร้ค่า? เจ้าช่างกล้าพูดนัก ไม่กลัวว่าข้าจะถ่ายถอดคำพูดพวกรี้ของเจ้าออกไปหรือ" เขากอดอกพวงฉิ่งนางเหม็ง

ฉูชินเถียนกลอกตามองบนใส่เขา หยิบชามารินให้ตนเองหนึ่งถ้วย แล้วเป่าควันขาวที่ลอยออกมาจากชาผลไม้ "กินของผู้อื่น รับของผู้อื่น เจ้าไม่รู้สึกลึกผิดหรือ เป็นคนต้องมีจิตสำนึกที่ดี มิฉะนั้นจะต่างอะไรกับสัตว์เดรัจฉานเล่า"

เขาหรีตาลง ก่อนจะส่ายศีรษะพวงฉิ่งส่งเสียงจี้จ๊ะ "เด็กน้อยเอ๋ย เวลาที่เจ้าพูดจาดูมีหลักการร้ายกาจน่าดู แต่เจ้าไม่เคยได้ยินหรือว่าผู้่อองเป็นเจ้าของสำนักไร้ทุกข์ผู้มีชื่อเสียง..."

"พรวด! แค่ว่าๆ..." ฉูชินเถียนถลึงตาใส่เขา มือหนึ่งชี้ไปที่เขาอย่างโมโห ก่อนจะชี้ไปที่ขาในมือนาง เจตนาคือเหตุใดเขาต้องพูดเรื่องตลกเวลาที่นางกำลังดื่มหรือกินอะไรบางอย่างทุกครั้งด้วย

เขากลอกตามองบนอย่างอดไม่ไหว ก่อนยื่นมือออกไปตบหลังให้นาง "เจ้าโง่งงนี่ ยังจะมาโทษข้าอีก"

ฉูชินเถียนถลึงตามองกลับไปอย่างไม่สบอารมณ์ หลังหยุดไ้

ได้อย่างยากเย็นแล้วนางก็ตีมือชาลงไปอีกหนึ่งอีก ทำให้คอขมขึ้นแล้ว ถึงได้กล่าว "บอกว่า 'ได้ยินมา' ก็หมายความว่า เป็นเรื่องโกหก ชาวลือ ย่อมหยุดลงที่ผู้ทรงปัญญา"

บุรุษหนุ่มยิ้มมองนาง "ประโยคนี่ไม่เลว ทำทางเจ้าจะเรียนรู้ด้วยตนเอง มาตียิ่ง แต่เจ้าไม่เชื่อสักนิดเลยหรือว่าผู้่อจะเป็นเจ้าสำนัก?"

นางผงกศีรษะอย่างแรง "ไม่ใช่แค่ข้าหรือก ทัวทั้งเมืองหลงที่เชื่อว่า เขาเป็นเจ้าสำนัก เกรงว่าคงมีไม่ถึงสิบคน" ชูชินเถียนชูสิบนิ้วขึ้นมา อย่างจริงจัง

นัยน์ตาดำขลับหรือล่งทันใด "ไม่ถึงสิบ? เจ้าถูกเขามากจริง?"

"ใช่แค่ข้าเสียที่ใดเล่า เป็นเพราะตัวของเขาที่ทำให้ผู้คนนึกดูถูกเอง นอกจากจะไม่ศึกษาเล่าเรียนแล้ว ยังจะหมกมุ่นในกาม คนเจ้าสำราญ ที่ไม่มีความคิดผู้หนึ่ง ควรหันกลับมาพิจารณาตนเองก่อนจึงจะถูก" นาง บ่นยืดยาวก่อนจะตีมือชาจนหมดด้วย นางลุกขึ้นยืนเก็บกวาดด้วยขามบนโต๊ะ แล้วนำไปล้างให้สะอาด

บุรุษหนุ่มนั่งอยู่เฉยๆ โดยไม่ขยับ ก่อนหลับตาลงน้อยๆ เพื่อปิดบัง คลื่นอารมณ์ในแววดตา ครู่หนึ่งจึงเงยหน้าขึ้นช้าๆ มองดูนางที่หันหลัง ให้ตนเองอยู่ เขายืนมือออกไปหยิบถ้วยสะอาดบนโต๊ะมาอีกสองถ้วย แล้วรินน้ำชาลงไป ก่อนจะหยิบขวดใบหนึ่งออกมาจากชายเสื้อ โดยไม่ลืม ใช้แขนเสื้อปิดบัง ลอบใส่ผงสีขาวไว้สี่ไว้กลืนลงไปในถ้วยชาใบหนึ่ง

ตอนที่ชูชินเถียนล้างถ้วยขามเสร็จแล้วหันกายกลับมาอีกครั้ง นางก็มองอย่างประหลาดใจไปยังบุรุษที่ปกติจะสะบัดก้นจากไปทุกครั้ง หลังกินเสร็จ ทว่าหนนี้เขากลับเอนร่างพิงกับกรอบหน้าต่าง สายตา

มองออกไปข้างนอก

เดิมฉูชินเถียนคิดจะเปิดปาก แต่เมื่อเห็นเขามีใบหน้าเคร่งเครียดเล็กน้อย นางจึงเก็บกาน้ำชาไปวางที่อ่างก่อน หลังทำความสะอาดชาผลไม้ไว้กลิ่นและใบชาเรียบร้อยแล้ว นางถึงได้เดินไปอยู่ที่ข้างกายเขาอีกครั้ง

เขามองนาง ก่อนจะยื่นถ้วยชาอีกถ้วยที่วางอยู่บนขอบหน้าต่างต่างมาให้

ฉูชินเถียนรับมา สายตามองเขาที่ถือถ้วยชาอยู่ในมือเช่นเดียวกัน "เจ้าชอบดื่มสิ่งนี้หรือ ข้าตั้งใจต้มให้จางลงหน่อย เกรงว่าจะรบกวนการนอนหลับ แต่หากดื่มไปสองถ้วย เกรงว่าจะมากเกินไป" กล่าวจบ นางก็วางถ้วยลงข้างๆ

"คืนนี้ข้าคิดอยากอยู่ใกล้สักพัก เจ้าถือไว้ดื่มเถอะ ถึงอย่างไรก็ต้องได้ดื่ม" เขาดื่มถ้วยชาในมือตนเองก่อน แล้วยืมมือนาง

"ช่างเถอะ วันนี้มีเรื่องค่อนข้างมาก ได้ยุ่งเหยิงๆ สักพักก็ดีเหมือนกัน" ฉูชินเถียนก็ดื่มลงไปอีกหนึ่งเช่นกัน

ห้องฟ้ามืดมิด ทั้งสองคนยืนโหล่ซิดโหล่อยู่เบื้องหน้าบานหน้าต่างดวงตาสองคู่จ้องมองไปยังแสงจันทร์ที่สะท้อนอยู่บนระลอกคลื่น

เรือลำนี้แล่นไปข้างหน้าอย่างไม่แยกแยะเข้าค้ำโดยมีบ่าวรับใช้สลับเวรกันมาควบคุม ด้วยเกรงว่าจะเป็นการรบกวนการนอนหลับของผู้บังคับเสนาบดีเจวีเยน ความเร็วที่แล่นในยามราตรีจึงช้าลง ดังนั้นทิวทัศน์ภายนอกหน้าต่างจึงเคลื่อนผ่านไปอย่างเชื่องช้ายิ่ง มีบ้างที่จะได้เห็นแสงไฟจากหมู่บ้านริมขอบฝั่ง ห่างออกไปคล้ายยังมีเรือลำอื่นที่แล่นอยู่แสงตะเกียงกะพริบเป็นจุดเล็กๆ

การเดินทางครั้งนี้มาถึงแม่น้ำแล้ว อยู่ในเขตเมืองที่มีผู้อาศัยอยู่
ริมน้ำค่อนข้างบางตา ริมสองฝั่งส่วนใหญ่เป็นภูเขาสูงและหุบเขา ควันไฟ
จากบ้านเรือนมีไม่มาก หากไม่ใช่เพราะแสงจันทร์ทอแสง รอบด้านก็ล้วน
มีตสนิท

อุชินเถียนมองอยู่สักระยะ ซาในมือเองก็เต็มหมดแล้ว บุรุษที่อยู่ข้างกาย
ยังไม่พูดอะไร แต่นางอยากนอนแล้ว ตอนเช้านางยังต้องตื่นขึ้นมาทำงานอีก

อุชินเถียนกลั้นหายใจเอาไว้ นางไม่อยากจะรบกวนอาการครุ่นคิดของเขา
จึงขยับฝีเท้าอย่างแผ่วเบา คิดอยากจากไปอย่างเงียบๆ

"พวกเราเองก็นับเป็นสหายกัน เจ้าลองบอกมาว่าวันหน้าเจ้าคิด
อยากจะทำอะไร" เขากล่าวถามขึ้นมากะทันหัน พอลงคำถามนี้แล้ว
เขาก็ต้องประหลาดใจกับตนเองอีกครั้ง

อุชินเถียนหันกลับไปมองเขา เห็นดวงตาสว่างใสที่มองมาดุจจริงจัง
เป็นพิเศษ หากนางไม่ตอบก็ดูเสียมารยาท เมื่อเห็นด้วยซาในมือเขาว่างเปล่า
แล้วเช่นกัน นางจึงรับด้วยซาในมือเขามา ก่อนจะเดินไปยังอ่างแล้วล้างให้
สะอาด

เขายืนอยู่ด้านข้าง รอคอยคำตอบของนาง

"ข้าอยากกลับมาเป็นอิสระก่อน แล้วค่อยหาหมู่บ้านเล็กๆ งดงาม
แห่งหนึ่ง เปิดร้านขายขนมที่สามารถดำรงชีพได้ ใช้ชีวิตผ่านไปอย่างสงบ
ก็พอแล้ว" กล่าวจบนางก็หัวเราะออกมาอย่างทนไม่ไหว ก่อนจะรีบร้อนยกมือขึ้น
ปิดปาก

เขานิ่งอึ้งไปก่อนจะยิ้มออกมา "ที่แท้ก็ไม่ใช่ความมุ่งมั่นที่ยิ่งใหญ่
อะไร"

"ข้าแค่ตัวคนเดียว ต่อให้ชีวิตพบเจอความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ก็ไม่มี
ผู้ที่ให้แบ่งปันได้" นางสูดลมหายใจเข้าลึก ไม่อยากให้ตนเองฟังดูน่าสงสาร
และอ่อนแอเท่าไรนัก แต่...ทำไมจู่ๆ ข้าถึงได้ตั้งวงนักษะ

บุรุษหนุ่มจับจ้องนางอย่างเห็นใจ "สวาน้อย..."

อูซิ่นเถียนยกมือขึ้นปิดปากหาอีกครั้ง ก่อนส่ายศีรษะให้เขา
"ไม่เป็นไรหรอก ถึงอย่างไรตัวคนเดียวก็สบายดี ว่าแต่เจ้าชื่ออะไรรี
ที่ผ่านมาข้าไม่เคยถาม เจ้าเองก็ไม่เคยพูดขึ้นมาก่อน"

เขาเฉลยรอยยิ้มเปี่ยมเสน่ห์ "สำคัญด้วยหรือ"

"เจ้าไม่ได้พูดว่าพวกเรานับเป็นสหายกันหรือ" *ไม่ไหวแล้ว!*
เปลือktanางหนักอึ้งขึ้นเรื่อยๆ

เขาสังเกตเห็นว่าดวงตานางใกล้จะปิดลงแล้ว "สวาน้อย?"

"ขออภัย ไว้ค่อยคุยกันหน้าเถอะ ข้าอยากนอนมากแล้วจริงๆ
ขอตัวกลับไปห้องก่อน" อูซิ่นเถียนพยายามฝืนกับอาการง่วงงุน นางโบกมือ
ให้เขา มือหนึ่งถือตะเกียงน้ำมันพลางเดินหาเตียง กลับไปยังห้องนอน
หลังเป่าไฟในตะเกียงน้ำมันดับแล้ว นางก็แทบจะอยู่ในสภาพหลับตา
ขณะถอดเสื้อคลุมตัวนอกและถุงเท้า ก่อนคว่ำร่างลงกับเตียงแล้วหลับไป
ทันที

ราตรีนี้ อูซิ่นเถียนหลับสนิทอย่างยิ่ง คลับคล้ายคลับคลาเหมือน
มีเสียงมีดดาบดังครั่งคร้าง เสียงผู้คนวุ่นวาย เสียงกรีดร้องรวมไปถึง
เสียงร้องไห้โหยหวน

ไม่รู้เช่นกันว่าเป็นเสียงอะไรกันแน่ที่ดังปลุกอูซิ่นเถียนให้ตื่นขึ้นมา

นางสะลิมสะลือสะดุ้งตื่นขึ้นมาในความมืด รู้สึกว่าศีรษะตนเองมีนงง ยิ่งนัก ร่างกายยิ่งหนักอึ้ง นางดึงผ้าห่มออกคิดอยากลงจากเตียง ทว่า กลับพบว่าทั้งมือและเท้าลึนอ่อนเปลี้ยไร้กำลัง นางได้แต่ตะเกียกตะกาย ฝืนลุกขึ้นมานั่ง ลึนเปลือยเรียวแรงไปไม่น้อยกว่าจะสวมเสื้อคลุมตัวนอก และ ใส่รองเท้าปักจนเสร็จ นางค่อยๆ คลำทางในความมืดแล้วเดินออกจากห้อง ไป

ยิ่งจู้จี้ขึ้นเถียนเดินตรงไปข้างหน้ามากขึ้นเท่าไร เสียงอะอะโวยวาย ผสานกับเสียงคมดาบปะทะกันที่ตั้งอยู่ข้างนอกก็เหมือนจะยิ่งดังมากขึ้นเรื่อยๆ ยามที่นางลากร่างกายอันหนักอึ้งเดินไปถึงคาน้ำร้อนที่มีแสงไฟ ส่องสว่าง นางถึงค่อยพบว่าบนคาน้ำร้อนเต็มไปด้วยคนตาย มีบางจุด บนเรือที่ยังติดไฟอยู่ มีบางคนกำลังหนีอย่างลนลาน แล้วก็ยังมีคนชุดดำ ปิดบังใบหน้าอีกจำนวนไม่น้อยที่กำลังถือดาบไล่ฆ่า แต่ที่มากไปกว่านั้น ก็คือ...องค์ภรรยาผู้ติดตามบนเรือกับคนชุดดำที่ปิดบังใบหน้ากำลังชนฆ่ากัน อย่างดุเดือด สถานการณ์ในยามนี้นับว่าวุ่นวายเป็นอย่างมาก!

ไม่ใช่ฝันไปใช่หรือไม่! จู้จี้ขึ้นออกแรงหยิกตนเอง ความรู้สึกเจ็บ ทำให้สมองที่สับสนของนางกระจ่างชัดขึ้นแล้ว นางทั้งเครียดและ กระวนกระวาย *ทำอย่างไรดี กลับไปซ่อนที่ห้องพักตามเดิมดีหรือไม่*

ท่ามกลางการเข่นฆ่านองเลือดนี้ เภาร่างที่ยืนตระหง่านร่างหนึ่งพลัน ดิ่งดูตายเป็นจู้จี้ขึ้นเถียนเข้า นางตาถลนเบิกกว้างอย่างประหลาดใจ ในขณะเดียวกัน เสนาบดีเฉวียนที่มีสภาพดูไม่ได้ก็ถูกคนชุดดำสองคน ลากมาอยู่บนคาน้ำร้อนแล้ว

เสนาบดีเฉวียนที่ผมเผ้ายุ่งเหยิงถลึงตาใส่เว่ยหลันโจวที่ยืนอยู่

บนหัวเรืออย่างไม่อยากจะเชื่อ "คนชุดดำพวกนี้เป็นคนของท่านอ๋อง
อย่างนั้นหรือ!"

"ใช่แล้ว เสนาบดีเฉวียน บังเอิญจริงๆ ทั้งหมดล้วนเป็นคนของข้าเอง"
เว่ยหลันใจเล็กคิ้วพลางยิ้มแยมกล่าว

เสนาบดีเฉวียนกลั้นลมหายใจ เขาพูดอะไรไม่ออกไปชั่วขณะ
ท่านอ๋อง?! จูซินเถียนเบิกตามองบุรุษที่มาแย่งกินอาหารมื้อเด็ก
ยังห้องครัวทุกคืนอย่างไม่อยากจะเชื่อสายตา ข้าตามาตลอดแล้วหรือ
นางออกแรงขยี้ตาอย่างอดไม่ได้ ก่อนตั้งใจมองเขาอีกที

ไม่ผิด! เป็นเขา! ทว่าดวงตาดอกท้อเรียวยาวคู่นั้นกลับเต็มไปด้วย
ประกายเย็นชาที่สามารถแช่แข็งผู้คนได้ ไม่เหมือนบุรุษชุดดำที่นางรู้จัก
สักนิด ทั้งๆ ที่ใบหน้าคมคายใบหน้านั้นเป็นเขาชัดๆ แต่ความรู้สึกที่มอบให้
ผู้คนกลับไม่เหมือนเดิม...

ใช่แล้ว! ทุกครั้งที่ได้พบกัน เขาล้วนสวมแต่ชุดคลุมยาวสีเข้ม ทว่า
ยามที่เขาอยู่ภายใต้เปลวไฟส่องสะท้อนในตอนนั้น นางก็สามารถมองเห็น
ได้ว่าชุดที่เขาสวมอยู่นั้น ไม่ว่าจะบริเวณคอเสื้อ และข้อมือต่างก็มีผ้าตัวน
สีดำกั้นขอบทองซับไว้อีกชั้นหนึ่ง ทำให้ทั้งร่างเขาเต็มไปด้วยกลิ่นอาย
สูงศักดิ์

"ท่านอ๋องเสียดสีไปแล้วหรือ! หากคิดก่อเรื่องก็ควรจะมีขอบเขต
พวกเราต้องออกเดินทางไปแล้ววันนี้ทันด้วยกันนะพะยะค่ะ!" เสนาบดีเฉวียน
กัณท์พินเอ่ยตวาดด้วยความโมโห

"พวกเรา? ใต้เท้าคิดว่าข้ากับเจ้าเป็นพวกเดียวกันจริงๆ หรือ"
เว่ยหลันใจยิ้มเย้นมองดูเสนาบดีเฉวียนที่หน้าเปลี่ยนสีไป ก่อนกล่าวต่อ

"เรือเพียงจะเดินทางได้ไม่กี่วัน ในอาหารของข้าก็มีเครื่องปรุงเพิ่มเข้ามาแล้ว แน่نونว่าไม่ทำให้ข้าถึงตายในทันที แต่จากปริมาณของยาพิษแล้ว คาดว่าหลังจากเดินทางไปถึงแคว้นหนี่ตัน พิษก็คงกำเริบจนข้าตายพอดี"

เสนาบดีเฉวียนกลิ่นน้ำลายลงคอ "มะ...ไม่จริง ผู้ใดกำลังสร้างข่าวลือเหลวไหลกัน"

แวตวาลัยหันใจเฝ้ายิบ "ข่าวลือ? นี่ไม่ใช่ความถนัดของเจ้านายเสนาบดีเฉวียน...อัครเสนาบดีเนี่ยหรือไร"

เสนาบดีเฉวียนชนลุกชู เขาเอ่ยถามเสียงดั้น "ท่านอ้องหมายควมว่าอย่างไร"

แวตวาลัยพลันระเบิดเสียงหัวเราะออกมา "ภายในเมืองหลวงเล่าลือกันไปทั่วว่าข้าเป็นเจ้าสำนักไร้ทุกข์นี่ นี่ไม่ใช่เรื่องที่อัครเสนาบดีเนี่ยส่งคนออกไปกระจายข่าวหรือไร ไม่สิ ข้าลืมไป เบื้องหลังของอัครเสนาบดีเนี่ยยังมีพระพันปีอยู่อีก"

เสนาบดีเฉวียนสีหน้าซีดขาวลงเรื่อย ๆ เพราะว่าข่าวลือเหล่านี้เป็นฝีมือของพระพันปีกับอัครเสนาบดีเนี่ยจริงๆ แต่ผู้ที่มีอยู่แค่ไม่กี่คน... เหตุใดแวตวาลัยจึงรู้ได้

เสนาบดีเฉวียนมองดูผู้คนที่ทั่วทั้งร่างเต็มไปด้วยกลิ่นอายสังหารอย่างหวาดกลัว ตอนที่เขากำลังจะเปิดปาก เสียง 'ตุบ' ก็ดังขึ้นหนึ่งครั้ง 'ไม่รู้'ว่าแขนอาบโลหิตข้างหนึ่งลอยมาตกอยู่เบื้องหน้าเขาได้อย่างไร เขาตกใจจนร้องเสียงหลง ทรวดร่างลงนั่งกับพื้นอย่างทุลักทุเล มองดูศพพิกลพิการบนดาดฟ้าที่เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ อย่างตกใจ เขาหอบหายใจหนัก พยายามกระโดดถอยร่างออกไปข้างหลัง ด้วยเกรงว่าจะสัมผัสโดน

แขนอาบโลหิตนั้น

เว่ยหลันใจวกลับก้าวยาวๆ มาข้างหน้า ก่อนจะหยุดอยู่ตรงหน้า เสนาบดีเฉวียนที่ตัวสั้นไปทั้งร่าง "ความจริงแล้ว ข้าอยากเป็นเจ้าสำนักไร่ทุกซ์จริงๆ เป็นผู้นำสำนักที่สามารถต่อกรกับราชสำนักได้ ไม่ว่าจะเป็นเทพเจ้าเว่ยหรือปีศาจเว่ย ล้วนแต่ฟังคำร้ายกาจมิใช่หรือ"

เว่ยหลันใจวงศ์อยุ่ นั่งยองลงมา สายตาเขามองตรงไปยังเสนาบดีเฉวียนที่ก้มหน้าตัวสั้น บนใบหน้าคมคายมีรอยยิ้มเย็น "มองข้า!"

เสนาบดีเฉวียนเงยหน้าขึ้นอย่างขลาดกลัว "ท่านอ๋อง คือว่า...นั้น... นั้นล้วนเป็นเจตนาของพระพันปีกับท่านอัครเสนาบดี ไม่เกี่ยวกับกระหม่อมมะพะยะคะ"

"เจ้าไม่ใช่เจ็ยเว่ยเล็บที่ใหญ่ที่สุดของพวกเขาหรอกหรือ ไม่ใช่ได้รับคำสั่งมาให้กำจัดข้าทั้งระหว่างการเดินทางครั้งนี้หรือ"

"ปะ...เปล่าพะยะคะ" เสนาบดีเฉวียนหลังเหงื่อเย็น เขาได้แต่ส่ายศีรษะ ไม่ยอมรับสุดชีวิต

"เปล่า? เจ้ากล้าปฏิเสธว่าคนทั้งหมดในเรื่องลี้มนี้นอกจากเด็กรับใช้สามคนข้างกายข้าแล้ว ทุกคนล้วนไม่ใช่คนของพระพันปี อัครเสนาบดีหรือเจ้ารี้ และคนของพวกเจ้าก็ล้วนไม่เลือกวิธีการ จะอย่างไรก็ได้ขอแค่ทำให้ข้าหมดลมหายใจก่อนไปถึงแคว้นหนี่ตัน จากนั้นค่อยโยนตัวคนทิ้งลงทะเล ทำให้หาศพไม่พบบักพอมิใช่หรือ" ประกายเย็นชาในดวงตาของเขาราวกับแทงทะลุผู้คนได้

เสนาบดีเฉวียนไม่อยากจะเชื่อเลยสักนิด เขาตัวสั้นเต็มไม่หยุด ไม่เข้าใจว่าเหตุใดเว่ยหลันใจวกจึงกระจ่างแจ้งถึงแผนการทุกอย่าง หรือว่า

ที่ข้างกายข้า ท่านอัครเสนาบดี หรือกระทั่งพระพี่เลี้ยงก็มีหูตาของผู้ต้องอยู่
อย่างนั้นหรือ!

"ไม่มีอะไรจะพูด?" เว่ยหลันโจวเหยียดร่างขึ้น เขากวาดตามอง
หนหนึ่ง บนเรือมีร่างนอนฟูบอยู่เต็มไปหมดนานแล้ว บัดนี้ผู้ที่นอนอยู่มีเพียง
คนของเขาเท่านั้น "ดีมากมายแล้ว ข้าเองก็เหนื่อยเต็มที่ รับผิดชอบเขาเสีย!"

"พะยะค่ะ!"

เสนาบดีเฉียนเห็นคนชุดดำจำนวนหนึ่งเดินตรงมาที่ตนเอง เขาจึง
ร้องขอความเมตตาเสียงดังด้วยใบหน้าซีดเผือด "ท่านอ่องได้โปรดไว้ชีวิต
ด้วย..."

ยังกล่าววาจาไม่ทันจบ คนชุดดำเหล่านั้นก็ชักใส่อกเขาพร้อมๆ กัน
เสียง 'เอี๊ยก' ดังขึ้น ดวงตาของเขาเบิกกว้าง ก่อนจะกระอักโลหิตเป็นสาย
ยาวออกมา หลังถูกโจมตี ร่างของเขาก็กระเด็นลอยลี้วตกลงไปใน
ผืนสมุทรสีดำสนิท... หายลับไปทันตา

ลูซินเทียนกลั้นหายใจมองดูฉากอันน่ากลัวตรงหน้า สองมือปิดปาก
แน่น นางรู้ว่าตนเองควรวิ่งหนี แต่นางตัวแข็งไปทั้งร่างจนเคลื่อนไหวไม่ได้
แม้แต่บ่อย

ในยามนี้เอง คนชุดดำผู้หนึ่งก็เดินมาจากอีกทางของหาดฟ้า เขา
ประสานมือกล่าวกับเว่ยหลันโจว

"ท่านอ่อง จัดการเรียบร้อยหมดแล้วพะยะค่ะ!"

'จัดการเรียบร้อยหมดแล้ว' หมายถึงตายหมดแล้ว?! สองมือของ
ลูซินเทียนพลันคลายออกกะทันหัน นางสูดลมหายใจอันหนาวเหน็บเข้าไป
เฮือกหนึ่ง

ทั้งๆ ที่เป็นเสียงสุดลมหายใจแผ่วเบาเพียงนี้แล้ว ไหนจะมีทั้งเสียงลม เสียงคลื่นทะเล ถึงขั้นยังมีเสียงครางก่อนตายอีกหลายเสียง ชูชินเถียน ก็ยังสัมผัสได้ถึงสายตาคมปลาบเย็นชาที่ตัวดมองมาทางนางทันที

ยามที่แหวดทวาดกัวของนางสบเข้ากับดวงตาดอกท้อดำทะมึนคู้่นั้น ที่ชวนให้ผู้คนหนาวสั่นแล้ว นางก็ก้าวถอยหลังไปหนึ่งก้าวโดยไม่รู้ตัว... แต่การเคลื่อนไหวของคนชุดดำสองคนกลับรวดเร็วยิ่งกว่า พวกเขา ทะยานมาหานางอย่างรวดเร็ว ดาบในมือพุ่งตรงมาที่นางอย่างอำมหิต!

จบสิ้นแล้ว! ล้าคอชูชินเถียนเกร็งแน่น ข้ากำลังจะตายแล้ว!

ชั่วขณะต่อมา ความมืดมิดก็เข้ามาเยือน

ท้องฟ้าสว่างแล้ว ยามที่แสงอาทิตย์ค่อยๆ ร้อนแรงขึ้น บนเรือก็ยัง มีกลิ่นคาวเลือดเข้มข้นแผ่ออกไปทั่วสารทิศซึ่งมาจากซากศพที่ถูกตากแดด เหล่านั้น

เรือยังคงแล่นต่อไปบนผืนสมุทรอย่างเงียบเชียบ บ่าวรับใช้ทั้งหมด ต่างถูกคนชุดดำมาแทนที่ พวกเขาเปลี่ยนเสื้อผ้าไปเป็นชุดของบ่าวรับใช้ มีบางส่วนเดินตรวจตราผืนน้ำอันเงียบสงบ บางส่วนรับผิดชอบในการเดินเรือ บางส่วนก็ยุ่งวุ่นวายอยู่ในเรือ กับบรรดาศพนองโลหิตที่ยังไม่จัดการให้ เรียบร้อย แม้แต่คิ้วของพวกเขาก็ไม่ขมวดเลยสักนิด

ในห้องพักรูหฺวาที่ชั้นบนสุด หน้าต่างไม้ครึ่งวงกลมสลักลายบุปผา และนกเปิดอยู่ครึ่งบาน ลมทะเลพัดเข้ามาเบาๆ ส่วนภายในห้องก็จุดด้วย ไม้กฤษณา ซึ่งช่วยขจัดกลิ่นคาวโลหิตที่ลอยเข้ามาตามลมได้ตลอดเวลา

เว่ยหลันโจวนั่งอยู่บนเก้าอี้ด้วยท่วงท่าสง่างาม คอกขวาวางอยู่

บนโต๊ะ ส่วนมือก็ทำคางพลาจจับจ้องไปที่เด็กสาวตัวนุ่มนวลที่ยังคงนอนหมดสติอยู่บนเตียงตาไม่กะพริบ *เด็กคนนี้ช่างไม่เชื่อฟังเสียเลย!*

แล้วก็โชคดีที่การเคลื่อนไหวของเขาอ่อนไหวมากพอ ถึงทะยานร่างไปรับดาบนั้นได้ทันท่วงที มิฉะนั้นตอนนี้นางก็คงตายไปแล้ว

ที่รอบๆ โต๊ะกลมมีเด็กรับใช้อายุสิบขวบสามคนที่รูปร่างแตกต่างกัน ยืนเรียงแถวอยู่ พวกเขาล้วนเป็นเด็กรับใช้ข้างกายเว่ยหลันโจว แล้วก็เป็นผู้ฝึกหัดวิชาแพทย์

ยามนี้แววตาสนใจใคร่รู้ของพวกเขาคงต่างก็มองกลับไปกลับมาบนใบหน้าของอู๋ซินเถียนกับเว่ยหลันโจว

"ท่านอ๋องแย่งกินอาหารของนางกลางดึกหรือ คุณางกลมๆ ขาวๆ ฝีมือทำอาหารก็น่าจะอร่อยเหมือนกับตัวนางใช่หรือไม่ มิฉะนั้นท่านอ๋องจะไปเยือนทูกราตรีได้อย่างไร" ผู้ที่พูดคือเฮอจื่อ เขามีใบหน้ากลมอ้วนเล็กน้อย แล้วก็เป็นผู้ที่รักการกินที่สุดในเด็กทั้งสามคน

เว่ยหลันโจวมองดูเฮอจื่อซึ่งถือเป็นลูกศิษย์ที่มีฝีมือทางการรักษาดีที่สุดในบรรดาเด็กทั้งสามคน "หลังทำงานเสร็จ ข้ารู้สึกหิวถึงได้ไปหานางเพื่อเติมเต็มท้องของตนเอง ถือว่าแย่งกินอะไรกัน"

"ใช่แล้ว ท่านอ๋องลำบากตรากตรำยิ่งนัก ออกเดินทางครั้งนี้สามารถพามาได้เพียงพวกเราสามคน วิชายุทธ์ของพวกเราเองก็ไม่ดีพอ ได้แต่ให้ท่านอ๋องเหน็ดเหนื่อยอยู่เพียงผู้เดียวแล้ว ประเดี๋ยวก็ไปอยู่ใต้รังโคมงาม ประเดี๋ยวก็ไปดื่มสุราแสร้งเมา อุตส่าห์หาสถานที่เสวยของอร่อยได้คนเดียว อย่างยากเย็นแล้วแท้ๆ ต่อให้พวกเราจะหิวโหยกว่านี้ก็ทำได้เพียงกลืนน้ำลายเท่านั้น เข้าใจหรือไม่" ผู้ที่กล่าวคือเหลียนจื่อ เขานำดา

สะอาดสะอาดอ่าน นับว่ารูปงามทีเดียว แต่ก็ถือเป็นผู้ที่พิลึกพิลั่นที่สุดในบรรดาเด็กรับใช้ทั้งสามด้วย

"ขวัญกล้าแล้ววี ตั้งใจจะหยุดศึกษาเรื่องยาพิษแล้ว?" เว่ยหลันโจว เลิกคิ้วมองเขา

"อย่านะพะยะคะท่านอ๋อง ข้าไม่กล้าพูดจาเหลวไหลแล้ว" เหลียนจื่อ รีบปิดปากแน่น ตลอดสามปีกว่าที่ติดตามศึกษาวิชาแพทย์กับเว่ยหลันโจว สิ่งที่เขารักที่สุดก็คือการปรุงยาพิษ หากให้เขาหยุดศึกษาเรื่องนี้ไม่ใช่ความต้องการชีวิตเขาหรอกหรือ

เฮอจื่อกับจื่อจื่อต่างก็หัวเราะเสียงดังพร้อมกัน ผู้เป็นนายไช่คนที่จะกล่าววาทจาหยอกล้อได้ที่ไหนกัน กระนั้นพวกเขาก็นับถือความกล้าของเหลียนจื่อมากจริงๆ ต่อให้ทำยที่สุดจะถูกตำหนิประโยคเดียวของท่านอ๋องปิดปากเสียทุกครั้ง แต่อีกฝ่ายก็ยังกล้าพูดยั้งนัก

จื่อจื่อเห็นแววตาของเว่ยหลันโจวกลับไปหยุดอยู่ที่ร่างบนเตียงอีกครั้ง เขาจึงเอ่ย "พวกเราออกไปกันเถอะ ให้ท่านอ๋องได้พักผ่อนดีๆ"

จื่อจื่อผู้ที่เป็นคนซื่อตรงมักเป็นผู้ออกคำสั่งในบรรดาบ่าวรับใช้ทั้งสามตลอดมา นับว่าเป็นคนที่มีไหวพริบไม่น้อย ในสายตาของเว่ยหลันโจวแล้ว จื่อจื่อถือเป็นผู้ที่น่าไว้วางใจที่สุดผู้หนึ่ง

แม้จื่อจื่อจะยังไม่เข้าใจเรื่องรักใคร่ระหว่างบุรุษสตรี แต่เขาติดตามอยู่ข้างกายเว่ยหลันโจวมาสามปีกว่า สตรีที่เขาเคยเห็นมานั้นมีมากมายเหลือเกิน เขาย่อมมองออกว่าผู้เป็นนายปฏิบัติต่อผู้อื่นนอายเป็นพิเศษมากเพียงใด มิฉะนั้นในบรรดาคนทั้งเรื่อลำนี้คงไม่มีทางเหลือนางไว้เพียงผู้เดียว

เด็กรับใช้ทั้งสามคารวะให้แก่ผู้ที่ตลอดมาถูกมองเป็นเหมือนพี่ใหญ่มากกว่าท่านเองผู้สูงส่ง ก่อนจะหันตัวเดินไปทางประตู

สายตาของเว่ยหลันโจวยังคงมองดูชินเทียนที่อยู่บนเตียง เขาสังเกตเห็นว่าขนตาของนางขยับไหวบ่อยๆ ลมหายใจก็เปลี่ยนเป็นลึบสนเบาๆ แววตาเขาพลันมีประกายร้ายวาบผ่าน จู่ๆ ก็ตะโกนขึ้นมกะทันหัน "ช้าก่อน!"

เด็กรับใช้ทั้งสามหยุดฝีเท้าลงทันใด ก่อนจะหันกายกลับมา เมื่อเห็นสายตาที่เว่ยหลันโจวส่งมาให้ ทั้งสามคนก็เดินกลับไปอยู่ข้างเตียงทันที

ดูชินเทียนฟื้นขึ้นมาแล้ว แต่นางหวาดกลัวจนไม่กล้าลืมตาขึ้นด้วยนึกไปถึงคำพูดที่ก่อนหน้านี้ตนเองเคยพูด...

'...จะไม่รู้ได้อย่างไร ภายในห้องครัวที่พูดคุยกันมากที่สุดก็คือหลังจากผู้่อั่งขึ้นเรือมาแล้ว เขาจุ่มพิตโธมงามคนไหนบ้าง โอบกอดซ้ายขวา คิกคักทุกคืน จริงๆ เลย เขาไม่กลัวว่าจะหักโหมมากเกินไปจนตัวเองอ่อนปวกเปียกกลายเป็นชั้นที่บ้างหรือ'

'...สามารถบ่มเพาะสิ่งดีๆ ขึ้นมาได้ ทำเรื่องดีๆ อย่างการช่วยเหลือผู้ที่อ่อนแอและลำบากได้ มีเรื่องมีสาระมากมายที่เขากระทำได้ เหตุใดจะต้องทำตัวตกต่ำเป็นคนไร้ค่าเพียงนั้น'

'...ไม่ใช่แค่ข้าหรือก ทั้งทั้งเมืองหลวงที่เชื่อว่าเขาเป็นเจ้าของสำนักเกรงว่าคงมีไม่ถึงสิบคน!'

'...เป็นเพราะตัวของเขาที่ทำให้ผู้คนนี้ดูถูกเอง นอกจากจะไม่ศึกษาเล่าเรียนแล้ว ยังจะหมกมุ่นในกาม คนเจ้าสำราญที่ไม่มีความคิดผู้หนึ่ง ควรหันกลับมาพิจารณาตนเองก่อนจึงจะถูก'

ฮือๆ สมควรตาย เหตุใดข้าต้องตรงไปตรงมาเพียงนั้น วาจา
หาเรื่องตายเหล่านี้จะเกิดกลับมาได้อย่างไร

แต่โทษนางได้หรือ ผู้ใดจะไปคาดว่าผู้เองที่มีชื่อเสียงเลวร้ายขจรขจาย
ไปทั่วจะแอบมาแย่งของกินและพูดคุยกับนางที่ห้องครัวทุกกลางดึกได้แล้ว!
ทั้งที่ขอเพียงเขามีคำสั่งลงมาก็จะมีอาหารเลิศรสไปส่งถึงหน้าเขาแท้ๆ
ดูชินเถียนพลันหันหน้าอยากพุ่งเข้าไปชกเขาสักหลายๆ หมัดจริงๆ แล้วค่อย
ไล่ต้อนซักถามว่าเขาหาเรื่องและแกล้งนางเช่นนี้สนุกหรือไม่!

"เหลียนจื่อ เธอจื่อ จื่อจื่อ พวกเจ้าลองเข้ามา ข้าควรจัดการกับนาง
อย่างไรดี นางเห็นคนของข้าฆ่าคนทั้งเรือลำนี้แล้ว" น้ำเสียงของเว่ยหลันโจว
ฟังดูเย็นชาอำมหิต

"ต้องฆ่าปิดปากแน่นอนพะยะค่ะ!" จื่อจื่อตอบกลับมาในทันที

ดูชินเถียนหลับตาแน่น นางกลืนน้ำลายลงคอ ในใจนึกสยด่า
คำแนะนำบ้าบออะไรกัน!

มุมปากเว่ยหลันโจวหยักยกขึ้นน้อยๆ จู่ๆ เขาก็กล่าววลั้วหัวเราะ
"แต่ข้าเห็นว่าผิวนางนุ่มนวล...ใช่แล้ว ยาพิษที่เหลียนจื่อปรุงอยู่ชนิดนั้น
หากเพิ่มกลิ่นผิวกายมนุษย์ลงไป ฤทธิ์ยาจะยิ่งดี แต่การถลกหนังทั้งเป็น
จะให้ผลค่อนข้างดีกว่า"

ร่างของดูชินเถียนกระตุกอย่างแรง ดวงตาปิดสนิทยิ่งกว่าเดิม
ให้ตายเถอะ! เหตุใดผู้เองจึงไม่มีความเป็นมนุษย์แม้แต่หน่อย ไม่ว่าจะอย่างไร
เขาเองก็กินอาหารมื้อดึกของข้าเปล่าๆ ไปตั้งหลายมื้อ จะเอาความแค้น
มาตอบแทนบุญคุณได้อย่างไร!

เว่ยหลันโจวเงยหน้าขึ้นมองเหลียนจื่อที่พยายามกลืนข้าอย่างเต็มที่

ใช้สายตาบอกว่าเขาควรจะส่งเสียงได้แล้ว

เหลียนจื่อสูดลมหายใจเข้าลึก ถึงเปลี่ยนเสียงให้ดูจริงจังได้ "ศิษย์
เคารพคำสั่งท่านอ๋อง แต่ขอเรียนถามท่านอ๋อง ศิษย์ควรเริ่มลงมือจาก
ตำแหน่งใดก่อนดีพะยะคะ"

ศิษย์?! อู๋ชินเถียนไม่เข้าใจ แล้วก็ไม่อยากจะเข้าใจด้วย นาง
ขนลุกขนพองยิ่งนัก ข้ากำลังจะถูกถลกหนังทั้งเป็นแล้ว ควรทำเช่นไรดี!

"ไปหาמידดีฯ มาสักเล่มเถอะ ใช้מידดีฯ จะได้ถลกหนังออกมาจนหมด"
เว่ยหลันโจวยิ้มร้ายกล่าว

เสียงของความวุ่นวายผสานด้วยเสียงฝีเท้าสอบสวนเดินเข้าออก
อู๋ชินเถียนหลับตาแน่น นางกลืนน้ำลายอย่างแรง ขนทั่วร่างกายฟู
ทั้งร่างสั่นไม่หยุด

ทันใดนั้น นางก็ได้ยินเสียงคนตะโกน "ท่านอ๋อง มิดเล่มนี้สามารถ
ตัดเหล็กได้ประดุจตัดโคลนพะยะคะ!"

"ท่านอ๋อง งานนี้ให้เฮอจื่อทำเถอะพะยะคะ เฮอจื่อชอบกิน นางดู
นุ่มๆ นุ่มๆ หลังถลกหนังออกมาแล้ว กัดลงไปหนึ่งคำ เนื้อจะต้องฉ่ำน้ำ
อย่างแน่นอน"

"เหลียนจื่อกล่าวได้ถูกต้อง ข้าชอบกินแล้วก็กินเก่งด้วย ให้ข้าเป็น
คนลงมิดแล้วให้กินมากหน่อยเถอะพะยะคะ"

"พวกเจ้าพูดได้ดี สภาพเช่นนี้ของนางแค้นมองดูก็รู้ว่าเนื้อหวาน
เพียงใด ยามกินจะต้องยิ่งหวานขึ้นอย่างแน่นอน เออเถอะ ข้าอนุญาตให้
พวกเจ้าแบ่งปันกัน แต่ต้องตัดเนื้อเป็นคำเล็กๆ ถึงจะกินได้ง่ายหน่อย
ลงมือเถอะ!"

น้ำเสียงของเว่ยหลันใจฟุ้งดูกระตือรือร้นอย่างยิ่ง

ให้ทนก็ทนไม่ไหวแล้ว! นางยังไม่ตายเสียหน่อย ถกกันต่อหน้าว่าจะถลกหนังนาง กินเนื้อนางอย่างไรดี ทั้งยังตัดเนื้อเป็นคำเล็กๆ ถึงจะกินง่าย เธอคนเป็นๆ อย่างนางมาแบ่งเป็นอาหารกินได้หรือ!

เมื่อเพลิงโทสะลุกไหม้ ความหวาดกลัวที่มีอยู่แต่เดิมก็แปรเปลี่ยนไปเป็นความกล้าแล้ว นางลิ้มตาขึ้นอย่างโมโห แม้สายตาจะยังพร่ามัว แต่นางก็กระเด็นตัวขึ้นนั่งแล้วตะโกนออกมาทันที "พวกเจ้ายังนับเป็นคนอยู่อีกรี!"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160625437.html>